Laura Taylor

Dublă căsătorie

EDITURA MIRON

Romane de dragoste,
pe care nu le veți uita niciodată,
scrise de autori cunoscuți
ai genului.

Lei 15 900

Wilder's Woman

by Laura Taylor

© copyright 1993

by Laura Taylor

© copyright 1993 by EDITURA MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin Editurii **MIRON.**

©
LOVESWEPT and the wave design
are registered trademarks of Bantam Books, a
Division of Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office
and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in
cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura MIRON

Loveswept

Laura Taylor

Dublă căsătorie

Traducere de Luminița Popescu

Editura MIRON

București - 1994

Capitolul 1

Chelsea Lockridge apucă mai strîns drugul porții grele de metal şi împinse cu toată puterea. Reuşi s-o mişte înainte cu încă cîțiva centimetri. Proptindu-se mai bine pe picioare, împinse din nou.

Ploaia îi stropea fața şi îi uda părul închis la culoare pe care şi-l aranjase într-un coc îngrijit, în dimineața aceea, înainte de a pleca din San Francisco.

Piciorul îi alunecă într-o băltoacă adîncă pînă la gleznă, dar se ținu de poartă şi reuşi să nu cadă.

Exasperată, plînse după pantofii din piele italienească, cu tocuri înalte, după ciorapi şi manşetele pantalonilor de lînă, care se stricau, dar nu se opri din lupta cu poarta. Ce mai timp pentru prima ei vizită la proprietatea asta!

Tunetul huruia şi bubuia deasupra şi din cînd în cînd fulgere despicau norii întunecaţi cu scăpărări ca de laser, dar ploaia o necăjea cel mai tare, făcînd metalul alunecos.

Trebuia să deschidă poarta asta lăsată ca să poată intra cu maşina pe domeniu şi să găsească cabana. Fostul ei soţ moştenise pămîntul de la bunicul lui, iar ea plătise impozitele pentru el în ultimii şase ani, ca să împiedice revendicarea lui de către stat în timpul absenţei lui Craig, dar n-avusese nici o intenţie să-l viziteze – pînă aseară.

Se scurseră mai multe minute de efort zadarnic. Chelsea se opri să se odihnească, prăbuşindu-se peste poartă. În timp ce-şi recăpăta suflul, îşi blestemă statura scundă. Era atît de obosită!

La început încercă să dea vina pe ziua urîtă şi noaptea proastă pe care-o avusese. Şi era secătuită emoţional fiindcă citise jurnalul tatălui

ei şi epuizată fizic de o noapte de insomnie.

Totuşi, trebuia să fie cinstită cu ea însăşi şi să admită că ăsta era unul din acele momente cînd natura se simţea obligată să-i demonstreze pe şleau limitele staturii ei.

Încruntîndu-se, îşi înălţă capul cînd auzi un sunet neobişnuit. Privi peste umăr, dar nu văzu nimic decît panglica neagră şi îngustă a drumului strălucitor de ploaie pe care venise mai devreme şi desişurile de pini care se înălţau de fiecare parte a şoselei.

Sunetul crescu în intensitate. Acum îşi dădu seama că era al unui motor şi că venea din faţă, nu din spatele ei. Se agăţă de poarta recalcitrantă, privind peste ea spre un drum plin de hîrtoape care se pierdea printre pomi la vreo douăzeci de metri mai în faţă.

Deodată, un jeep stropit de noroi se năpusti în luminiş ca un bulgăre de foc catapultat într-o clădire în flăcări. Buimăcită, Chelsea rămase cu ochii ţintă la vehicul în timp ce şoferul călcă frîna ridicînd un gheizer de apă de ploaie mocirloasă.

În ciuda ploii şi a peticelor de ceaţă, îl putea vedea surprinzător de clar pe bărbatul cu păr

lung şi înfăţişare aspră care sări din jeep, cu o puşcă de vînătoare strînsă în mîna stîngă.

Nu-l recunoscu pe bărbatul care se îndrepta spre ea, dar recunoscu emoţia care se revărsa din el: furie, de-abia stăpînită.

Cu evident dispreţ faţă de vremea mizerabilă, îşi purta impermeabilul negru descheiat; acesta îi plesnea furios picioarele lungi, musculoase.

Mersul cu paşi largi, agresiv pînă la extrem, rămase constant şi sigur, în ciuda hîrtoapelor terenului şi a noroiului care-i sugea cizmele scîlciate.

Privirea lui Chelsea călători în sus pe trupul lui în timp ce el se apropia. Îi măsură inconştient blugii care se mulau fest pe coapsele puternice şi-i cuprindeau stinghiile ca palma şi degetele unei iubite – o iubită care-i aprecia bărbăţia arogantă.

În ciuda veşmintelor care-i acopereau trupul, ea observă un pîntec plat şi dur ca o lespede de piatră, un piept care forţa ţesătura şi nasturii unei cămăşi decolorate, în carouri, şi nişte umeri largi care întindeau cusăturile impermeabilului pe care-l purta.

Respirînd întretăiat, ea remarcă muşchii care îi brăzdau gîtul puternic, ca nişte frînghii, şi barba nerasă, neagră, care-i acoperea bărbia şi obrajii.

Ceva tresări pe neaşteptate, undeva adînc în ea. Clipi şi îşi fixă privirea pe buzele lui. Deşi strînse într-o linie albă, dreaptă, păreau familiare şi în acelaşi timp evocau o natură erotică pe care merita s-o cerceteze.

Chelsea se cutremură, uluită să-şi dea seama că răspundea la această bravură fizică într-un mod instinctiv senzual. Nu-şi mai amintea cînd reacţionase ultima oară faţă de un bărbat – orice bărbat. Uimită şi puţin jenată, îşi mută cu greu privirea ceva mai sus; era furios. Atunci şocul se răspîndi în ea ca o undă. Anii şi experienţele pe care le avusese de îndurat îl transformaseră într-un mod pe care ea îl simţea mult mai profund decît înfăţişarea lui schimbată. Chelsea rămase privindu-l cu ochii ei căprui, larg deschişi, ţintuită locului de neîncredere.

Craig Wilder se opri de cealaltă parte a porţii şi o fulgeră cu privirea.

– Pleacă dracului de pe proprietatea mea şi să nu te mai întorci!

Trupul ei tresări involuntar, ca şi cum cuvintele lui ar fi atacat-o fizic, totuşi creierul ei absorbi rapid realitatea că avocatul yuppie[1] cu care se măritase cu atîta vreme în urmă devenise o creatură neîmblînzită care acum se simţea acasă în ţinutul înalt şi puţin populat din California de Nord. Lustrul de civilizaţie pe care îl purtase odată ca pe o armură fusese complet răzuit. Craig Wilder arăta exact a ceea ce devenise – un fost puşcăriaş mînios, de treizeci şi şase de ani, care ajunsese la pămînt în anul care trecuse de la eliberarea lui din închisoarea federală.

Nu mai semăna deloc cu bărbatul pe care-l primise în inima şi-n trupul ei în numele dragostei, realiză Chelsea cu nelinişte. Deşi fusese prevenită de ofiţerul la care el trebuia să se prezinte periodic, ea nu-l crezuse cînd acesta insistase că nu-şi va recunoaşte fostul soţ. Acum dorea să fi ţinut seama de avertismentul lui şi să-şi fi plănuit vizita cu mai multă grijă.

– Pleacă acum, Chelsea! ţipă el. Dacă rămîi, o să te fac să-ţi pară rău.

1. presc. de la young, urban, professional - tînăr, profesionist

Mîinile îi căzură de-a lungul trupului. Profund zguduită, îşi căută cuvintele potrivite de spus după ce nu-l mai văzuse de şase ani. Îşi căută, de asemenea, curajul, printre resturile de regret şi ruşine care o umpleau.

În cele din urmă îl găsi. Îi înţelegea furia, ştia chiar că din punctul lui de vedere era o reacţie îndreptăţită faţă de sosirea ei neanunţată, dar se simţea şi tristă. Disperat de tristă, pentru că amîndoi deveniseră victimele unui om în care avuseseră încredere.

Trase aer în piept să se liniştească.

– Trebuie să vorbesc cu tine, Craig.

El se încruntă mohorîtă spre ea.

– Nu a mai rămas nimic de spus.

Se întoarse să plece. Ea se aruncă înainte, izbindu-se cu umărul de o latură a porţii în timp ce îşi strecură braţul prin deschizătura pe care se chinuise s-o facă.

Încercă să-l apuce de mînă, dar degetele îi alunecară pur şi simplu pe braţul impermeabilului său ud. El se feri, de parcă atingerea ei i-ar fi provocat repulsie.

Chelsea simţi cum lacrimile îi înţeapă ochii la această reacţie a lui faţă de ea. Retrăgîndu-şi

brațul, se îndreptă. Ignoră zvîcnetul dureros din umăr şi refuză în mod conştient să se sperie de furia şi neîncredrea lui.

Deşi se temea de reacția lui la ceea ce trebuia să-i spună, refuză, de asemenea să-l lase s-o intimideze.

– Cinci minute, Craig. Doar de-atît am nevoie. E important.

– Nu-ți datorez nici cinci secunde.

– Dar eu îți datorez, contracară ea ferm, în ciuda impactului devastator al respingerii lui.

Îndură privirea supărată a lui Craig şi se mîngîie cu amintirea unor vremuri cînd ochii lui erau încălziți de pasiune. Dar acela era trecutul, îşi aminti ea cu întîrziere.

Un trecut pe care ea încă îl plîngea ca fiind mort, pentru că nu mai putea fi revendicat niciodată.

Ploaia se înteţise devenind potop. Tunetul bubuia asurzitor, iar fulgerele sfîşiau cerul în zigzag, într-o manifestare caleidoscopică.

Ea tresări, pătrunsă de frig pînă la oase, dar îşi menținu terenul, cu o expresie neutră pe fața ridicată ca să i-o poată cerceta Craig.

În cele din urmă, îl avertiză:

– Nu plec pînă nu stăm de vorbă. Pot să aştept în maşină pînă o să fii gata să auzi ce-am venit să-ţi spun.

Era pregătită să aştepte mult timp. Se oprise din drum azi-dimineaţă şi îi spusese şefului ei de la departamentul pentru tutela copiilor al curţii de drept familial că o situaţie de urgenţă avea s-o împiedice să vină la lucru un timp.

El înjură, cu un cuvînt atît de vulgar încît o şocă. Nu-şi amintea ca el să fi folosit vreodată un limbaj atît de trivial în faţa ei. Fusese întotdeauna protector, un domn desăvîrşit, înclinat s- o ocrotească pe femeia din viaţa lui.

Chelsea îşi ridică bărbia şi mai sus, părînd sfidătoare, deşi privirea lui scrutătoare o făcea să se simtă intimidată. Dar îşi promisese sieşi să fie tare şi să rămînă calmă. De dragul lui, nu al ei.

– Te-ai schimbat.

Auzi acuzaţia în vocea lui. Se zbîrli, dar nu avea nici un rost să nege evidenţa. Nu avea nevoie de nimic pentru a-i aduce aminte că fiecare dintre ei trecuse printr-o versiune personală a iadului sau că fuseseră amîndoi siliţi să se schimbe ca să supravieţuiască.

– Ai dreptate, admise ea.

Îi cercetă trăsăturile colțuroase, sperînd vreun semn că supărarea față de ea s-ar fi domolit întrucîtva în minutele pe care le petrecuse studiind-o, dar nu găsi nimic să-i sugereze că atitudinea lui s-ar mai fi îmblînzit. Ba dimpotrivă, arăta şi mai supărat.

Îl blestemă în tăcere pe omul răspunzător de schimbările lui Craig.

Cu un calm pe care nu-l simțea, Chelsea remarcă:

– Evenimentele îi schimbă pe oameni. Bănuiesc că am învățat amîndoi lecția asta mai bine decît o fac vreodată majoritatea oamenilor.

Îşi dădu seama, după expresia de pe chipul lui, că el nu ştia cum să-i interpreteze atitudinea sau comportarea, aşa că aşteptă ca el să se poată împăca cu amîndouă. Dacă el nu coopera, nu putea să-i spună ce descoperise ea.

N-avea intenția să-i trimită noile probe prin poştă, nici să le ofere autorităților legale de drept.

Era sigură că Craig avea nevoie să simtă – merita să simtă – că avea din nou controlul asupra lumii lui, chiar dacă asta însemna să dis-

trugă reputația unui om mort. Informațiile din jurnalul tatălui ei i-ar fi putut permite lui Craig să îndrepte o parte din răul făcut vieții sale și carierei sale de procuror federal adjunct.

Îl văzu cum aruncă o privire disprețuitoare spre mașina ei sport. Expresia lui îi spunea lui Chelsea că el știa cine i-o dăduse și ce simboliza exact.

Era darul unui om bogat pentru unicul lui copil, o jucărie menită să înlocuiască emoțiile niciodată mărturisite și apropierea niciodată atinsă, în ciuda adorației copilului față de bărbatul preocupat de sine pe care ea îl numea tată.

– Chestia aia e inutilă aici. N-o să ajungi niciodat la cabană.

– O să merg pe jos dacă trebuie, declară Chelsea.

Simți furia lui Craig, o simți vibrînd prin ploaie, o zări în privirea lui rece, în trăsăturile lui neînduplecate, în trupul musculos și încordat. Ea nu spuse nimic. Prinzîndu-și bareta de umăr a poșetei, cu degete înghețate, Chelsea se învălui pur și simplu în răbdarea pe care fusese nevoită s-o învețe în ultimii ani și aștepta.

Craig smuci brusc poarta și o deschise. O

apucă de braţ şi pe jumătate o duse, pe jumătate o tîrî după el. Deşi surprinsă, Chelsea nu se împotrivi. Nici nu îi fu frică de el. Regretă doar că el fusese redus la o asemenea existenţă plină de mînie. Nu se opri pînă nu ajunse la jeep, cu toate că ea se poticni de mai multe ori.

Smucind uşa ca s-o deschidă, Craig îi ordonă:

– Urcă! N-o să stau afară pe vijelie doar ca să-ţi fac ţie cheful. O să spui ce-ai de spus, pe urmă pleci şi nu te mai întorci. E clar?

Ea încuviinţă din cap, cu demnitatea făcută ferfeliţă.

– Foarte clar.

Întorcîndu-se, se urcă ţeapănă în jeep. Pe cînd se aşeza pe scaunul sfîşiat de piele, încetă să-şi mai facă griji pentru noroiul de pe pantofii şi pantalonii ei, interiorul vehiculului era deja căptuşit cu aşa ceva.

Foarte înfrigurată în ciuda căldurii care sufla din orificiile din podea, Chelsea îşi frecă palmele una de alta. Craig se urcă lîngă ea, trupul lui bine dezvoltat făcînd ca interiorul vehiculului să pară mai mic şi amintindu-i încă o dată că el

nu mai avea fizicul suplu şi aerodinamic al unui alergător de maraton.

Chiar şi bentiţa legată peste frunte, ca să-i ţină părul lung, îi dădea o înfăţişare vag ameninţătoare, de proscris. În clipa aceea, Chelsea simţi că acum Craig avea capacitatea de a supravieţui celor mai dosnice străduţe ale oraşului sau celor mai sumbre ameninţări de încarcerare.

În închisoare erau, îşi dăduse ea seama de multă vreme, creaturi de pradă, şi presupunea că Craig îşi remodelase deliberat trupul ca pe o declaraţie a hotărîrii lui de a zădărnici orice încercare de dominaţie fizică sau sexuală din partea altor deţinuţi. Se simţi bolnavă la gîndul că el trebuise să se apere de acest gen de victimizare perversă.

Un muşchi se zbătea pe maxilarul lui încleştat. Mîinile aveau încheieturile degetelor albite de cît strîngea volanul. O durea sufletul pentru el şi tînjea să-i uşureze încordarea pe care o simţea, dar o durea şi pentru ea, pentru că el refuzase să-i acorde măcar o privire înainte de a băga nervos jeep-ul în viteză şi de a-şi izbi piciorul de acceleraţie.

Maşina porni ca din puşcă. Privind fix înainte, Chelsea se apucă de marginile scaunului ei şi rămase aşa tot drumul pe urmă, care făcu să-i treacă os prin os şi să-i clănţăne dinţii în gură.

Se încordă, corpul ei pregătindu-se instinctiv de dezastru în timp ce se înclinase în toate părţile pe poteca şerpuită şi plină de gropi care trecea drept drum.

Craig mormăi un cuvînt urît după cîteva minute şi încetini jeep-ul pînă la un pas de melc peste un pod îngust de lemn care se întindea peste o viroagă adîncă, cu ape umflate. Ea fixă fascinată apa noroioasă de dedesubt şi încercă să nu se gîndească la felul în care scîrţîiau şi trosneau sub ei scîndurile îmbătrînite.

Suspină de uşurare cînd fură de partea cealaltă şi din nou pe cărare şi îşi cîştigă o privire de dispreţ de la Craig, care o arse ca fierul roşu, înainte ca el să-şi concentreze din nou atenţia asupra condusului.

Perspectiva de a fi singură cu Craig în cabană o înspăimîntă deodată. Nu pentru că se temea că el i-ar fi putut face rău fizic, ci datorită vulnerabilităţii emoţionale pe care o simţea încă

în preajma lui. Îşi îngădui un resentiment de-o clipă faţă de puterea destructivă a altora, dar apoi îşi aminti că scopul ei era să îndrepte o nedreptate, oricît ar fi costat-o.

În inima ei ştia că nu poate repara ceea ce se întîmplase cu căsnicia lor, fiindcă pierduse deja dragostea şi încrederea lui Craig. El izbi pedala de frînă cu piciorul şi Chelsea se apucă de bord cu amîndouă mîinile.

Vehiculul alunecă înainte cîţiva metri şi se opri zguduindu-se în faţa unei cabane mici, cu aspect rustic, de o vechime greu de apreciat.

Craig intră cu paşi largi în cabană, fără un cuvînt sau o privire înapoi. Ea îl urmă, apoi simţi apăsarea privirii lui cînd păşi înăuntru. Înfăşurîndu-şi braţele în jurul taliei, Chelsea privi în jur la interiorul spartan. Buştenii care ardeau în cămin i-au atras atenţia. Traversă camera lungă, dreptunghiulară, observînd, în timp ce mergea, mobilele simple şi ferestrele fără perdele.

El schimbase o celulă cu alta, realiză ea cu tristeţe. Ar fi vrut să plîngă pentru el, dar simţi că l-ar provoca pe fostul ei soţ dacă şi-ar pierde controlul dîndu-şi frîu liber emoţiilor.

Chelsea se lăsă să cadă pe marginea exte-

rioară ridicată a căminului, în egală măsură ca să profite de căldura răspîndită de foc şi ca să pună o oarecare distanţă între ea şi Craig, care se îndreptase şi se uita la ea cu suspiciune, după ce îşi proptise puşca de vînătoare de perete, lîngă uşă.

Se opri în mijlocul camerei, fulgerînd-o din ochi, în timp ce se scutura ca să-şi scoată impermeabilul. Veşmîntul, ud leoarcă, ateriză grămadă pe podea lîngă el. Sub privirea atentă a lui Chelsea, Craig îi dădu un picior şi-l aruncă deoparte.

Ea îşi ridică ochii plini de surpriză spre chipul lui, conştientă că reacţia ei faţă de nepăsarea lui pentru propriile haine i se citea pe faţă.

Un yuppie tipic, el avusese o slăbiciune pentru îmbrăcămintea scumpă. Îşi amintea cît de mult contase pentru el înfăţişarea lui, cît de mîndru era să fie meticulos de îngrijit, în special cînd se afla în instanţă sau cînd presa îi lua interviuri.

Pierise acum personalitatea lui carismatică. Pierise, de asemenea, imaginea sofisticată pe care o arăta el lumii.

Ea se îndoia că devotamentul lui pentru bi-

nele public şi dorinţa lui de a-şi face un viitor în politică să fi supravieţuit închisorii.

Chelsea nu-l recunoştea sau nu-l înţelgea pe acest Craig Wilder. El vibra de ostilitate ca o creatură sălbatică, prudentă, din pădure, al cărei teritoriu fusese invadat.

Fizicul lui vînjos, poziţia rigidă a umerilor lui largi şi privirea aspră îi subliniau neîncrederea evidentă faţă de motivele ei.

Privind la el, ea se lupta cu emoţia care-i strîngea gîtul şi clipea ca să oprească lacrimile care-i umpleau ochii.

Tăcerea lui o călca pe nervi, dar reuşi să se stăpînească şi recunoscu:

– Am luat legătura cu comisia de eliberare condiţionată. Ei mi-au dat numele ofiţerului la care te prezinţi periodic. El mi-a spus că locuieşti aici. Zicea că n-ar trebui să te deranjez.

– Ar fi trebuit să-l asculţi. El ştie ce simt faţă de tine.

– Te-a anunţat nu-i aşa?

– Are vreo importanţă?

Ea expiră, sunetul fiind o reflectare a stînjenelii ei.

– Probabil că nu, deşi trebuie să auzi ce am

de spus. Te rog să mă asculți.

Cu o expresie enigmatică, el o privi mai multe minute înainte să vorbească.

– Ține-ți scuzele, Chelsea. Nu vreau nimic de la tine, cu atît mai puțin niște sentimente false pe care-ai să le uiți imediat ce ai pronunțat cuvintele. Ai fost o cățea trădătoare cînd am avut nevoie de tine acum șase ani, așa că de fapt sînt foarte mulțumit că viața noastră împreună e de domeniul trecutului. Eu am uitat-o și îți sugerez să faci la fel.

Vocea lui scrîșnea peste emoțiile ei precum o lamă zimțată. Sări în picioare, culoarea inundîndu-i obrajii.

– Nu am greșit cu nimic, așa că nu-ți ofer nici o scuză. Și n-am venit aici ca să vorbim de căsătoria noastră, pentru că știu că s-a sfîrșit. Ți-ai arătat foarte clar sentimentele cînd ai divorțat de mine. Și nici nu mă aștept să se schimbe ceva între noi. Chelsea își îndreptă umerii. Ce aștept e o comportare civilizată. Nu-ți sînt dușman și nu ești tu singurul care-a suferit după ce s-a întîmplat acum șase ani.

Craig o străpunse cu o privire ucigătoare și apoi începu să patruleze prin cabană.

Chelsea nu-l scăpă din ochi în timp ce el măsura în lung şi-n lat camera fără covor. Îi amintea de un animal care se lupta împotriva amintirii că a fost închis în cuşcă.

În cele din urmă, el se apropie de ea. Ea făcu un pas lateral, ferindu-se din calea lui, apoi regretă instantaneu că reacţionează atît de nervos.

Simţi o uşurare de moment cînd Craig n-o luă în seamă, se întinse după un buştean greu dintr-o găleată de metal din cealaltă parte a căminului şi-l puse peste cei aflaţi deja pe foc.

Ochii ei rămaseră fixaţi asupra lui, cînd el se îndreptă şi privi îndelung focul. Înregistrară linia colţuroasă a profilului şi faptul că maxilarele îi erau încleştate.

Cînd el îşi ridică bărbia, ea văzu cum părul lung, tăiat drept, îi cade înapoi pe umeri. Atunci de-abia observă mica ţandără pătrată de aur pe care o purta în lobul urechii drepte.

Chelsea îşi ţinu respiraţia, vrăjită de apropierea lui şi şocată că el îşi făcuse gaură în ureche.

Rămînînd perfect nemişcată, aşteptă să se

îndepărteze Craig ca ea să se poată întoarce la căldura focului. El n-o făcu.

În loc de asta, se întoarse şi privi în jos la ea, cu o expresie atît de istovită şi de suspicioasă încît ea nu se putu gîndi la nimic de spus.

Nu se simţise niciodată mai mică sau mai vulnerabilă.

Inima îi galopa între coaste, iar ea tremura de parcă propria ei neliniştе interioară i-ar fi alergat în sus pe coloană şi i-ar fi făcut pielea de găină pe ceafă.

Dar tot nu-şi putea desprinde ochii de la el. Se simţea fascinată de contururile ferme ale trăsăturilor lui, de pulsul care-i zvîcnea la tîmplă şi de cinismul care-i strîmba forma buzelor.

Nu se putea împiedica să se întrebe cum ar fi să-l atingă acum, să pipăie schimbările din trupul lui cu vîrful degetelor, să mai trăiască o dată experienţa firii lui pătimaşe, deşi simţea cît de mare era riscul afectiv dacă ar cădea victimă unui astfel de impuls.

În ciuda înfăţişării lui aspre, Craig arăta pămîntean, senzual, necizelat şi neîmblînzit. Arăta şi foarte imprevizibil.

Instinctele ei sexuale, adormite de cînd el

fusese închis, erau treze acum. Încă îl mai dorea.

Nu mă atinge! aproape că strigă ea, cînd văzu sclipirea neașteptată de dorință sexuală brutală scăpărînd în străfundul ochilor lui. O, Doamne, nici nu te gîndi măcar să te folosești de mine, fiindcă aș muri dacă ai dezonora amintirea a ceea ce am simțit odată unul pentru celălalt.

Capitolul 2.

Craig simți foamea care-i pulsa prin vene şi-i întărea trupul în timp ce-o studia pe Chelsea. O voia, rîvnea după ea cu fiecare celulă din trup, dar nu se lăsă pradă dorinței.

Era sigur că dacă o gusta o singură dată, oricît de scurt, asta putea să-l rostogolească înapoi într-un vîrtej de emoții întunecate din care n-ar mai avea scăpare.

Înălțîndu-se deasupra ei, el îi cercetă trăsăturile cu o privire necruțătoare în timp ce se lupta cu nevoia de a descoperi dacă ea mai avea încă pasiunea şi tandrețea pe care le

aflase odată în brațele ei. Craig își blestemă curiozitatea după o bătaie de inimă.

Se schimbase, evident, dar oricît de sigură pe ea ar fi devenit și oricît de mult ar fi vrut-o el, își aminti sieși că îi lipsea integritatea pe care o cerea el acum de la o femeie.

– Nu-mi place ce-ai făcut cu părul tău, spuse el în cele din urmă, deși se întreba de ce conta măcar asta pentru el.

Chelsea clipi, dar nu se uită în altă parte. Ridicîndu-și mîna dreaptă, își pipăi cocul de la ceafă.

Palmele și degetele lui fură furnicate brusc de amintirea a ceea ce simțise atingînd cascada lungă pînă la talie de cîrlionți deși, de un castaniu-roșcat, închis, cînd făceau dragoste. Părul ei îi amintea întotdeauna de cea mai bogată mătase și petrecuse ore întregi jucîndu- se cu el.

Dorința îl zgudui ca un trăznet, un ecou secundar al haosului de-afară, cînd îi străpunse controlul pe care și-l impunea el invariabil. Folosi sentimentul care îl rodea ca să-și dezvăluie nevoia față de ea. Nevoia îl făcea pe bărbat vulnerabil. Învățase acest anume fapt de viață

cu mult înainte de a ajunge în închisoare, dar ideea dobîndise o claritate mai mare cît stătuse acolo.

Craig îşi înăbuşi dorinţa care-i tresărea între coapse şi-i biciuia simţurile. Expresia lui deveni şi mai necruţătoare, dar ignoră înfăţişarea surprinsă din ochii lui Chelsea cînd se uită la el, la fel cum îndepărtă propria percepţie a tremurului de nelinişte care trecu prin trupul ei suplu. Îl făcea să se gîndească la o căprioară care se pregăteşte de un salt, dar spre deosebire de căprioară, o creatură fundamental inocentă, Chelsea Lockridge avea firea cea mai duplicitară dintre toate femeile pe care le cunoscuse el vreodată.

– Desfă-l!

Ea se albi.

– Craig...

El porunci:

– Fă-o! Acum!

Craig o privea, fără vreun semn de milă pe chip. Ochii i se îngustară în timp ce ea bîjbîia cu degete tremurătoare să-şi scoată spilcile care-i strîngeau cocul. Băgă spilcile în buzunarul exterior al poşetei de umăr şi-şi scutură părul, ca

să-l elibereze, cu un gest înnăscut atît de senzual încît el îşi strînse mîinile pumn ca să se împiedice s-o atingă.

El veni mai aproape cînd ea îşi coborî mîinile pe lîngă corp, cu simţurile în alertă la sunetul neregulat al respiraţiei ei. Văzu frică în ochii ei. Ştia că el o provocase şi-şi spuse că nu-i pasă. Groaza fusese însoţitorul lui constant timp de mult prea mulţi ani. Acum era rîndul ei, conchise el, să-i simtă forţa deplină. Îşi aminti şi că ea merita orice pedeapsă născocea el, pentru că îl abandonase cînd avusese mai multă nevoie de ea.

Craig ridică mîinile şi-şi trecu degetele prin revărsarea de cîrlionţi care îi mîngîia umerii. Ea tresări la atingerea lui, dar el îi captură capul între mîini şi o ţinu nemişcată.

Masîndu-i pielea capului, simţurile lui înregistrară căldura care se scurgea în pielea plină de bătături şi şuviţele mătăsoase care i se buclau în jurul degetelor. Mîinile îi tremurau şi trupul i se încordă de tensiunea interioară, de prea mult timp nepotolită.

Blestemînd acest nou asalt al dorinţei, care-i curgea fierbinte prin vene, o strînse şi mai tare.

Deşi se pedepsea în primul rînd pe sine, pentru că o atinsese, o învinuia pe ea că îl ispitise, în timp ce-i inspira parfumul, acelaşi parfum seducător care-i bîntuise zilele şi-i transformase nopţile în iadul pe pămînt cît fusese captiv în celula lui însingurată.

O trase mai aproape, şoldurile lui înguste atingîndu-i uşor partea de jos a abdomenului, în timp ce ea se uita în sus spre el, cu ochii mari, de-abia putînd să respire.

El îşi folosi deliberat trupul care i se întărea ca să-i spună că ar fi putut s-o ia, că ar lua-o dacă ar vrea şi apoi îşi schimbă tactica fără nici un avertisment.

Răsfirîndu-şi degetele, şi le înfipse în adîncul şuviţelor cîrlionţate, lungi pînă la umăr, privind-o cum tresare de durere cînd ele se încurcară şi traseră de o masă compactă de bucle.

Ea îşi muşcă buza de jos şi lacrimile i se adunară în ochii ei cu gene dese. El îi recunoscu puterea de a îndura cînd ea nu încercă să se elibereze, ci, în loc de asta, îi toleră nemulţumirea faţă de ea şi tratamentul brutal cu o demnitate calmă, care la început îl nedumeri, apoi îi provocă o licărire de respect morocănos.

– Nu m-ai atins niciodată cu furie înainte, şopti ea după cîteva secunde.

El îngheţă, cu atenţia captivată de privirea ei. Iazuri căprui fără fund, ochii ei erau o revelaţie. Văzu tot felul de emoţii pe care nu voia de fapt să le vadă.

Cu această imagine veni un val de amintiri, amintiri senzuale prea chinuitoare aproape ca să şi le aducă în memorie, din cauza sentimentului de pierdere care le însoţea.

Craig ştia în sinea lui că şi ea îşi amintea – îşi amintea cum era cînd simţea mîinile lui pe trupul ei gol, stîrnindu-i simţurile pînă la pragul febrei, seducîndu-i inima şi sufletul, torturîndu-i emoţiile, înainte de a o duce la împlinire iar şi iar.

Reacţia îi scutură trupul cînd îşi aminti sentimentul magnific de a se scufunda în trupul ei, de a fi revendicat încet de ea exact cînd şi el o revendica pe ea drept a lui.

O simţi tremurînd, îi văzu ochii zbătîndu-i-se închişi. Se întrebă absent dacă se simţea obligată să se ascundă de el. Refuză să-i îngăduie acest lux. Degetele lui se strînseră, apoi răsuciră. Chelsea trase aer în piept, intermitent.

El îşi eliberă mîinile din părul ei des şi le lăsă să alunece în jos, pe gîtul ei suplu, apoi le arcui peste umerii ei. Degetele i se strînseră spasmodic, înfigîndu-se în ea. Ea tremură, dar nu scoase nu sunet. Apoi, încet, deschise ochii.

Furia îi năpădi mintea şi simţurile pentru că nu se putea împiedica s-o dorească. O altă furie îi fierbea în vene pentru că ea părea hotărîtă să facă pe nevinovata.

– Ai uitat că pielea mea se înveneţeşte foarte uşor? întrebă ea.

El auzi o voce interioară strigîndu-l cu ruşine. Fără voie, îşi slăbi strînsoarea.

– N-am uitat nimic, Chelsea.

– Nici eu, dar, făcîndu-mi mie rău, n-o să se schimbe ce ni s-a întîmplat.

Deşi o culoare violentă îi păta pomeţii înalţi, el nu se sinchisi să se scuze. Ştia deja că elementele cele mai civilizate ale firii lui muriseră de o moarte rapidă în închisoare şi nu se aştepta la o reîncarnare subită. Nici n-ar fi trebuit, hotărî el.

– L-a tăiat, o acuză el.

Ea înţelese clar ce voia el să spună.

– Da.

Chelsea îşi întoarse capul, privind dincolo de el. Craig tresări dureros cînd părul ei mătăsos trecu peste mîinile lui.

– De ce?

– Sînt ocupată. E prea mult de lucru acum. Îşi îndreptă umerii şi-şi readuse privirea spre chipul lui. Şi nici n-o să ajungem nicăieri rănindu-ne unul pe altul cu vorbe grele.

– De unde ştii?

– Nu-i în firea ta să te porţi crud cu o femeie.

– Nu mă mai cunoşti, te asigur. Consideră-te norocoasă.

– Ba te cunosc, insistă ea. Acum sînt destul de puternică să-ţi îndur supărarea, Craig, dacă de asta e nevoie ca să te fac să mă asculţi.

Expresia lui deveni de cremene, iar ochii îi scăpărară de un avertisment clar că era în stare s-o facă să plătească pentru fiecare trădare, reală sau imaginară, pe care ar fi comis-o vreodată faţă de el.

Craig murmură un cuvînt murdar, acelaşi cuvînt pe care-l folosise mai devreme. De această dată, totuşi, observă că Chelsea nu părea tulburată de limbajul lui vulgar.

– De unde ştii atîtea despre mine sau despre

supărarea mea? Spune-mi.

Ea ridică din umeri, arătînd mult mai calmă decît voia el să se simtă ea.

– Am întrebat. Ofiţerul tău mi-a răspuns la majoritatea întrebărilor.

Simţindu-se trădat încă o dată, el se smuci de lîngă ea şi începu din nou să umble fără încetare, conştient că ea îşi reluase locul pe marginea căminului şi se uita pur şi simplu la el. Trecură mai multe minute, minute umplute de sunetul paşilor lui şi al ploii care răpăia pe acoperişul cabanei.

– Acum vrei să mă asculţi?

El continua să umble, conştient că adoptase acest obicei în primele luni de închisoare ca să se poată împăca cu claustrofobia de care suferea cînd era închis ore întregi în celula lui fără ferestre, de forma unei cutii de pantofi.

– De ce-aş face-o?

– M-ai adus pînă aici şi nu cred că ai făcut-o pentru că-ţi închipuiai c-aş fi în pericol să mă topesc dacă stăteam în ploaie. Se opri, apoi adăugă pe o voce care suna nostalgic: M-a mai plouat şi altădată, Craig.

El se opri brusc, iar mîinile i se strînseră

pumn pe lîngă corp. N-avea nevoie să-i vadă fața ca să știe că ea își amintea o întîmplare din luna lor de miere. Ce mai rămăsese din inima lui, i se răsuci dureros în piept.

Fuseseră atît de dornici unul de altul încît nu mai putuseră să aștepte pînă să se întoarcă în intimitatea camerei lor de hotel din Napa Valley. Găsiseră un luminiș pustiu pe un drum dosnic, nu departe de o vie binecunoscută, parcaseră repede mașina și întinseseră o pătură în iarba înaltă pînă la brîu.

Își potoliseră foamea unul de altul cu o împreunare explozivă de trupuri și inimi în ciuda ploii de vară care-i înghițise la cîteva momente după ce-și aruncaseră hainele de pe ei.

Craig se mișca cu instinctele de pradă ale unui om care învățase tot ce se poate învăța în arta supraviețuirii.

– Zi, Chelsea, și pe urmă pleacă dracului de-aici!

Ea apucă baretele poșetei care stătea lîngă ea pe marginea căminului.

– Tata a mințit cînd a depus mărturie împotriva ta.

– Spune-mi ceva ce nu știu încă.

– El a fabricat probele care au dus la condamnarea ta.

Craig se opri, cu muşchii din corp zbătîndu-se de încordare, cînd fu pomenit socrul său.

– Nimic nou. Hai să mergem. Te duc înapoi la maşină.

– Tata... Ea înghiţi spasmodic. Ţi-a înscenat ţie delictul pe care-l comisese chiar el, Craig. I-am găsit jurnalul. A mărturisit ce făcuse, înainte să moară, iarna trecută. Îl am la mine.

El îşi aduse aminte că nimeni nu-l crezuse cînd dăduse glas bănuielii că cineva i-ar fi făcut o înscenare. Nici avocatul lui. Nici juraţii. Nici măcar soţia lui.

– Ai venit cu şase ani mai tîrziu, aşa că uită!

– Nu e prea tîrziu! strigă ea şi sări în picioare. Ţi se poate anula condamnarea. Eu o să...

– Tu o să ce? scrîşni el, ţintuind-o pe loc cu o privire aspră. O văzu oprindu-se poticnit la jumătatea drumului dintre cămin şi locul unde era el, în mijlocul cabanei. Ce-o să faci de data asta, Chelsea? o luă el peste picior. O să crezi în mine? O să mă susţii? Sau o să mă aperi aşa cum ai mai făcut?

– O să te ajut, îi promise ea. Meriți să-ți recapeți viața, așa cum a fost.

– Exact. Craig rîse, un sunet scurt, dur ca oțelul și total lipsit de orice umor real.

Chelsea suspină.

– Nu-ți înțeleg deloc atitudinea. Asta ar putea schimba totul pentru tine. Lumea te-ar crede că nu ai mituit juriul ăla.

– Tu crezi cinstit că viața mea o să mai fie vreodată aceeași sau că eu o să mai fiu vreodată același? Chiar ai rămas atît de naivă? Aș vrea pînă la Dumnezeu ca fiul ăla de diavol să te fi învățat să vezi lumea așa cum e și nu cum ai vrea tu să fie. Maturizează-te, Chelsea! E de mult vremea. Ai treizeci de ani, așa că poartă-te ca atare. Nu poți să fii fetița lui tăticu' tot restul vieții.

Ea făcu un pas înainte, apoi încă unul.

– Tata e mort și eu n-am fost niciodată fetița lui! Am fost mereu un inconvenient pentru el, după ce-a murit mama. N-a știut de mine cît am fost plecată la școală. Am fost pentru el stăpîna casei cînd a avut nevoie de una pentru primiri, după ce am absolvit colegiul – dar numai după ce s-a asigurat că n-o să-l fac de rușine față de

prietenii lui politici. Trase aer în piept să se liniştească. Şi nici măcar nu e vorba de tata, în clipa de faţă, decît poate ca mijloc de a atinge un scop. De tine e vorba, Craig. Meriţi să profesezi din nou în justiţie. Şi-o să poţi, dacă reuşim să-ţi schimbăm sentinţa. Sînt sigură că baroul o să-ţi acorde o audiere. O să fii reintegrat, o dată ce dovedim adevărul.

El îşi ascunse şocul pe care-l resimţea. Ea se schimbase în mai multe privinţe decît sesizase el iniţial, dar tot nu putea s-o ierte că-l trădase şi-l abandonase. Se îndoia c-ar putea vreodată.

– Şi pe urmă să trăiesc fericit pînă la adînci bătrîneţi, spuse el sarcastic. N-o s-ajute la nimic să ajung iar la tribunal, aşa că de ce nu te-ntorci tu în lumea ta imaginară şi să mă laşi pe mine dracului în pace?

– Craig...

– Ce-i? ţipă el, fierbînd din nou de furie.

– Dă-mi o şansă să te ajut, te rog! Nu-mi pasă cît o să fie de greu sau cît o să dureze. Vreau să lupt alături de tine pas cu pas, pînă la capăt. Ce altceva mai bun aş putea face cu banii pe care mi i- a lăsat tata decît să angajez

cel mai talentat avocat disponibil pentru cazul tău?

El ridică mîna, îşi scoase bentiţa, o lăsă să cadă pe podea şi-şi masă fruntea cu vîrful degetelor. Durerea care-i zvîcnea în tîmple venea din frustrarea de a redepăna un trecut pe care nu-l putea schimba. Avea nevoie să închidă lumea afară. Avea nevoie să se elibereze de dorinţa de-a scăpa îngropîndu-se în adîncul trupului lui Chelsea pentru cîteva ore scurte. Nu reuşi. Ba chiar se simţea mai puţin ca oricînd stăpîn pe situaţie.

Ştia un singur lucru: trebuia s-o scoată pe Chelsea din casă şi de pe pămînturile lui. De dragul ei şi-al lui, ea trebuia să stea cît mai departe posibil de el. În cele din urmă, se uită la ea.

– Nu te vreau aici.

– Ce ţi-a făcut tata, ce ne-a făcut, a fost nedrept.

– Multe lucruri sînt nedrepte. Începînd cu tine.

Ea îşi întinse spre el amîndouă mîinile. Îi amintea de un credincios rugîndu-se la un altar. Nu avea nici o intenţie s-o ierte pentru păcatele

pe care le comisese față de el şi era al dracului de sigur că nu voia să-i acorde ispăşirea pe care părea ea s-o caute.

Craig îi aruncă o privire batjocoritoare, o împinse şi trecu pe lîngă ea şi se duse spre cămin. Rămase cu spatele la ea, încă dureros de tentat să ia orice i-ar fi putut da ea ca alinare. Ştia deja că nu-şi putea reface viața, exact aşa cum înțelesese şi inutilitatea de a nutri speranța că i s-ar putea face dreptate.

Justiția îi înşelase aşteptările în anii de închisoare, în ciuda unui recurs după altul. După ce trăise între granițele infernului atîția ani, credea într-un singur concept simplu: supraviețuirea.

– Vreau să te ajut, spuse ea în timp ce străbătea încet cabana.

Craig privi fix focul, cu cotul sprijinit de marginea policioarei de deasupra căminului, cu amîndoi pumnii încleştați, cînd spuse:

– Reputația mea şi cariera mea s-au dus şi nimeni nu mi le mai poate da înapoi, Chelsea. Nimeni.

– Dar viitorul?

– Ce viitor? întrebă el, cu vocea ca un şfichi

de bici. Eu n-am viitor, mulțumită ție și lui taică-tău.

– Ai tot dreptul să ne urăşti, recunoscu ea.

El aproape că se îneca de nevoia de răz-bunare.

– Îmi eşti datoare. Într-un fel sau altul, o să plăteşti, se jură el.

– Fie că mă crezi sau nu, am plătit. Încă mai plătesc, Craig. Ea expiră uşor, un sunet ca o mîngîiere plină de durere. Te rog, nu lăsa ura şi resentimentul să te împiedice să te uiți la noile probe.

El nu catadicsi să se întoarcă, deşi sunetul vocii ei şi parfumul pielii ei îl avertizară că era aproape, foarte aproape.

Încercă să-şi țină sentimentele ascunse, dar în efortul de a nu-şi dezvălui foamea pentru ea, amărăciunea i se strecură dincolo de barierele pe care le construise în jurul emoțiilor sale.

– Ar fi trebuit să ții îndeajuns la mine ca să mă ajuți atunci cînd ar fi avut importanță. Ai venit prea tîrziu.

Ea puse mîna pe umărul lui, degetele arcuin-du-i-se blînd peste țesătura tocită care-i aco-perea pielea caldă. El îi simți atingerea tocmai

pînă în străfundul sufletului său zguduit.

– Am descoperit adevărul ieri după-amiază. Făceam curățenie la el în birou, puneam în cutii cărți și fișe de cazuri pe care le-a donat bibliotecii de la facultatea lui de drept. Craig, mărturisirea lui ți-ar putea schimba viața. Dacă aș fi știut de ea mai demult, aș fi mutat cerul și pămîntul să te ajut. Jur.

El se scutură să scape de mîna ei, încă luptîndu-se cu amintirea senzualității ei și cu dorința de-a o poseda, cînd se întoarse spre ea.

– Tu ar fi trebuit să știi că sînt nevinovat.

– Am crezut întotdeauna în nevinovăția ta, dar... dar s-au întîmplat atunci unele lucruri, niște lucruri pe care n-am avut niciodată ocazia să ți le povestesc, termină ea în șoaptă.

O furie reînnoită prinse viață o dată pentru totdeauna.

– Du-te dracului, spuse el pe un ton jos, ucigător, și ia-ți așa-zisele probe cu tine.

El văzu cum umerii ei se lasă în jos înainte ca ea să-i întoarcă spatele.

– O să las jurnalul. Traversă camera. Citește-l cînd ești pregătit. Dacă vrei ajutorul meu, o să-l ai. O să fac orice-mi ceri.

Silindu-se să nu se mişte, el îi numără paşii ca să se împiedice s-o înşface şi s-o ducă în pat. Ochii îi aruncau văpăi pe chipul cu trăsături aspre cînd ea se opri lîngă o măsuţă de lemn şi trase din poşetă un volum masiv, legat în piele.

Îşi trecu degetele tremurătoare peste cotorul caietului, îl puse pe masă şi se duse la uşă. Fără să se uite înapoi, spuse:

– N-am avut timp să fac o copie, aşa că ai grijă de el.

Craig se năpusti înainte, mişcîndu-se cu liniştea şi viteza unei pume în atac. Izbindu-şi palma deschisă în mijlocul uşii cînd Chelsea apăsa clanţa, el îi întîlni privirea surprinsă cu o expresie rece, speculativă.

– Altceva? întrebă el pe o voce joasă, scrîşnită, nevoia care-i vibra prin trup făcîndu-l nesăbuit.

Chelsea îi aruncă o privire nedumerită. Îşi deschise gura să vorbească, dar o închise brusc după un moment.

Cu ochii măriţi de înţelesul care i se limpezea, se uită pur şi simplu în sus, la el, în timp ce culoarea i se scurgea din obraji.

– Altceva, Chelsea? insistă Craig.

Ea înțepeni.

– Nu sînt o curvă, așa că nu te purta cu mine ca și cum aș fi. Dacă ai nevoie de-o femeie să-ți ușurezi o durere, atunci găsește-ți una care acceptă să fie folosită.

– Chelsea... Vocea lui avea o notă de avertisment, dar el auzi ceva în plus, ceva pe care nu voia să-l creadă, ceva ce se temea c-ar fi putut auzi și ea.

O lacrimă alunecă pe obrazul ei. El o fixă cu fascinație, nu doar cu neîncrederea că ea îl lăsase să vadă rana pe care i-o făcuse.

– Ai grijă de tine, îl rugă ea, vorbind atît de încet încît el se încordă ca s-o audă. Îmi pare rău că tata a fost un om așa de egoist.

Craig se încruntă, uluit de comportarea ei. Se dădu încet în lături, privirea tulburîndu-i-se mai mult cînd o văzu deschizînd ușa și ieșind pe veranda joasă din față. Nu se uită înapoi, deși el stătea în ușa deschisă, cînd fugi de el.

Chelsea dispăru repede în îmbrățișarea ceții și a ploii dese care acoperea peisajul. Rămas singur, Craig se luptă să se împace cu faptul că aproape o implorase să rămînă cu el.

Capitolul 3

Fără să ia în seamă furtuna, Chelsea se năpusti afară din cabană şi traversă luminişul. Instinctul, nu doar pornirea irezistibilă de a scăpa de dispreţul lui Craig, supărarea şi durerea o călăuziră spre cărare.

Îşi strînse la piept poşeta de umăr în timp ce fugea, zdruncinată emoţional, cu gîndurile atît de fragmentate încît nu se putea concentra la nimic, în afară de nevoia de a fi singură şi de a-şi pansa rănile în intimitate. Timpul, care vindecă toate, n-o să-i poată alunga totuşi suferinţa. Era profund conştientă de asta.

Alunecînd şi poticnindu-se, se îndreptă spre cărarea cu hîrtoape. Reuşi să meargă în continuare doar prin puterea voinţei.

Adevărul simplu, îngrozitor, era că îl iubea încă pe Craig, în ciuda anilor pe care îi petrecuseră departe, a divorţului pe care îl ceruse el sau a cît de mult îl schimbase închisoarea.

O să-l iubească întotdeauna. Şi îi era datoare. Nimeni altcineva nu avea puterea de a compensa nedreptatea pe care i-o făcuse tatăl ei.

Paşii ei încetiniră pe măsură ce se apropia de podul de peste rîpă. Tremurînd de frig, Chelsea se opri şi cercetă lemnul vechi lăsat al punţii.

Tunetul bubui ameninţător deasupra. Fulgerul trosni şi şuieră, iar ea sări de surpriză cînd o cracă uriaşă căzu la pămînt la numai jumătate de metru de unde stătea ea.

Chelsea tremura, atît de frig cît şi de teama de necunoscut. Faţă de oraş, se simţea copleşită cînd privea în jur.

Pentru ea, era descurajantă absenţa clădirilor şi a oamenilor. Cum se putea împăca Craig cu o asemenea izolare?

Biciuiți de vîntul puternic, pinii se clătinau şi trosneau de jur împrejurul ei. Se ferea cu prudență de frunzele şi rămurelele care dansau pe deasupra rafalelor de vînt, în timp ce tufele strivite se țineau de pămînt cu acel gen de tenacitate cu care în mod normal Chelsea credita ființele umane, care căutau adînc în ele însele resurse suplimentare de forță atunci cînd se confruntau cu o criză.

Conştientă că nu avea altă alegere, îşi îndepărtă neliniştea şi păşi pe pod. Îngheță un moment mai tîrziu cînd ceva se izbi de unul din stîlpii care susțineau construcția.

O dată ce podul se opri din trepidat după impactul cu obiectul greu, mai făcu un pas. Scîndurile de sub picioarele ei gemură rău prevestitor.

Ea expiră nesigur, dar rămase neclintită în hotărîrea ei de a ajunge la maşină. Mai speriată decît fusese vreodată de ani de zile, încercă, doar cu un succes infim, să se convingă că nu era atît de grea încît să amenințe stabilitatea podului. Cînd auzi un sunet ca un scîncet ciudat, acesta îi aminti de un copil care plînge de durere.

Aproape sufocîndu-se de teamă, Chelsea îşi dădu seama că sunetul ar fi putut veni de la un animal sălbatic.

Privi peste umăr dar nu văzu nimic mai amenităţtor decît cărarea măturată de vînt. Murmurînd o rugăciune, se uită la torentul de apă noroioasă care se învolbura temerar în fundul rîpei. Îşi îndreptă conştient umerii, îşi adună curajul şi se sili să nu mai urmărească conştient geamătul constant şi oscilaţia scîndurilor de sub picioarele sale.

Înaintînd precaută, centimetru cu centimetru, Chelsea auzi un vuiet brusc, asurzitor şi se opri la mijlocul drumului.

Se uită cu groază cînd un zid de apă explodă în viroagă, apoi îşi spuse să fugă înainte ca acesta să izbească podul. Fugi, dar apa se mişca cu o viteză înspăimîntătoare. Scîndurile putrede de sub ea se înclinau şi se curbau sub presiunea teribilă a apei.

Aruncîndu-şi poşeta, Chelsea se luptă să-şi ţină echilibrul în timp ce mijlocul podului începu să se rupă şi să cadă în rîpă.

Căzînd în genunchi, bîjbîi după ceva de care să se apuce în aceeaşi clipă în care torentul se

revărsă peste construcția șubrezită de vreme și o pocni ca un pumn greu.

Țipătul ei se stinse cînd fu ridicată în aer și aruncată ca o păpușă veche de cîrpă în curentul năprasnic.

Rostogolindu-se, Chelsea fu lovită de bucăți de lemn. Deodată, fu prinsă de un vîrtej cumplit de sub apă. Scufundată, continuă să se lupte în ciuda fricii că era pe punctul de a se îneca. Își ținu respirația, iar plămînii îi ardeau din lipsă de oxigen.

De-abia putea raționa, dar din haos veni o neașteptată grațiere. O cotitură bruscă a rîpei făcu o plasă de siguranță naturală pentru trupul ei.

Lipită de peretele lateral al rîpei de puterea curentului după numai cîteva secunde, Chelsea își ridică fața din apă și trase aer în piept.

În cele din urmă își recăpătă respirația, își îndepărtă părul lung de pe față cu mîna liberă și deschise ochii. Buimăcită de scufundarea pe care tocmai o îndurase, înregistră cu întîrziere creanga care o ținea pe loc între coasta abruptă a rîpei și un bolovan care ieșea din apă.

În ciuda panicii, Chelsea se concentră să nu fie trasă din nou în curentul învolburat. Întor-

cîndu-se, se uită în sus, cu dinții clănțănind de frig. Rîpa era abruptă şi văzu puține lucruri care s-o ajute să urce acolo unde ar fi fost în siguranță.

Erau cîțiva colți de stîncă pe pantă, şi rădăcinile dezgolite ale unui pom, dar nimic mai promițător de care să se apuce cu mîna sau să-şi sprijine piciorul.

Lacrimi de frustrare îi umplură ochii, înceţoşindu-i vederea, dar clipi să le rețină. Agățată de bolovan, îşi păstră forțele, odihnindu- se cîteva momente înainte de a încerca să escaladeze viroaga. Oboseala şi frigul îi cuprinseră trupul. Se apucă mai tare de bolovan şi, în timp ce curentul se umfla, se retrăgea şi se învolbura în jurul ei, îşi îngădui micul lux de a-şi aduce aminte de acea perioadă din viața ei cînd Craig Wilder încă o iubea. Deşi ispitită să zăbovească cu amintirile ei, găsi în ele o putere neaşteptată şi le folosi ca să se motiveze singură.

Adunîndu-şi curajul, se întinse în sus şi-şi strînse mîna peste ciotul unei rădăcini de pom. În acelaşi timp, îşi mişcă trupul în aşa fel încît să se servească de bolovan ca punct de sprijin şi reuşi să ajungă şi cu cealaltă mînă la ră-

dăcini. Se opri să-şi tragă sufletul, apoi se săltă pe jumătate din apă. Muşchii braţelor ei subţiri o ardeau susţinînd greutatea trupului ei suspendat.

După ce Craig o văzu pe Chelsea dispărînd în ceaţă, pierdu noţiunea timpului şi rămase în uşa cabanei, cu gîndurile la trecut, privirea goală şi emoţiile în tumult.

Tunetul bubui violent deasupra. Un trăznet despică trunchiul unui pom în mijlocul micului luminiş din faţa lui. Se răsturnă după un moment şi se prăbuşi la pămînt, dar el nici nu clipi măcar.

În cele din urmă, Craig simţi ploaia îngheţată. Trîntind uşa după el, începu să patruleze prin cabană, cu tocurile cizmelor lovind podeaua de lemn într-un ritm neobosit care suna ca bătutul cuielor într-un sicriu – sicriu în care se găseau amintirile vieţii pe care o împărţise odată cu Chelsea.

Craig se opri şi privi în jur la cabana pustie. Chelsea se îndrepta singură, pe jos, spre poarta de la intrarea pe pămîntul lui, pe furtuna asta cumplită! În clipa următoare îşi aminti de podul

instabil de peste rîpă, cam la un kilometru şi jumătate de cabană.

Craig înjură, plin de dezgust faţă de sine. Nemaisinchisindu-se de puşcă sau de impermeabil, fugi din cabană şi se urcă în jeep, obsedat de gîndul de a da de Chelsea înainte ca ea să ajungă la podul cel vechi.

Prezenţa ei în continuare lîngă el era o ameninţare pentru emoţiile lui, dar Craig ştia că întinderea şubredă de scînduri putrede era o ameninţare şi mai mare – la viaţa lui Chelsea.

Chinuit de imaginile de dezastru care-i torturau mintea, Craig conducea în cea mai mare viteză. Jeep-ul derapa şi se redresa în coadă de peşte pe drumul şerpuit, noroios. Îşi aminti cu intensitate pericolele viiturilor pe care le văzuse, cînd era copil, în vizitele la răposatul bunic. Se simţea ca un prost c-o lăsase pe Chelsea să plece de la cabană pe o asemenea furtună violentă.

Extrem de tulburat, şi-o închipuia pe Chelsea prinsă pe pod în timp ce un zid de apă se prăbuşea de sus, din locurile mai înalte.

La fel de năprazнic ca un tren scăpat de sub control, o viitură distrugea invariabil orice şi pe

oricine în calea ei. Dezgustul față de sine se dublă, pentru că știa de multă vreme cît de șubred devenise podul și nu se sinchisise să-l repare. Să treacă peste el cu mașina, fie vreme bună sau rea, devenise modul lui de a-i rîde-n nas diavolului.

O comportare infantilă, răzvrătită, dar considerase, că e dreptul lui să se poarte nesăbuit după înregimentarea pe care-o îndurase atîția ani în închisoare.

Pe măsură ce Craig vedea că potopul se întețește și vîntul biciuie pinii de pe marginea cărării, expresia feței îi devenea tot mai mohorîtă, cu fiecare secundă care trecea.

Frînă în timp ce lua ultima curbă. Jeep-ul patină și se opri la cîțiva metri de rămășițele sfărîmate ale podului.

Buimăcit de ravagiile din fața lui, băgă jeepul în viteză ca să-l parcheze, se întinse automat după colacul de frînghie pe care-l ținea în spatele scaunului șoferului și țîșni din vehicul, dar nu făcu decît cîțiva pași. O strigă pe Chelsea pe nume. Țipă de mai multe ori după ea, dar singurul răspuns pe care-l primi venea de la apa care se prăvălea în viroaga abruptă.

Privirea lui Craig căzu spre pământ. Zări poşeta abandonată a lui Chelsea, o ridică şi-şi înfipse degetele lungi, rotunde la vîrf, în pielea scumpă, udă. Gemu, un sunet cu totul primitiv, înainte să arunce singura dovadă a prezenţei fostei sale soţii la pod pe capota jeep-ului.

– Te rog, fii în viaţă! Te rog, fii în viaţă! Cuvintele pe care le rostea erau lucrul cel mai apropiat de-o rugăciune pe care reuşise să-l pronunţe de ani de zile.

Hotărît s-o găsească pe Chelsea, Craig se năpusti prin desişul care năpădea buza dinspre nord a rîpei. Fără să-i pese cîtuşi de puţin de crengile care îi sfîşiau hainele şi-i zgîriau faţa şi mîinile, urmă cursul apei în jos, scrutînd fiecare ascunziş şi fiecare crăpătură din rîpă cu o privire pătrunzătoare şi disperarea omului pornit să-şi găsească perechea – deşi se lupta să respingă acest ultim impuls.

Deodată, Craig auzi un strigăt. Se năpusti în direcţia sunetului. Privirea i se îndreptă în jos şi o zări pe Chelsea agăţată de coasta rîpei. Îl cuprinse slăbiciunea, de uşurare, cînd căzu în genunchi s-o vadă mai bine, dar sentimentul dispăru cînd îşi dădu seama că ea încerca să

escaladeze malul noroios şi instabil agăţîndu-se cu mîinile de cioturi de rădăcini ude de ploaie.

– Nu te mişca, Chelsea! ţipă el, conştient că era posibil să n-o poată salva dacă ea cădea înapoi şi era prinsă din nou de curentul iute.

Nu te mişca?

Îngheţă, buimăcită, fiindcă îşi închipuia că tocmai auzise vocea lui Craig. Simţul ei practic se impuse şi insistă că ea îşi imaginase sunetul. El era încă la cabană. Mintea, îşi zise ea, începuse deja să-i joace feste. Încercă să se concentreze din nou asupra obiectivului imediat, în ciuda curentului învolburat care tot încerca s-o tragă înapoi în rîpa inundată.

Dacă nu mă mişc, o să mor, îşi spuse sieşi.

– Chelsea! Ascultă-mă, fir-ar să fie!

Ea privi în sus şi clipi, pentru că ploaia deasă îi împiedica vederea, în timp ce atîrna pe jumătate afară, pe jumătate în apa care se umfla şi-i lovea partea de jos a trupului.

Simţea că delirează şi se încovoie brusc, iar capul îi căzu în faţă. Craig era doar o plăsmuire a imaginaţiei ei. În timp ce încerca să-şi limpezească mintea încîlcită, i se puse un cîrcel în

degete dar îşi adună puterile care scădeau şi reuşi să se ţină de rădăcinile pomului.

Deasupra ei, Craig îşi petrecu frînghia în jurul unui trunchi de pom şi o înnodă zdravăn. Coborî malul rîpei, măiestria pe care o dobîndise în armată cu mulţi ani înainte revenindu-i automat. O avalanşă de bulgări de noroi şi pietre mici îl urmă.

– Chelsea!

Şocată să audă din nou vocea, ea îşi înălţă capul şi deschise ochii.

– Eşti real, spuse ea, neîncrederea făcînd loc pornirii aproape copleşitoare de a se întinde să-l atingă.

– Sigur că sînt real.

Chelsea îl văzu încruntîndu-se. Simţi ochii lui închişi la culoare trecînd peste ea şi cercetîndu-i trăsăturile, dar nu înţelese ce căuta el.

– Am crezut... că mi te-am închipuit eu.

Expresia lui se înăspri.

– Fii atentă şi fă exact cum îţi spun!

Ea încuviinţă din cap, cu dinţii clănţănindu-i. Voia să se ţîrască în braţele lui. Voia ca el s-o cuprindă. Şi voia să-l audă spunîndu-i că o să facă el ca totul să fie bine, dar expresia de pe

chipul lui o convinse că el nu i-ar aprecia gîndurile.

Craig îşi desfăcu picioarele şi se propti în ele de malul rîpei în timp ce îşi potrivea mîinile pe frînghie.

– O să mă mişc lateral, ţipă el peste mugetul constant al apei. Vreau să-ţi înfăşori picioarele pe după mijlocul meu şi pe urmă să mă prinzi cu mîinile pe după gît. Trebuie să ne mişcăm repede. Înţelegi?

Ea se simţea zăpăcită şi dezorientată, dar prinse sensul de urgenţă al mesajului lui.

– Da.

– O să te scot de-aici, Chelsea. Ai încredere în mine!

– Am, confirmă ea, străduindu-se să-şi menţină capul limpede. Am avut întotdeauna.

Văzu după privirea din ochii lui că n-o credea, dar nu era nici momentul, nici locul să încerce să-l convingă că spune adevărul. El îşi mişcă trupul în poziţia pe care o descrisese, iar ea îi urmă cu stîngăcie instrucţiunile cînd el i le repetă.

– Nu-ţi da drumul, urlă Craig odată ce Chelsea se încolăci pe el.

Folosind metoda de ascensiune mînă peste mînă, el o cără în spate în sus pe panta abruptă a rîpei, cu o viteză şi o forţă a torsului care o uluiră.

Rostogolindu-se de pe el pe spate, odată ajunşi pe terasa de deasupra rîpei, ea începu să tremure de uşurare amestecată cu şoc.

Craig se ridică repede în picioare. Chelsea se bucură de atingerea lui cînd el o trase de pe pămîntul ud şi apoi o susţinu în timp ce ea se lupta cu ameţeala care părea hotărîtă s-o tragă din nou în jos, în genunchi.

Prinzînd-o de bărbie, el îi cercetă faţa.

– Arăţi ca dracu'. Privirea i se îngustă cînd ea se uită în sus la el, cu trupul scuturat de frig, cu ochii începînd să strălucească de şoc. Hai să plecăm de-aici. Eşti la doi paşi de o formă gravă de hipotermie.

Ea se smuci să se elibereze, rănită de duritatea lui. Făcu doi paşi şi se poticni, agăţîndu-se de trunchiul unui pom, dar genunchii i se înmuiară şi căzu grămadă la pămînt.

Chelsea auzi dezgustul lui Craig faţă de ea în cuvintele pe care le mormăi înainte de-a o apuca şi de-a o sălta în braţe.

– Pot să merg. Lasă-mă doar să-mi trag puţin sufletul.

– Ţi-ai pierdut pantofii, îi aminti el, pe un ton inexpresiv.

Ea îi înconjură umerii cu braţele şi-şi apăsă faţa în scobitura musculoasă care-i unea gîtul cu umărul.

Prea secătuită să i se mai împotrivească lui Craig, Chelsea se cuibări la pieptul lui în timp ce el o ducea la jeep. Ea nu scoase nu sunet. Alinată de căldura trupului lui tare, savura siguranţa pe care o aflase în braţele lui.

Craig o aşeză pe locul pasagerului în jeep cu mîinile pricepute şi o atitudine impersonală, care o făcu să-i vină să plîngă, dar se stăpîni.

Chelsea îl privi cum aranjează poşeta ei şi frînghia pe care- o folosise ca să coboare în rîpă în spatele jeep-ului, dar îşi feri ochii de privirea lui cercetătoare după ce se urcă şi el în maşină.

Lăsîndu-şi capul pe spătar, închise ochii. Se cutremură; frigul îi pătrunsese atît de adînc în oase încît se îndoia că s-ar mai încălzi vreodată.

Cînd mîna lui Craig se aşeză pe umărul ei,

ea îi aruncă o privire prudentă şi el şi-o retrase repede.

– Cum te simţi?

– Bine. Mi-e doar frig. Am fost aşa de speriată, recunoscu ea.

– Uită ce s-a întîmplat. Ai supravieţuit experienţei şi s-a sfîrşit. În timp ce vorbea, schimbă vitezele şi întoarse jeep-ul cu faţa spre drumul care ducea înapoi spre cabana lui.

– Nu-mi vine să cred că m-ai găsit într-adevăr.

– E al dracului de bine că te-am găsit.

– De unde ai ştiut că sînt în pericol? De unde ai ştiut măcar unde să mă cauţi?

El o străpunse cu o privire pe care ea n-o înţelese.

– Contează?

Ea îi cercetă chipul, căutînd cu disperare să-l zărească pe vechiul Craig, bărbatul milos, sensibil, pe care-l cunoscuse odată atît de intim, dar nu văzu nimic care să sugereze că el mai exista.

– Cred că nu, admise ea.

Craig străbătea poteca ce ducea spre cabană în tăcere şi cu o grijă neobişnuită, dar

Chelsea simți fiecare centimetru zguduit pe care l-au parcurs.

Bănuia că drumul a durat mai puțin de două minute, dar i se părea c-au trecut ore. Se uită drept înainte cît străbătură drumul. Tremuratul i se înteți şi-şi muşcă buza ca să nu-l implore pe Craig să oprească jeep-ul şi să-i dea iar din căldura lui.

În ciuda hotărîrii de a merge în cabană cu propriile ei puteri, picioarele ei refuzară s-o susțină cînd coborî din maşină. Craig o prinse în cădere. Nu încercă să-l oprească atunci cînd o duse în baie, o ținu cu o mînă, iar cu cealaltă dădu drumul la duş.

În timp ce o dezbrăca de hainele ude leoarcă şi pătate de noroi, ea se putu gîndi doar la cît de tulburător de impersonală era atingerea lui.

El o duse pînă în cabina duşului şi o aşeză sub şuvoiul de apă caldă.

– Aici să stai! îi comandă el atît de răstit încît o scoase din sărite pe loc. Mă întorc imediat, spuse el, apoi trase smucit perdeaua de la duş.

Chelsea alunecă în jos pe peretele cu faianță, prea slabă să rămînă în picioare. Îşi înconjură cu brațele genunchii ridicați şi-şi înclină

capul, copleşită de epuizare, în timp ce apa i se revărsa pe trup.

Pierdu noţiunea timpului stînd aşa şi primi mulţumită letargia produsă de oboseală, care o cuprinse. Cînd simţi mîini puternice încercînd să o ridice în picioare, puţin mai tîrziu, le lovi cu palma.

– Termină. Nu te mai purta ca un copil!

Ea deschise ochii şi se uită la Craig, ieşindu-şi din fire pentru prima dată în ziua aceea.

– Sînt obosită, aşa că lasă-mă dracului în pace! Îl simţi că-i măsoară dispoziţia bătăioasă cu o privire calmă, lipsită de emoţie, iar ea fu iritată de stăpînirea lui. Amintindu-şi cu întîrziere că era goală, îşi încrucişă braţele peste sîni. Pot să am singură grijă de mine, Craig. N-am nevoie de tine.

– Cred c-o să trăieşti, dar numai dacă reuşim să nu faci pneumonie. Îşi ţinu ochii fixaţi pe chipul ei în timp ce-şi scotea cizmele.

Cu demnitatea zdreanţă, ea trase perdeaua şi se sprijini de peretele de faianţă.

– Nu doresc compania ta şi n-am nevoie de ajutorul tău.

– N-ai de ales. Deşi îmbrăcat în cămaşă şi

cu blugii uzi de ploaie, el intră sub duş. Eşti murdară şi doar aşa te putem curăţa şi încălzi în acelaşi timp.

– Ieşi afară! ţipă ea, dar el îi ignoră ordinul.

– Cîtă apă din aia noroioasă din rîpă ai băut? o întrebă el în timp ce se întindea să potrivească presiunea apei.

– Nici un pic. Acum, te rog, pleacă de-aici!

– Te-am mai văzut goală. Te-ai simţi mai bine dacă m-aş dezbrăca şi eu? Îşi ridică degetele spre nasturele de la betelia blugilor. Cred că mai eşti curioasă să vezi dacă mă mai poţi stîrni; speculă Craig. Orice femeie goală ar face-o, îmi închipui, mai ales după ce-am trăit cum am trăit. Te-am lămurit?

– Eşti crud.

– De dragul tău, sînt practic, contracară el răspicat.

Chelsea se întoarse cu spatele la el şi-şi apăsă fruntea de peretele duşului.

– Lasă-mă în pace, îi imploră ea sfîşiată de emoţii pe care nu le mai putea reţine, nici controla.

– Nu pot, fetiţo. Pur şi simplu nu pot!

Capitolul 4

Chelsea refuză să se uite la Craig, chiar şi după ce el o trase din colţul cabanei spaţioase a duşului şi o întoarse cu faţa la el.

Îşi închise ochii, dorind să nu-i răspundă, dar înţelese inutilitatea de a da o asemenea comandă simţurilor ei năucite.

Ştia că lui puţin îi pasă de mîndria sau de pudoarea ei cînd îi trase braţele de peste sîni şi i le întinse forţat pe lîngă corp.

Se simţi imediat ofensată de nepăsarea lui faţă de starea ei emoţională cînd el îi clăbuci părul lung pînă la umeri cu un săpun lichid par-

fumat, masîndu-i pielea capului şi ceafa cu degetele puternice care-i stîrneau amintiri pe care le împărţiseră odată – amintiri pe care ea încercase, dar nu reuşise, să le uite în timpul anilor de despărţire.

– Pot să mă spăl singură, insistă Chelsea.

– Ai nevoie de ajutorul meu, aşa că nu te mai încăpăţîna să nu-l accepţi.

Umplîndu-şi din nou palmele cu săpunul parfumat, Craig veni mai aproape. În loc de mănuşă de baie, îşi folosi mîinile mari şi bătătorite.

Trupurile lor se atinseră în treacăt cînd el îi înconjură umerii cu braţele şi-i frecă tot spatele cu mîinile. Lăsă în urmă o dîră de scîntei fierbinţi, iar ea o simţi pe fiecare în parte.

Tremurînd în timp ce Craig se aplecă peste ea să ajungă la coapse şi la partea din spate a pulpelor cu mîinile acoperite de săpun, Chelsea îşi muşcă buza ca să nu se arunce în braţele lui, cerşind să-l zărească pe iubitul pe care şi-l amintea.

– Nu apreciez deloc purtarea ta, anunţă ea zguduită, deşi îi venea să toarcă.

– Cînd ţi-a făcut baie un bărbat ultima oară?

Ochii ei se deschiseră brusc. Chelsea tre-

mura de şoc şi de furie. Îi înţelegea întrebarea reală. Fusese cu alţi bărbaţi în anii de despărţire? Îl făcu să aştepte în timp ce ea îşi impunea să'se stăpînească.

– Nu-mi aduc aminte, răspunse ea, minţind deliberat, pentru că nu avea destulă încredere în motivele lui ca să recunoască adevărul şi anume că nici un alt bărbat nu se mai atinsese de ea în mod intim.

Craig se îndepărtă şi privirea lui îi scrută faţa. Chelsea îşi ridică bărbia, ca un semn clar pentru el că în ultimii ani în ea se dezvoltase un rezervor interior de sfidare.

El îşi făcu mîinile căuş pe umerii ei. Chelsea simţea puterea din degetele lui în timp ce el îi masa pielea.

Inspirînd şi ţinîndu-şi respiraţia, savură alunecarea senzuală a mîinilor lui cînd el şi le lăsă de-a lungul braţelor ei. Cu privirea îngustată şi fixată pe faţa ei, Craig îşi trecu degetele printre ale ei într-o împletire lejeră care îi permitea să-i maseze spaţiile dintre fiecare deget în timp ce-o studia.

Ea îşi simţi neliniştea devenind tot mai intensă, trăind promisiunea senzuală a atingerii

lui în fiecare nerv. El îşi mişcă degetele mari în palmele ei şi le frecă mijlociul cu o mişcare circulară sugestivă.

Deja în pericol de a-şi pierde cunoştinţa, Chelsea dădu drumul aerului pe care-l ţinuse în plămîni, cu o grabă grăitoare.

– Încearcă să-ţi aduci aminte, îi sugeră el pe o voce joasă şi intensă.

Craig îşi purta încheieturile degetelor într-o parte şi-n alta peste abdomenul ei, apoi în sus şi-n jos peste linia taliei; atîtîndu- i sufletul într-o mie de cioburi de regret după dragostea pierdută pentru ei.

Îi venea să plîngă de durere. Făcu apel la orgoliul ei ca să-i vegheze emoţiile fragile şi să-şi păstreze autocontrolul, dar îndemnului lui îi cedă, rechemînd fără voie trecutul lor; amintirile îi inundară mintea ca o răzbunare.

Îşi aminti de firea senzuală a lui Craig, nu doar de priceperea lui ca amant. Îşi aminti pînă şi de răbdarea lui faţă de lipsa ei de experienţă prima oară cînd făcuseră dragoste.

Şi îşi aminti bucuria şi plăcerea pe care le simţise, pentru că el fusese prima persoană din viaţa ei care o făcuse să se simtă iubită cu ade-

vărat şi preţuită pentru ea însăşi. Trecutul lor era un loc periculos de vizitat, se mustră ea cu asprime.

Expirînd întretăiat, Chelsea se sprijini de umerii lui cînd el îngenunche în faţa ei şi-şi alunecă mîinile săpunite în josul picioarelor ei.

De la glezne în jos zăbovi, degetele lui seducătoare masînd-o pînă ce simţi că aproape îşi pierde minţile.

Apoi îşi purtă mîinile în sus, pe picioarele ei. Cînd îi simţi degetele mîngîindu-i interiorul pulpelor, reuşi să ţipe, în ciuda senzaţiilor care scăpărau sub piele.

Chelsea se cutremură uşor, dorul şi dorinţa coagulîndu-se în ea tocmai cînd se lupta cu reacţia la atingerea lui.

– Îţi aminteşti, totuşi? întrebă Craig ţîşnind în picioare şi înălţîndu-se deasupra ei.

Întorcînd capul, ea fixă peretele de faianţă de lîngă ei. Tresări interior cînd el îi modelă cu mîinile rotunjimea şoldurilor. Degetele lui merseră în sus lateral, apoi schimbînd cursul, cuprinzîndu-i talia.

Ea refuză să se uite la el, deşi dorea să-i zărească sau poate chiar să-i guste gura sen-

zuală. Petrecuse ani de zile visînd la asta, iar acum ar fi vrut să-şi strige nevoia de împlinire în braţele lui, dar n-o făcu.

Sînii i se umflară şi i se întăriră, de parcă ar fi implorat să-i simtă mîinile.

Chelsea aproape că bătu cu pumnii în pieptul lui ca să-şi verse frustrarea, dar reuşi să-şi înăbuşe pornirea.

– Răspunde-mi, Chelsea!

– Nu-mi prea aduc aminte de nimic, murmură ea în sfîrşit.

– Ştiu că acum te simţi frîntă. O să te poţi odihni imediat.

Auzi o neaşteptată blîndeţe în vocea lui şi se simţi sedusă de acest sunet. Aproape că gemu cînd el îşi trecu degetele pe sînii ei, apoi se smuci surprinsă cînd el îi ciupi sfîrcurile.

Nu se putu împotrivi instinctului care o împinse să se aplece înainte, mai ales cînd el îi cuprinse sînii în mîini.

Închise ochii suspinînd încet, dreptul deplin al lui Craig ca s-o atingă atît de posesiv fiind prea mult ca să-i reziste.

Îşi gemu dorinţa cînd sfîrcurile i se întăriră în mici muguri dureroşi de senzaţii şi, cînd locul

dintre pulpe începu să zvîcnească şi se umezi de poftă, un scîncet îi ieşi de pe buze.

– Nu te-ai schimbat, nu-i aşa? întrebă el, pe o voce dură şi rece.

Chelsea tresări dureros şi deschise ochii, disperarea învăluind-o ca o pătură grea cînd văzu asprimea de pe chipul lui.

Simţi cînd mîinile lui îi căzură de pe sîni şi acceptă adevărul. El se simţea obligat s-o chinuiască, s-o stîrnească şi chiar s-o domine cu incursiunile lui intime ca pedeapsă pentru trecut.

Înţelese, de asemenea, că el intenţiona probabil să-i batjocorească demnitatea, dacă putea. Şi ei îi era teamă că putea.

– Tu dai o nouă definiţie combustiei, Chelsea Lockridge. E plăcut să constaţi că unele lucruri rămîn neschimbate.

Tonul prozaic al vocii lui o înfurie şi întrebă:

– Ce anume încerci să dovedeşti? Că eşti mai puternic decît mine? Că-mi poţi strivi trupul, chiar dacă nu poţi ajunge la inima mea? Că eşti un bărbat care şi-a trecut pe catastif umilirea fostei soţii pentru fiecare greşeală pe care a făcut-o în viaţa ei? Spune-mi, Craig, pentru că

vreau într-adevăr să înțeleg ce încerci să dovedești.

El ridică din umeri, apoi își trecu palmele deschise într-o mișcare de du-te vino peste sfîrcurile ei relaxate. Chelsea icni cînd senzația îi explodă adînc în trup ca o cascadă de foc.

Craig zîmbi cu o evidentă satisfacție la răspunsul ei.

– Deci am avut dreptate în privința ta. Ai fost întotdeauna ca un mănunchi de vreascuri uscate care așteaptă doar un chibrit aprins.

Ea făcu un pas înapoi, își mobiliză conștient mîndria și își îndreptă spatele cînd se uită în sus spre el.

– Acum, că ai dovedit cît sînt de ușuratică, ai terminat să mă pedepsești? Sau trebuie să mă aștept și la altele de același fel pînă să pot pleca de aici?

Ea văzu cum privirea lui deveni dură, dar se simți incapabilă de compasiune sau înțelegere. Ba chiar se simți desprinsă de realitate în timp ce îi studia ochii întunecați la culoare – ochi care aveau căldura granitului negru și rece.

Probabil că își imaginase că ceea ce auzise în vocea lui cu cîteva clipe în urmă ar fi fost

blîndețe. Ignorîndu-i întrebările, Craig termină să-i frece şi să-i limpezească trupul. Comunica prin expresia lui împietrită şi mîinile sigure, faptul, că ar fi tratat un străin sau un teanc de vase cu aceeaşi eficienţă lipsită de emoţii.

Chelsea clocotea de furie de-abia reţinută în timp ce terminaţiile ei nervoase vibrau de durere, iar emoţiile ei deveneau tot mai contradictorii. Zdruncinată, se eliberă din mîinile lui şi se năpustí afară din cabina duşului.

Craig opri apa şi o urmă, paşii lui largi acoperind spaţiul dintre ei în cîteva clipe. Smulgînd un prosop dintr-un vraf pe care îl ţinea pe un raft, la îndemînă, o înşfăcă pe Chelsea de umăr, înainte ca ea să ajungă la uşă, şi o răsuci spre el.

Simţindu-se ca un animal încolţit, ea ridică mîna şi-o repezi spre Craig, purtată mai mult de instinct decît de simţul practic. Dar el o prinse de încheietură înainte ca palma ei să intre în contact cu obrazul lui dur.

– Să nu mai încerci asta vreodată! o avertiză el cu o voce gîtuită şi muşchii trepidîndu-i în trup de tensiunea acumulată.

Chelsea se smuci să scape, conştientă dure-

ros că el i-a permis-o.

– Am greşit în privinţa ta mai devreme. Eşti capabil de o incredibilă cruzime..

El tresări, apoi o smuci spre el, aducînd-o între pulpele lui puternice.

– Te-am avertizat, Chelsea, dar bineînţeles că n-ai vrut să m- asculţi.

Ea simţi imediat căldura care emana din trupul lui. Inspirînd brusc, încercă să se calmeze cînd mirosul masculin de mosc izbi simţurile ca o lovitură.

Se lupta cu înţelegerea faptului uluitor că îl vroia şi că dorinţa îi depăşea furia.

Cum nu mai trăise niciodată o asemenea izbucnire şocantă de senzualitate pură, se uită urît la el, cu trupul ţeapăn de neîncredere şi indignare.

– Greşeşti, Craig. Te-am ascultat, dar tu n-ai catadicsit să-mi spui că ţi-ai lăsat conştiinţa şi simţurile morale în închisoare.

Un muşchi se zbătea pe maxilarul lui încleştat cînd el înfăşură prosopul de baie pe trupul ei ud ca pe un sarong şi apoi vîrî un colţ în şanţul dintre sîni ca să-l facă să stea.

Neputincioasă să oprească tremurul care îi

cuprinsese trupul, Chelsea îşi ţinu respiraţia pînă ce Craig îşi retrase mîinile.

Cu expresia de pe chip indescifrabilă şi vocea egală, el îi spuse:

– Am supravieţuit şase ani într-o mocirlă umană şi sînt capabil de lucruri care ţie nici măcar nu-ţi trec prin cap, aşa că nu mă provoca prea tare. N-o să-ţi placă răspunsul pe care o să-l primeşti.

Devastată de atitudinea lui şi de tumultul din inima ei, ea se dădu înapoi de lîngă el pînă ce se lovi de uşă. Chelsea bîjbîi după clanţă, întrebînd:

– De ce nu vrei să crezi că am venit aici să îndrept răul pe care l-a făcut tata în viaţa ta?

Craig rămase nemişcat în mijlocul băii mult timp după ce Chelsea ieşi. Se concentră să se calmeze inspirînd profund şi expirînd încet, o deprindere pe care o dobîndise la închisoare, şi nu în instanţă, ca procuror federal adjunct.

Mîrîind înjurături pe care şi le adresa sieşi, se dezbrăcă de hainele ude cu mîini care încă tremurau de dorinţa care-l străbătea, îşi şterse trupul excitat cu un prosop mare de baie şi trase

pe el halatul flauşat pe care-l luă de pe spatele uşii de la baie.

Ar fi vrut s-o învinuiască pe Chelsea pentru pofta lui sexuală sălbatică, dar conştiinţa nu-i dădea voie. Nu ea îl aţîţase.

El o provocase şi-o speriase deliberat. Deşi tînjea să îndepărteze vinovăţia pe care-o simţea, drept o emoţie inutilă, nu putu, aşa că renunţă să mai încerce.

Apropiindu-se de oglindă, Craig şterse un cerc de abur şi se strîmbă la bărbatul care îi întoarse privirea de-acolo.

Trăsăturile tăbăcite ale fiinţei aceleia cu înfăţişare hăituită vedeau anii pe care-i pierduse şi preţul pe care-l plătise pentru supravieţuire.

Ochii lui reflectau şi dorinţa de răzbunare şi cinismul care îi rodea inima.

Încercînd să fie cinstit cu sine, Craig recunoscu în sine că acesta era încă unul din acele momente cînd vroia ca cineva – oricine – să plătească pentru nedreptatea comisă împotriva lui.

Credea că Chelsea luase parte la prăbuşirea lui şi, oricît de mult ar fi dorit-o sexual, nu reuşea să-i ierte purtarea din trecut.

O fi avînd el nevoie de ea, o nevoie pur fizică, şi intenţiona s-o aibă, dar doar în condiţiile impuse de el.

Craig medită la motivele ei reale de a veni la el în timp ce trîntea îmbrăcămintea lor udă pe podeaua de la duş ca s-o spele mai tîrziu.

Indiferent ce spusese ea mai devreme, el îndepărtă ideea că ea ar intenţiona să tîrască în noroi reputaţia unui tată pe care îl idolatrizase.

În sinea lui ştia că Chelsea nu era capabilă să demaşte adevărul despre nemernicul care-i distrusese lui viaţa.

Ieşi din baie şi-o găsi pe Chelsea aşezată pe marginea căminului de cărămidă. Oprindu-se, o privi cum îşi trece degetele prin părul care-i aduse deodată aminte de un nor castaniu cîrlionţat, acum cînd căldura focului îl uscase parţial.

Pentru că ea părea pierdută în gînduri, aşa cum se uita la foc, Craig îşi îngădui s-o cerceteze pe îndelete. Arăta mai fragilă decît de obicei şi mult prea inocentă.

O poftă reînoită se răsuci adînc înăuntrul lui. Îşi simţi pulsul accelerîndu-se. Îi privi membrele goale, apoi proeminenţa torturată a sînilor.

Amintirile firii ei vibrant senzuale izbucniră peste peisajul minții lui într-o serie de imagini erotice pe care el se simțea neputincios să le oprească.

Aducîndu-şi aminte de plăcerea care-i oprea inima, pe care o aflase în adîncurile şi rotunjimile trupului ei, statura musculoasă a lui Craig se strînse într-o îngrămădire de noduri.

În clipa aceea murea de pofta de a-i gusta sfîrcurile sensibile, amintindu-şi în acelaşi timp cum le simțea tari ca nişte pietricele cînd o iubea cu buzele şi cu limba.

Îşi înăbuşi un geamăt şi se strădui să-şi controleze dorința care alerga frenetică prin el. Deşi îi luă mai multe minute, în cele din urmă Craig îşi strînse impulsul de-a o revendica pe Chelsea.

Ea se uită în sus cînd el se apropie.

– De ce?

El îi înțelese întrebarea, dar ezită să-i dea un răspuns.

Nu avea destulă încredere în ea ca să fie cinstit în privința unor emoții pe care nu le înțelegea el însuşi deplin.

Mai simțea şi că a risca trădarea ei de două ori într-o viață era un preț mare de plătit pentru

o scăpare temporară de singurătatea care devenise un mod de viață.

Studiindu-i trăsăturile delicate, Craig văzu deziluzia şi jignirea reflectate în ochii ei cu gene dese.

Deşi îl preocupa mai mult decît vroia să recunoască, îşi reaminti că nu-şi putea permite să-şi risipească timpul simțind păreri de rău pentru ea.

– Dacă mă urăşti atît de mult, de ce nu m-ai lăsat să mă înec? În timp ce aştepta răspunsul lui, ea îşi mută privirea spre buştenii aprinşi.

– Sînt un deținut eliberat condiționat şi n-am nevoie de hărțuiala de a le explica autorităților de ce a murit o idioată de femeie, prin propria ei prostie, pe pămîntul meu, în cea mai groaznică vijelie din ultimul deceniu, mai ales cînd, se întîmplă ca femeia aia să fie fosta mea soție!

– N-am căzut în rîpă intenționat!

– Ştiu exact ce s-a-ntîmplat.

Ea tremură.

– N-ai cum să ştii. Nu erai acolo.

Conştient că ea fusese aproape de moarte din cauza lui, el se răsti supărat:

– Ai apărut aici nechemată, aşa că n-ai decît

să suporți consecințele opțiunii tale şi zi mersi că mai trăieşti.

Şocată evident de lipsa lui de înțelegere, ea îl privi cu ochii mari. Craig se aplecă, o apucă de mîini şi o trase în picioare.

– De ce mă urăşti atît de mult? îl întrebă ea. De ce nu poți să- mi dai o şansă?

– Mie nu mi-a dat nimeni nici o şansă!

– Atunci încetează măcar să le atribui motive faptelor mele.

N-am venit aici cu un scop personal, Craig. Am venit pentru că eu...

Ezită, cu frica fulgerîndu-i în ochi.

În sfîrşit, se gîndi el. Adevărul. Bănuia că era destul de zguduită să-l dezvăluie.

– De ce ai venit, de fapt, Chelsea?

– Pentru că aşa era corect, spuse ea pe un ton rezervat.

El scutură din cap, frustrarea în privința ei devenind şi mai intensă.

– Nu te cred.

Chelsea ridică mîinile şi-şi apăsă vîrful degetelor pe tîmple, făcînd să se slăbească prosopul care o înfăşura.

Craig interpretă ca atare gestul ei tulburat,

dar nu recunoscu că a înțeles că ei îi zvîcnea capul după stresul din ultimele ore.

În loc de asta, se întinse şi înşfăcă prosopul înainte ca acesta să se desfacă şi să-i expună trupul gol.

Îşi strecură degetele în valea care-i despărțea sînii cu uşurința unui bărbat care cunoştea foarte intim trupul femeii ce stătea în fața lui.

Ea îşi coborî mîinile şi-l privi cu prudență. Încercă să facă un pas înapoi. El îşi întări strînsoarea.

Ochii li se întîlniră şi rămaseră astfel şi amîndoi ştiau că ea risca să piardă mai mult decît prosopul dacă se mişca din nou.

Respirînd superficial, Chelsea spuse:

– Te rog, nu!

El apucă țesătura şi mai strîns, mesajul lui către ea fiind clar cînd încheieturile lui apăsară pe pielea ei caldă. Privirea lui o ardea ca fierul roşu cînd alunecă peste obrajii ei îmbujorați, peste pulsul care-i zvîcnea într-un ritm agitat în scobitura gîtului şi în jos, peste proeminențele sînilor ei tremurători.

– Nu ce? întrebă el.

– Nu profita de mine. Nu te-ai purtat nicio-

dată aşa cînd... cînd...

– ... cînd eram căsătoriţi? termină el în locul ei, desprinzîndu- şi privirea de pe sîni şi ridicînd-o spre faţa ei.

Chelsea încuviinţă din cap cu prudenţă.

– Nu fac promisiuni pe care nu mă aştept să le pot ţine.

– Craig, n-o să te las să te foloseşti de mine.

– Mă vrei, pară el.

Ea scutură din cap a negaţie.

El inspiră brusc, înecîndu-şi simţurile în parfumul pielii ei catifelate.

– Nu meriţi, Chelsea. Eşti mai străvezie ca sticla.

– Nu merit să fiu folosită.

– Tu şi taică-tău m-aţi folosit pe mine. Pare un schimb cinstit, nu crezi?

– Eşti un bărbat onorabil şi onest, începu ea.

– Scapă de iluziile tale în legătură cu mine, de dragul nostru, al amîndurora! ţipă el.

Ea îşi muşcă buzele şi îşi feri privirea.

– Refuz să cred că bărbatul pe care l-am cunoscut şi anii pe care i-am petrecut cu tine sînt o iluzie. Refuz şi să cred că m-ai folosi. Avem o poveste pe care n-o putem ignora.

– Încep să cred că ți-ai supraestimat farmecele, o întrerupse el, avînd nevoie să dovedească, pentru amîndoi deopotrivă, ceea ce credea el că e adevărat. El se schimbase. Devenise fără inimă şi fără suflet mulțumită unui sistem penal disfuncțional, a unui socru intrigat şi a unei soții necredincioase.

O cercetă pe Chelsea cu ochii mijiți, cu o expresie desăvîrşită de speculație sexuală rece şi garantată să-i rănească ei sentimentul propriei valori.

O simți că tremură de şoc cînd o împinse înapoi şi o măsură cu privirea în sus şi-n jos.

– Nevoile mele zilnice de acest fel sînt destul de... primitive. Orice femeie sexi şi cu pielea moale mi-ar face treaba şi tu satisfaci dorințele mele.

Ea prinse prosopul înainte să se desfacă. Deşi palidă, îşi menținu terenul.

Făcîndu-şi mîna pumn în țesătură, o strînse peste sîni, care păreau pe punctul de a se revărsa afară dacă respira prea adînc.

– Ai face dragoste cu o femeie care nu e dornică?

– Dragoste? El rîse amar. Eu vorbesc de-

spre sex, Chelsea. Un contact sexual fierbinte şi nimic altceva şi garantez că o să fii mai mult decît dornică al dracului de repede.

– Nu sînt? o provocă el. Foştii mei temniceri probabil că te-ar contrazice.

– Nu te cunosc deloc, nu-i aşa?

Craig ridică din umeri, îi dădu drumul fără vreun alt cuvînt şi se îndepărtă de ea, dar nu prea mult.

Se opri de cealaltă parte a căminului şi cînd se întinse după un buşteam ca să-l pună pe foc, profilul lui arăta ca cioplit în piatră.

– Cred că ai ridicat nişte ziduri foarte înalte în jurul emoţiilor tale, spuse ea pe o voce zguduitor de blîndă. Şi bănuiesc că le-ai ridicat ca să protejezi ce-a mai rămas din bărbatul sensibil şi milostiv pe care l-am cunoscut şi l-am iubit odată.

El îngheţă. Perspicacitatea ei era neaşteptată, iar cuvîntul iubire pe care îl folosise era ca o mustrare crudă, care îi amintea de absenţa emoţiilor pozitive în viaţa lui.

Îl surprinse şi revenirea ei rapidă şi îşi dădu seama că va trebui să se păzească de maturitatea pe care o dobîndise ea, dacă era să

petreacă mai mult timp împreună.

– Astea-s speculații. Nu-ți mai pierde timpul.

– Nu sînt de acord, dar fie ca tine de data asta. Își ridică bărbia și-și îndreptă umeirii. Îți mulțumesc că m-ai salvat. Îmi pare rău că n-am putut să fac și eu același lucru pentru tine înainte să fii trimis la închisoare.

Zguduit de curajul ei, Craig trase de timp punînd încă un buștean peste grămada care scădea în foc.

Își scutură rumegușul de scoarță de pe mîini, se îndreptă și-i întîlni privirea. Surprins de tristețea din expresia ei, se împietri ca să nu reacționeze la vulnerabilitatea ei.

– Ține-ți aprecierea și mila pentru altcineva care poate le vrea.

– Nu mi-e milă de tine, insistă Chelsea. Ce simt eu e regret.

– Cum ai de gînd să mă răsplătești?

Ea se încruntă.

– Pentru ce?

– Că ți-am salvat viața, bineînțeles. În unele culturi mi-ai fi obligată pentru totdeauna. Interesant conceput, nu crezi?

Mișcîndu-se jenată, ochii lui Chelsea fugiră

de la expresia calculată a lui Craig la uşa din faţă a cabanei.

Craig o privea, poziţia lui relaxată fiind o apropiere înşelătoare pentru nevoile lui primitive. Ea îi amintea de un şoricel prins de o pisică flămîndă şi vedea că nici ei nu-i place sentimentul mai mult decît îi plăcuse lui.

– Termină cu evocările siropoase, Chelsea? Gata cu psihotrăncăneala despre ziduri înalte?

Craig rămase în picioare în faţa căminului cînd ea traversă camera, îşi luă geanta udă leoarcă de pe bufetul din bucătărie unde o pusese el mai devreme şi scoase portofelul.

Sfidarea şi furia pe care le văzu pe chipul ei îl luară prin surprindere şi-i amintiră încă o dată de schimbările petrecute în ea în ultimii ani.

– Bani gheaţă, cec sau aranjez pentru o dispoziţie de plată? întrebă ea pe un ton războinic care declanşă în Craig o reacţie pe care el nu se obosi să şi-o reţină.

Se năpusti prin cameră ca o rachetă, cu ochii scăpărînd de furie cînd o înşfăcă pe Chelsea de antebraţ.

Ea ţipă surprinsă, iar carnetul de cecuri îi zbură din mînă şi căzu pe podea. El o smuci,

lipind-o de pieptul lui şi-i strivi buzele sub ale sale.

Craig avusese de gînd să-i dea o lecţie. Intenţionase să o pedepsească pentru atitudinea insolentă, aşa cum intenţionase şi să-şi demonstreze completa dominaţie asupra ei.

Dar nu se aşteptase să fie sedus de gustul ei, nu anticipase senzaţia luxuriantă de-a o avea sub mîinile lui cînd trăsese prosopul de pe trupul ei care se împotrivea şi îşi închisese mîinile peste sînii ei plini.

Ea se lupta cu el, cu buzele strînse, bătîndu-l peste piept cu pumnii încleştaţi. El îi înţelegea reacţia, simţea chiar un respect plin de pică pentru asta, dar nu se putea împiedica să participe la lupta explozivă pentru control pe care o declanşaseră amîndoi.

Se hrănea cu buzele ei ca un animal sălbatic lipsit prea multă vreme de hrană. O atingea peste tot, modelîndu-i coapsele, netezindu-i în sus şi-n jos spatele îngust şi mîngîindu-i curba blîndă a abdomenului înainte de a-i cuprinde sînii.

Mîinile ei se desfăcură. Îl apucă de umeri, cu palmele apăsînd şi degetele frămîntîndu-i car-

nea. Chelsea icni sub gura lui. Craig răspunse la această intrare pe care o deschisese ea afundîndu-şi limba printre buzele ei desfăcute şi sorbindu-i gustul.

Ea se răsucea şi se întorcea sub mîinile lui, punîndu-i coapsele pe foc şi ameninţîndu-i controlul.

El îşi înăbuşi geamătul care se ridica în el, nevoind să-şi dezvăluie adevărata amploare a nevoii de ea.

Cu o bruschețe care-l prinse complet descoperit, ea rămase absolut nemişcată în braţele lui. Craig simţi schimbarea din ea în clipa în care se petrecu.

Decît să se mire de norocul lui, el îi cotropi interiorul dulce, fierbinte, al gurii în timp ce continua să-i alinte sînii tari.

Ştia că nu atinsese pe nimeni sau nimic, toată viaţa, care să fie atît de perfect format sau atît de senzual de volatil.

Chelsea îl seducea fiind pur şi simplu ea însăşi şi îi dovedeă lui Craig că realitatea făpturii ei era mai minunată decît toate amintirile cu ea, oricît de vii ar fi fost ele.

Ea gemu sub gura lui, dar el auzi că sunetul

profund senzual era lipsit de protest. Îi simți sfîrcurile întărindu-se şi străpungîndu-i palmele ca nişte minuscule pumnale. Degetele lui tresăriră spasmodic, înfigîndu-se în sînii ei.

Chelsea suspină, un sunet întretăiat. El îl gustă, îl auzi şi îl recunoscu drept absoluta capitulare.

Totuşi trăi o clipă de anxietate la gîndul de a se încrede în cît de dornică devenise ea.

Nevoia lui de a pedepsi dispăru treptat, în timp ce dorința de a domina se estompă în umbra poftei de pasiunea ei.

Îi savură atingerea cînd îi simți mîinile pe talia lui, dar aproape că i se opri respirația cînd ea trase un cordon care-i ținea halatul, împinse materialul în lături şi se cuibări lîngă carnea lui tare.

Ea îl uimea, mai întîi cu blîndețea ei cînd îi mîngîie obrazul cu vîrful degetelor, apoi cînd îşi înclină capul şi-şi desfăcu buzele ca el să pătrundă şi mai uşor.

El îi cuprinse coapsele şi o strînse mai aproape, dîndu-i o senzație dureroasă şi perfectă. Simțurile îi scăpărau de senzualitate ca un cerc bătut de diamante. Ea îi primi zvîcnirea

invadatoare a limbii în gura ei, amplificîndu-şi propria senzualitate cînd îşi folosi coapsele unduitoare ca să se mişte înainte şi înapoi spre masculinitatea lui care pulsa.

Sugîndu-i limba, Craig îi savura gustul dulce. Se cutremură cînd ea îi răspunse la fel.

Îi captură vîrful limbii muşcîndu-l încet cu dinţii. Cu inima bătînd nebuneşte şi trupul pe jar, nu se mai sătura de ea, dar pofta lui nesăbuită pătrunse deodată în conştiinţa lui şi-l făcu să se oprească. Eliberîndu-i buzele, el trase aer cît să-şi umple plămînii în timp ce-şi azvîrli capul pe spate.

Craig încercă să gîndească limpede, dar nu putu. Ascultă sunetul neregulat al respiraţiei lui Chelsea în timp ce încerca să se domine.

După cîteva minute, mormăi o înjurătură. Chelsea tresări. Conflictul emoţional pe care-l simţea el, îl făcea să se îndoiască de propria lui sănătate mintală. Îi dădu drumul.

Ea nu încercă să se oprească. Craig se întrebă în treacăt dacă măcar îşi dădea seama că e goală.

Se uitară fix unul la altul. Pielea ei îmbujorată şi expresia ei uluită îi rodeau conştiinţa,

dar febra care încă îl ardea nu-l lăsa să se autoflageleze pentru ceea ce tocmai se petrecuse între ei. Adunîndu-i prosopul de pe jos, i-l aruncă în mîini şi se îndepărtă, dar glasul ei îl făcu să se oprească înainte de-a ieşi din cameră.

– Stăteam ore întregi în dulapul tău, cînd te-au luat prima dată, mărturisi ea. Mi-era atît de dor de tine, de credeam c-o să mor de singurătate, dar între hainele tale puteam să simt mirosul tău de mosc. Chiar mă şi îmbrăcam cu tricourile tale, seara, la culcare. Poate că asta ţi se pare o scrînteală, dar pe mine m-a ajutat să trăiesc de la o zi la alta, la început. Chelsea rîse, dar sunetul deveni aproape un suspin sugrumat. Îmi tot spuneam că, orice s-ar întîmpla, o să fii acelaşi om cînd or să-ţi dea drumul din închisoare. Cît am greşit!

Luat prin surprindere de onestitatea ei, nu doar de disperarea care îi răsuna în cuvinte, Craig înţelese, în sfîrşit, că şi ea plătise un preţ pentru renghiul pe care îl-l jucase soarta şi tatăl ei mort.

– Asta am tot încercat să-ţi spun.

– Acum te cred, şopti ea. Cred că adevărata întrebare e dacă vrei sau nu să-mi dai timpul de

care am nevoie să-ți cunosc noul eu.

– De ce te oboseşti? scrîşni el.

– Cred că meriți efortul.

– Nu-l merit, aşa că las-o baltă!

Chelsea păli.

– Sper că o să te răzgîndeşti, Craig. În plus, nici eu nu mai sînt aceeaşi persoană. Trebuie să învățăm amîndoi o mulțime unul despre celălalt.

El se întoarse, cu vocea plină de dispreț.

– Eu deja am învățat ceva nou despre tine. Eşti categoric mai fierbinte acum, puicuță şi bănuiesc că eşti dinamită curată la aşternut, dar e adevărat că întotdeauna am crezut că ai mult potențial în domeniul ăsta. Chicoti fără umor. Ei, poate c-ai vrea să te uiți prin scrinul din dormitor, e la capătul coridorului, dacă nu te hotărăşti să te fîțîi prin jur ca o propunere cu normă întreagă cît rămîi aici. O să găseşti bluze şi pantaloni de corp şi pături şi-o să ai nevoie de amîndouă fiindcă dormi pe canapea la noapte.

Chelsea îşi ridică bărbia. Iat-o cîştigînd admirația lui Craig, aşa cum stătea acolo, total dezbrăcată şi sfidătoare în fața remarcilor lui

voit nepăsătoare. Nu ştia ce să mai creadă.

– Dar de mîncare? întrebă ea. Se face tîrziu şi mi-e foame.

El făcu semn din cap spre bucătărie.

– Serveşte-te.

– O să pot pleca dimineaţă?

– Habar n-am.

Apoi Craig se îndepărtă, cu trupul încă încins, cu nervii sfîşiaţi, cu emoţiile în haos şi cu regretul după ceea ce pierduseră amîndoi cu ani în urmă, totul ca un junghi dureros în piept.

Capitolul 5

Neputînd să doarmă, deşi era trecut bine de miezul nopţii, Chelsea privea flăcările muribunde ale focului şi asculta ploaia răpăind pe acoperiş.

Simţea un fel de oboseală care îi ajungea pînă în suflet şi care de fapt n-o surprindea de vreme ce îndurase echivalentul la a-şi vedea emoţiile rulate înapoi prin gura cheii. Oftînd încet, îşi potrivi perna şi se mişcă pe somiera plină de umflături a canapelei, într-un efort de a-şi găsi o poziţie mai comodă.

Trecu o oră, dar somnul tot o ocolea.

Chelsea simți prezența lui Craig înainte de a-l vedea cu adevărat. Se mişca cu zgomot prin camera semiîntunecată, cu trupul gol, doar cu o pereche de blugi pe el.

Docul tocit i se mula ca o a doua piele pe picioarele puternice şi era lăsat în jos pe coapsele suple, iar fermoarul descheiat descoperea cărarea îngustă de păr întunecat care cobora din hățişul de mătase aspră care îi acoperea pieptul lat.

Cînd se aplecă să mute o grămadă de lemne pe grătarul căminului, Chelsea îşi ținu respirația şi îi privi muşchii care i se relaxau lin, împletiți într-un model complicat sub culoarea luxuriantă, de miere a pielii lui.

El se îndreptă după cîteva clipe, trecîndu-şi cu nepăsare degetele prin cascada deasă de păr întunecat care-i căzuse peste umeri.

Lemnul uscat se aprinse şi focul străluci. Craig rămase în fața căminului, cu capul dat pe spate, cu ochii închişi şi mîinile întinse în față.

Vrăjită de liniile perfecte şi grația fluidă a trupului lui voinic, Chelsea îl cercetă cu lăcomie, cu simțurile treze. Tînjea să-şi treacă degetele în lung şi-n lat peste statura lui.

El îi aruncă o privire şi ea îşi coborî genele să ascundă faptul că era trează, stînd nemişcată şi aşteptînd ca el să se întoarcă în dormitorul lui.

O surprinse cînd se apropie de ea, apropiindu-se de canapea cu o expresie concentrată despre care Chelsea gîndi că ar fi arătat normală la un animal sălbatic care-şi pîndeşte prada.

După cîteva clipe lungi de observaţie tăcută, Craig se lăsă în jos, cu genunchii îndoiţi şi balansîndu-se pe vîrful picioarelor goale.

Îşi simţi inima palpitînd de neîncredere cînd el îi trase pătura, care i se îngrămădise la talie, peste piept.

Îi înveli umerii cu ţesătura aspră, iar mîinile lui zăboviră blînd pe braţele ei. Ea expiră, cu plămînii arzînd, dar încercă să scoată un sunet tipic pentru cineva adormit profund.

Toate eforturile ei de a ascunde că era trează şi-l simţise s-au sfîrşit, totuşi, cînd el îşi plimbă vîrful degetelor pe obrazul ei.

Chelsea îşi ţinu complet respiraţia. Deschise brusc ochii şi nu-şi putu masca şocul faţă de gestul lui de mîngîiere.

Îi cercetă liniile colțuroase ale chipului luminat de strălucirea focului, căută cu disperare să-i înțeleagă purtarea. Craig își trase mîna ca fript.

Se priviră unul pe celălalt în timp ce singurele sunete din cabană erau trosnetul bușteniloi care ardeau și sfîrîitul apei de ploaie care mai intra pe horn și se prelingea în foc. Afară, Mama Natură își continua atacul, dar nici Chelsea, nici Craig nu păreau conștienți de nimic altceva decît unul de altul.

Ea se simți deodată suspendată între realitate și fantezie. Nu-și clinti un mușchi, sigură că ostilitatea de mai înainte a lui Craig l-ar împinge să o respingă dacă s-ar fi întins spre el, dar totuși tînjea după îmbrățișarea lui.

Își îngustă încă o dată privirea și îi cercetă conturul feței cu obraji duri. Observă încordarea care îi îngusta ochii întunecați și făcea să i se zbată un mușchi pe maxilarul încleștat.

Dar mai văzu ceva, totuși. Cel puțin crezu că vede ceva mai mult, ca o pasăre, cînd îi zări vulnerabilitatea în ochi, dar apoi el clipi, adoptînd din nou expresia disprețuitoare care părea normală acum, cînd se uită la ea.

Chelsea suferea pentru el. Ar fi vrut să-l tra-

gă lîngă ea şi să-l ţină în braţe. Dorea să-i încălzească inima şi să-i reînvie spiritul zdrobit.

Şi mai dorea să facă semn cu o baghetă magică şi să facă trecutul să dispară, dar ştia că nu poate să schimbe părerea proastă a lui Craig despre ea sau să alunge amintirile lor individuale cu privire la experienţele negative pe care le îndurase în ultimii şase ani.

– De ce nu dormi? o întrebă el.

– Am dormit puţin. M-am trezit puţin mai înainte.

– Ai avut o zi grea.

– Da, aprobă ea încet.

Se gîndi atunci la zecile de momente de criză pe care le înfrunta de fiecare dată cînd intra în salonul de copii de la spital şi îşi punea uniforma de voluntar, dar căderea în rîpa inundată fusese altfel.

Îşi înfruntase propria moarte pentru prima oară de mulţi ani şi o afectase într-un mod pe care nici nu putea încerca măcar să-l exprime. Chelsea reuşi un zîmbet şovăielnic în timp ce se mişca pe canapea. Se strîmbă, totuşi, cînd un arc o împunse în şold.

Craig îi aruncă o privire crispată.

– Nu-ți place cazarea?

– Canapeaua e puțin cam incomodă.

– E foarte incomodă, spuse el.

Văzu cum ochii lui se întunecă de emoții pe care ea nu le putea recunoaşte.

– Fizic, sînt obosită şi mă doare capul, dar gîndurile tot îmi aleargă cu o sută de kilometri la oră.

Înainte să poată răspunde Craig, tunetul bubui peste cerul nopții. Făcu să zăngăne ferestrele în timp ce vîntul urla. Chelsea privi neliniştită spre o fereastră din apropiere. Văzu cum fulgerul despică cerul întunecat.

– Furtuna nu pare deloc să se domolească. Fără nici un avertisment, îşi aminti zidul de apă care-o măturase de pe pod în rîpă. Tremurînd, ştia că reacția ei întîrziată față de acest eveniment nu era anormală, dar se simți totuşi tulburată.

– Nu sîntem în pericol de inundație, Chelsea, spuse el, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Cabana este pe un teren înalt. Pe cînd vorbea, Craig alunecă în poziție şezînd pe podea, cu picioarele lungi întinse în față şi încrucişate la glezne şi spatele sprijinit de canapea; privea vîlvătaia

dansînd în jurul butucilor pe care-i pusese pe foc cu cîteva minute mai devreme.

– Simți nevoia să vorbești despre ce ți s-a întîmplat astăzi? o întrebă el.

Ea nu se aştepta la compasiunea lui... şi o aprecie.

– Probabil că da, dacă nu te deranjează să mă asculți. Am crezut că o să mor în rîpa aia. M-am mai simțit aşa doar o singură dată pînă acum. Chelsea îşi păstră vocea calmă, nevrînd să dezvăluie incidentul de care pomenise. Ar fi însemnat să spună prea mult, prea devreme. Nu e un sentiment agreabil.

– Singura opțiune pe care o ai e să nu te mai gîndeşti la el. O să se atenueze cu timpul.

Ea dădu din cap afirmativ.

– Asta şi vreau să fac, dar mă văd căzînd cu încetinitorul cînd mă aştept mai puțin să-mi răsară imaginea asta în cap.

– Înțeleg, spuse el pe o voce joasă.

În inima ei, ea ştia că el înțelegea mult prea bine situațiile amenințătoare.

– La ce te gîndeşti?

El ridică din umeri.

– Nimic important.

Ea ezită, privirea ei rătăcind peste profilul lui, apoi peste coama de păr întunecat care îi descoperea fruntea înaltă şi se revărsa în jos, dincolo de umerii lui laţi. Ea se gîndi că el arăta primitiv, ca o întoarcere în timp spre o cultură dispărută în care bărbaţii erau dominatori şi neîmblînziţi.

Oftă încet în timp ce privirea avidă se mută în jos, peste pieptul lui larg şi abdomenul plat. Tot nu putea să înţeleagă prea bine schimbările din fizicul lui. Musculos, dur, dar şi elastic, trupul lui părea sculptat de un artist specializat în forme masculine.

– Mă fixezi, Chelsea.

Ea clipi, apoi roşi.

– Da, aşa e, dar nu-i normal? Corpul tău arată atît de diferit, atît de... puternic.

Cu vocea egală, el spuse:

– Exerciţiile fizice m-au ajutat să-mi treacă timpul şi să-mi mai scadă frustrarea.

– Şi era şi o declaraţie despre capacitatea ta de a te apăra.

Muşchii din capătul maxilarului lui începură să pulseze din nou.

Privind spre ea, el îi cercetă trăsăturile mai

multe secunde, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre foc.

– De cînd ai devenit o autoritate în materie de ce face sau nu un puşcăriaş?

Ea suspină, detestînd felul în care el se referea la sine numindu-se puşcăriaş. Jură în acel moment să găsească un mod de a-l ajuta ca el să nu se mai eticheteze altfel decît ca om.

– Ai uitat că am încercat să te vizitez de două ori pe lună în primul an? îl întrebă ea. Ştiu că ţi s-a spus de fiecare dată cînd am venit, pentru că ai refuzat să mă vezi. Aşteptam în clădirea pentru vizitatori, ceea ce a fost o experienţă educativă pe care n-o prea doream, dar am căpătat-o oricum. Am văzut cum umblau oamenii în grupuri, chiar şi cînd erau acolo familiile lor şi am observat privirea asemănătoare, privirea care spunea ia-te-de-mine-pe-riscul-tău, la oameni care evident se antrenau în sala de gimnastică a închisorii. Am citit şi nişte cărţi pe care ni le-a recomandat directorul închisorii, în caz că... Ştiu că deja recunoscuse prea mult cînd el se uită la ea, aşa că se opri.

– În caz că ce? o presă Craig.

– Nu ştiam dacă o să vrei ca eu să iau parte

la readaptarea ta după ce-ți dădeau drumul, dar am vrut să fiu pregătită să te ajut dacă acceptai. Îl văzu cum îşi strîngea mîinile pumn, cu încheieturile degetelor albite de încleştare, deasupra pulpelor musculoase. Ferindu- şi repede privirea, îl întrebă: Nu ți-a fost deloc dor de mine, Craig?

El înțepeni, de parcă s-ar fi pregătit pentru o lovitură. O fulgeră cu privirea, mormăi o înjurătură şi apoi se uită din nou la foc. Ea îl privi cum luptă să se stăpînească, în timp ce inima ei galopa.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă bag.

El expiră, un sunet ciudat de chinuit.

– Încercam să mă gîndesc la trecut. E inutil să te gîndeşti la lucruri pe care nu le poți schimba. Şi dacă oamenii din jurul tău cred că nu eşti cu ochii-n patru la amenințarea lor douăzeci şi patru de ore pe zi, eşti un om mort.

– Nu pot să-mi închipui să fii în alertă tot timpul.

– E cea mai importantă treabă pe care o ai în închisoare.

– Dar cum e cu lucrurile pe care acum le poți schimba?

– Nu există aşa ceva.

– N-ai dreptate. Dovezile pe care ţi le-am adus...

– Nu mă interesează trecutul, o întrerupse el.

„Schimbă subiectul" îşi spuse Chelsea în sinea ei.

– De ce te-ai hotărît să locuieşti aici?

– E proprietatea mea.

– Dar de ce? Se ridică într-un cot. Eşti atît de singur. Fără prieteni sau vecini, după cîte mi-a spus ofiţerul tău.

– Am nevoie de spaţiu.

– Nu cumva vrei să spui, de fapt, că nu vrei să te legi de nimeni emoţional? Sau că nu ai încă încredere în tine însuţi în preajma oamenilor aşa-zis normali?

– Mergi pe un drum periculos.

Ea continuă, instinctiv incapabilă să renunţe la el.

– E un risc pe care sînt pregătită să mi-l asum.

– Termină, Chelsea! Acum! îi ordonă el.

– Nu pot. Tu meriţi efortul şi ai nevoie de un prieten.

El îi aruncă o privire sarcastică.

– Eşti ultima persoană de pe pământul ăsta care să-mi merite încrederea. Chiar ultima.

– Dă-mi o şansă să-ţi dovedesc că te înşeli în privinţa mea. Vino la San Francisco, într-o vizită.

– N-am uitat nimic acolo, cînd am plecat acum şase ani.

M-ai uitat pè mine, ar fi vrut ea să-i spună, dar, în loc de asta, zise:

– Consideră că-i o vizită. Îţi aduci aminte de mîncarea grozavă de la restaurantul ăla *Szechuan* din Piaţa Ghirardelli? Dacă nu vrei să mîncăm în oraş, am putea să luăm cu noi nişte mîncare şi să ieşim în larg sau să vedem o piesă sau chiar să vizităm nişte prieteni vechi.

– De ce mi-aş bate capul?

– S-ar putea să fii surprins de cît de bine te-ai simţit.

– Nu-mi planifica viaţa în locul meu, Chelsea. Mi-a ajuns cîţi oameni au făcut chestia asta.

– N-aş planifica ceva decît dacă m-ai ruga tu. Îşi alunecă mîna peste umărul lui. Jur că n-aş face nimic ce n-ai vrea tu să fac, Craig.

El ridică din umeri ca să scape de atingerea ei. Aplecîndu-se în față, își înconjură genunchii ridicați cu brațele.

– Încă nu pot suporta lume multă.

Ea înțelegea cît îl costase să recunoască asta, dat fiind ce fel de om fusese el odată, mai ales.

– Nu e prea multă lume în golf dimineața devreme.

– Chiar mi-ai păstrat barca.

– N-am vrut s-o vînd. Țineai la ea. E la Jack Sinclair în docul uscat. Te așteaptă. Ca și mine, se gîndi ea. Întocmai ca și mine.

Chelsea aruncă pătura, se ridică de pe pernă și își trecu picioarele peste marginea canapelei. Se lăsă jos, pe covorul oval împletit din coade, lîngă Craig. Își găsi o poziție într-un unghi din care să-i poată vedea fața.

Fii răbdătoare și blîndă, se sfătui pe sine însăși în timp ce-și ridica mîna și-o strecura peste umărul lui.

Știa că nu trebuie să piardă din vedere că el fusese tratat ca un animal, nici că învățase să răspundă ca atare cînd era provocat.

Deși simți încordarea care îl cuprinse la atin-

gerea ei, Chelsea o ignoră şi începu să se joace cu degetele prin părul lung care-i cădea pe umeri. Înţelegea riscul de a-l atinge, dar avea de gînd cu tot dinadinsul să străpungă zidul de furie şi suspiciune pe care el îl înălţase în jurul său.

– Nu m-am gîndit niciodată că o să te văd cu părul lung. Îmi place, deşi te face să arăţi uluitor de necivilizat.

El rămase nemişcat ca o statuie. Ea îşi împleti degetele printre şuviţele lungi, tăiate drept, bucurîndu-se de senzaţia lor aspră pe pielea ei.

Craig îi prinse încheietura, căldura mîinii lui aprinzîndu-i şi mai mult simţurile, cu o strînsoare fermă dar nu dureroasă, şi-i îndepărtă degetele din părul lui.

– Te joci cu focul. Dacă vrei sex, spune clar. S-ar putea chiar să te servesc, dar în condiţiile mele.

Chelsea simţi înţepătura ascuţită a sarcasmului lui, dar îşi înăbuşi replica defensivă care-i tremura pe limbă. Şi nu se trase, deşi el o făcuse să se aplece în faţă într-un unghi incomod, pentru că îi ţinea mîna peste pulpa lui.

Ea îi dorea atingerea, în ciuda cuvintelor lui

dure. Dorea, de asemenea, ca el să-şi redescopere şi să se încreadă în latura tandră, mai vulnerabilă, a personalităţii lui. Ea se mişcă în faţă astfel încît genunchii îi apăsau coapsa tare.

– Ce încerci să dovedeşti? o întrebă el.

– Nimic. Sînt curioasă, dar categoric nu-ţi fac avansuri sexuale, Craig.

El îi descătuşă încheietura şi-i împinse mîna la o parte.

– Nu sînt un exponat într-un intermezzo, aşa că nu mă atinge decît dacă te invit eu.

– Într-o bună zi, în curînd, o să-ţi dai seama că nu am motive ascunse. Pînă atunci o să fiu răbdătoare cum ştiu eu să fiu.

– Nu-mi face nici o afurisită de favoare!

Stătură aşa ochi în ochi, măsurîndu-şi unul altuia puterea voinţei, pînă cînd Craig se încruntă şi se uită în altă parte.

Ea se uită la el cum privea focul şi simţi după expresia lui stoică şi după trupul rigid că gîndurile îi erau împotmolite în haosul trecutului lor comun.

Lăsă minutele să se scurgă, sperînd că Craig se va simţi din nou destul de relaxat să continue să stea de vorbă, în ciuda orei tîrzii.

Îşi dădea seama că şi întrebările lui, nu doar răspunsurile lui, puteau s-o, ajute să pătrundă dincolo de atingerea lui ostilă.

– Tu ai plătit impozitele pentru locul ăsta, nu-i aşa? întrebă el într-un tîrziu.

– Da.

– Te gîndeai să revendici pămîntul pentru tine?

Chelsea îşi îngrădi furia, în ciuda tonului lui caustic şi a insinuării că ea ar fi fost motivată exclusiv de interesul personal.

– N-am vrut să-l pierzi. Înainte să moară, bunicul tău mi-a spus că familia ta deţine proprietatea asta dinainte de 1890. M-am gîndit că n-ai vrea ca moştenirea ta să fie revendicată de stat pentru neplata impozitelor.

– Ai fost lîngă el cînd s-a sfîrşit.

Ea înţelese că el nu întreba, ci afirma un fapt de care părea sigur. Că el ştia măcar de timpul petrecut de ea cu Ben, o surprinse, dar nu o deranjă pentru că n-avea nimic de ascuns.

– El a cerut să fiu chemată cînd doctorul lui l-a transferat la Spitalul Memorial din San Francisco, pentru o operaţie experimentală. Am trecut să-l văd de cîte ori am avut timp.

– Zi de zi, timp de patru luni.

Surprinsă, ea îl întrebă:

– De unde... Vreau să spun... cine ți-a spus?

– Am vorbit cu el de la închisoare înainte să moară.

– A!

– A apreciat ce-ai făcut pentru el.

– Îi mai simt şi-acum lipsa. A fost un om minunat. Jucam cărți cînd se simțea mai în putere şi din cînd în cînd mă lăsam convinsă să-i aduc cîte un profiterol cu ciocolată fierbinte de la autoservirea spitalului.

– Chiar e adevărat ce-ai spus mai devreme, că stăteai în dulapul meu?

Uimită de schimbarea bruscă a subiectului, Chelsea ezită. Îşi simțea obrajii invadați de culoare şi se bucura de semiîntunericul din cameră.

– Ăsta nu e genul de lucru despre care o femeie să mintă, Craig.

– Îmi vine greu să cred.

Ea se uită fix la el, nedumerită de nevoia lui de a se agăța de o imagine atît de negativă a ei.

– Că mi-a fost dor de tine? Că, deşi ştiam că nu pot să repar ce ni se întîmplase, tot mai aveam nevoie de tine în viața mea? Aveam

atunci mai multă nevoie de tine decît de aerul pe care-l respiram. Mi-a luat mult timp, dar în cele din urmă mi-am revenit şi am început să-mi trăiesc din nou viaţa. N-aveam de ales.

– Erai inocentă cînd am fost prima oară împreună.

Ea rîse uşor.

– Nu prea mult timp.

Chelsea îşi aminti atracţia care îi tîrîse unul spre celălalt ca pe nişte magneţi. Îşi mai aminti şi stînjeneala de la prima lor întîlnire, fiindcă ea era fiica şefului.

– În ciuda inocenţei tale, erai senzuală din instinct.

Ea simţi că pulsul i se acceleră.

– M-ai făcut să simt lucruri pe care nu le mai simţisem niciodată, şopti Chelsea.

– Îţi pare rău?

Ea se uită la el şi incertitudinea faţă de motivele lui îi reveni.

Deşi stînjenită, găsi curajul să fie cinstită.

– Am adorat fiecare clipă pe care am trăit-o împreună.

– M-ai uitat astăzi, recunoscu Craig pe un ton mai puţin arţăgos. Eşti mai puternică decît

aş fi crezut vreodată că ai să fii. Înainte nu ripostai niciodată cînd cineva îţi rănea sentimentele sau îţi contrazicea punctul de vedere. Se mişcă. Genunchii li se întîlniră şi el o cercetă cu o curiozitate reală.

– Sînt mai mare şi am avantajul experienţelor. Unele bune, altele proaste. A trebuit să învăţ să-mi port de grijă şi să-mi exprim clar dorinţele.

– Cu alţi bărbaţi?

Sensibilă pînă la extrem în legătură cu viaţa ei socială inexistentă, Chelsea refuză să admită că puţinele întîmplări pe care le avusese au fost nişte dezastre absolute.

Mîndria ei n-o lăsa să spună nimănui că invariabil comparase fiecare bărbat pe care-l întîlnise cu Craig şi că nici unul nu fusese la înălţime.

– Nu vreau să-ţi răspund la întrebarea asta şi nu ai nici un drept s-o pui.

Cu toate astea, sînt sigură că o să treci propriile tale concluzii cu privire la subiect.

– Eşti sănătoasă şi nu eşti măritată.

– Aşa sînt sute de mii de alte femei din California.

– Eu nu vorbesc despre alte femei. Discutam despre tine.

– Tu încerci să discuți despre ceva ce eu nu vreau să discut, îl corectă ea. Respiră, ținîndu-şi nervii sub control înainte de a-şi ieşi din fire. Cînd am spus că m-am schimbat, asta nu înseamnă că aş fi acostat fiecare bărbat care-mi ieşea în cale, nu-i aşa?

– Tu să-mi spui. Ochii lui întunecați scăpărau de suspiciune.

– N-ar trebui să fie nevoie să-ți spun. Ar trebui să ştii. Chelsea se întinse şi-i mîngîie obrazul şi barba lui nerasă îi zgîrie vîrful degetelor, trimițîndu-i şuvoaie de senzații în palmă.

Craig se smuci de sub atingerea ei. Ea îşi lăsă cu regret mîna în poală.

Nu tresări cînd ochii lui se înfipseră în ea cu furie evidentă. Deşi erau lucruri pe care simțea nevoia să i le spună, Chelsea ştia că nu e momentul.

– Dacă te simți tentat să mă judeci, spuse ea cu demnitate calmă, atunci fă-o pornind de la lucruri incontestabile, nu de la speculații. Nu merit asemenea prejudecăți din partea ta. Nu le-am meritat niciodată. Se opri atunci, conşti-

entă că riscă să meargă prea departe dacă își pierdea stăpînirea de sine.

– Ce crezi că meriți din partea mea? întrebă Craig, pe o voce neașteptat de potolită.

– Exact ce meriți și tu de la mine și de la oricine altcineva. O audiere cinstită, nu o judecată bazată pe idei preconcepute care comandă o persoană dinainte.

– Cinstită! Întregul concept de cinste e o iluzie filozofică.

– N-ai dreptate, se aprinse ea. Ai putea să-l faci să însemne ceva, dar numai dacă vrei să faci sacrificiul emoțional de a înfrunta trecutul cu capul înainte. Citește jurnalul pe care l-am adus cu mine și pe urmă putem discuta conceptul de cinste.

El o privi cu ceea ce părea aproape un respect morocănos.

– Ești mai mare, ești mai puternică și ai un temperament al dracului acum, dar ești încă prea naivă pentru lumea reală, Chelsea.

Ea se aplecă înainte, îi apucă mîinile și se ținu de el cu toată puterea.

– Lumea nu e un loc rău în totalitate. Sînt oameni buni și iubitori peste tot în jurul tău, dar

trebuie să-ți îngădui să-i recunoşti ca să-i poți primi în viața ta. Dacă renunți la lume, renunți la tine însuți. Refuz să te las să faci asta.

Chelsea continuă să-l țină de mînă. Studia emoțiile care treceau peste chipul lui: uluire față de ardoarea ei, o scînteie de speranță care dispăru aproape imediat, scepticism. Îşi ținu respirația în timp ce-l privea, apoi respiră întretăiat cînd el clipi şi reveni la privirea prudentă a unui animal încolțit.

Chelsea ar fi vrut să plîngă, dar îşi sugrumă emoțiile. Le dădu drumul mîinilor lui, îşi ridică degetele la frunte, închise ochii şi îşi masă tîmplele în timp ce se lupta să dobîndească un calm pe care se îndoia că îl va mai simți vreodată.

– Aş vrea să te gust, spuse Craig după cîteva clipe. Îşi puse mîinile, cu palmele în jos şi degetele întinse şi desfăcute larg, pe coapsele ei.

Luată pe nepregătite de francheţea lui, Chelsea îi întîlni privirea. Simți căldura atingerii lui infiltrîndu-i-se în piele, mîinile lui arzînd-o ca fierul înroşit în ciuda materialului gros al pantalonilor de corp cu care era îmbrăcată. Sfîşiată

între dorința pentru el și frica de a nu fi folosită, îl privi fix. Inima îi bătea cu putere.

Degetele lui i se înfipseră în coapse.

– Am nevoie să te mai gust o dată, Chelsea.

Ea înțelese că el aștepta să facă ea următoarea mutare. Se încrezu în instinctele ei și își alungă simțul practic într-o firidă din străfundul minții.

– Atunci gustă-mă, îl invită ea în timp ce se apleca în față.

El o cuprinse cu brațele și o ridică pe genunchi. Chelsea își trecu degetele peste umerii lui, în sus pe gîtul musculos și apoi le băgă în coama lui de păr. Apăsîndu-și degețele pe pielea caldă a capului lui, fremătă ca o pisică ce în sfîrșit și-a găsit perechea.

Craig se aplecă în față, trecîndu-și buzele înainte și înapoi peste ale ei, pînă ce ea aproape că plînse de surpriză și plăcere. Ăsta era vechiul Craig, înțelese ea. Iubitul tandru, șăgalnic de care-i fusese cu disperare dor.

Ochii i se închiseră în clipa următoare cînd el îi sărută buzele cu o blîndețe care o uimi.

Tremură în îmbrățișarea lui, buzele i se deschiseră într-o inspirație profundă, degetele i se

încurcară în părul lui lung. Limba lui săgeta în față să-i mîngîie interiorul umed al buzelor. Simțurile ei scăpărară de senzații mult prea variate să poarte un nume.

El îi savură dulceața şi în acelaşi timp, Chelsea îi sorbea gustul, propria ei dorință intensificîndu-se într-un ritm nebunesc.

Craig o urma, buzele lui o ciuguleau, limba o tachina intrînd şi ieşind din gura ei. Începu un duel erotic care o lăsă pe Chelsea fără aer şi agățîndu-se de el. Se desfăta în dorința lui pentru ea, dar simțea deopotrivă, în săruturile lui vădit senzuale, singurătatea şi durerea care îi dominaseră viața atîția ani.

Îşi simți inima poticnindu-i-se dureros sub coaste înainte de a se da la o parte din calea realităților care se temea că îl vor bîntui întotdeauna. Îi sorbea gemetele, primea fericită căldura care emana din trupul lui pe jumătate gol şi adora mîngîierea mistuitoare a mîinilor lui care se mişcau în sus şi-n jos pe spatele ei.

Strivită de pieptul lui, cu sînii liberi întăriți şi ridicați la vîrfuri, flanela de corp pe care o purta era o barieră nesemnificativă în calea răspunsului ei febril față de el.

Se strînse mai aproape de el, înconjurîndu-i şoldurile cu picioarele ei suple. Coapsele li se întîlniră şi auzi geamătul profund care-i răsună lui în piept.

Simţea creasta îngustă de carne încordată sub blugii lui descheiaţi. Călăuzită din nou de instinct, Chelsea se întinse spre el, dar Craig îi prinse mîna şi i-o îndepărtă de erecţia lui.

Îşi eliberă gura de-a ei, respirînd sacadat, şi o împinse uşor în spate, astfel încît ea sfîrşi prin a sta călare peste pulpele lui. Ea gemu protestînd, străbătută de dorinţă şi de nevoia de el, dar el îi potoli trupul fremătător cu mîinile strînse ferm pe talia ei, astfel încît nu se mai putea mişca decît dacă îi dădea el voie.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea cu respiraţia tăiată şi trupul în flăcări după el.

– Eşti dulce. Rosti cuvintele ca pe o acuzaţie.

Nedumerită, ea îi scrută trăsăturile. Ştia că el o dorea.

Simţindu-se vitează, îşi închise degetele peste încheieturile lui şi-i călăuzi mîinile pe sub bluza largă pe care i-o împrumutase el. Văzu cum ochii lui se întunecă de patimă cînd ea îi

împinse încet palmele peste talie pînă pe sîni. Îi modelă mîinile mari peste carnea ei domică, ic-nind de senzațiile care-i şerpuiau prin simțuri.

Craig şuieră un blestem vulgar, degetele i se strînseră spasmodic cînd îi cuprinse posesiv carnea mătăsoasă, dar îi dădu drumul doar după cîteva clipe. Ea îi strigă numele uluită.

El țîşni în picioare fără nici un avertisment, cu Chelsea agățată de piept. O trînti pe canapea şi se întoarse cu fața la foc. Ea se rostogoli înapoi pe perne şi se uită la el cu ochii mari. Din cauza luminii slabe din cameră nu-şi dădu seama ce erau cicatricele care-i străbăteau şalele în curmeziş decît după ce trecură mai multe minute.

Un sentiment tot mai puternic de groază, asociat cu neîncrederea că el a fost ținta unor atacuri fizice ale altor deținuți, o copleşi.

– Craig... începu ea şovăielnic.

– Nu mai spune nici un cuvînt! o avertiză el. O să te facă doar să dai de bucluc.

Chelsea se străduia să se ridice în şezut şi îşi aranjă la loc flanela de corp.

– Te rog, vorbeşte! Nu înțeleg ce se întîmplă.

Cinismul îi marca trăsăturile colțuroase cînd el se întoarse în sfîrşit să se uite la ea. Privirea ei coborî spre coapsele lui, apoi se ridică spre chip. Ştia că el o dorea încă, dar ochii lui care aruncau fulgere spuneau altceva. Ea îngheță, paralizată de incertitudinea care se revărsa prin ea.

– Exact, Chelsea! Trupul meu încă ia foc pentru tine. Eşti foarte bună. Care ți-e planul? Dă-i bietului nenorocit stătut şi avid orice vrea şi o să fie sclavul tău devotat pe viață? Uită de asta, fiindcă am vorbit serios cînd am spus că o să facem sex numai în condițiile pe care le vreau eu.

Încovoiată de cruzimea lui, ei îi lipsea pînă şi puterea de a se apăra deşi simțea impulsul ridicîndu-se în ea ca un strigăt furios. Stăpînindu-şi emoțiile şi menținîndu-şi vocea calmă, ea sublinie:

– Tu ai începu, Craig. Nu eu.

– Şi acum termin. Se îndepărtă de ea fără alt cuvînt, înghețînd-o pînă în suflet.

Încă în stare de şoc şi tremurînd tare sub disprețul lui, Chelsea îşi potoli durerea şi se cuibări sub pătură. Încercă să înțeleagă cu ce gre-

şise, dar gîndurile îi erau prea risipite ca să raţioneze coerent. Încercă să se împace cu ideea brutalităţii pe care o întîlnise Craig la închisoare, dar îi lipsea pînă şi înţelegerea cea mai elementară a motivului pentru care oamenii îşi proiectau furia mai ales asupra altora, făcîndu-le rău.

În cele din urmă reuşi să adoarmă, dar visele din trecut o bîntuiră tot restul nopţii. Furtuna se înteţise şi, în orele lungi şi solitare dinaintea zorilor, Chelsea se resemnă cu faptul că Craig Wilder n-o să mai aibă niciodată încredere să-i dea dragostea lui.

Capitolul 6

Craig ținea o carte în mînă, dar nu se putea concentra s-o citească. Nemişcarea trupului şi expresia încremenită a feței îi mascau nemulțumirea de a fi captiv în casă din cauza vremii. Întins pe canapea, în fața căminului, o privea pe Chelsea umblînd de la o fereastră la alta.

Ea se mişcase de colo-colo toată dimineața. Îi observă încheieturile degetelor albite de cît strîngeau cana de cafea pe care o ținea în mînă şi încruntarea profundă de pe chip.

Ea se opri şi privi, pe fereastra cea mai apropiată de uşa din față, la pomii biciuiți de vînt,

tufele aplatizate şi ploaia torenţială. Bubui tunetul, apoi un fel de tăcere aproape încremenită se lăsă peste cabană. Ea rămase nemişcată, de parcă se pregătea pentru următoarea explozie sonoră.

Craig auzi suspinul neliniştit care-i scăpă lui Chelsea după numai cîteva clipe. Nervii lui se încordară şi mai tare şi iritarea îi crescu cînd ea începu din nou să se plimbe.

– Îmi aminteşti de o pisică scăpată pe un grătar încins.

De ce nu stai jos să te calmezi înainte să toceşti podeaua pînă faci potecă?

Chelsea nu-l luă în seamă, iar paşii ei nu făcură nici un zgomot cînd se duse spre fereastra de lîngă o bibliotecă hodorogită. Încă o dată, privi afară. Craig se întrebă dacă ea recunoaşte lotul de pămînt săpat, îmbibat cu apă, de lîngă fereastră, drept locul pentru grădina pe care intenţiona s-o planteze la primvară. Grădinăritul. Singura deprindere folositoare pe care o dobîndise în închisoare, se gîndi el cu amărăciune.

Craig îşi luă cartea broşată şi iritarea lui faţă de comportarea ei izbucni în sfîrşit:

– Chelsea!

Ea se opri puțin.

– Nu mă pot opri. Cum poți să stai acolo ca o momîie? De ce nu faci ceva?

– La ce anume te gîndeşti? Craig se ridică şi-şi lăsă picioarele pe podea.

Înțelegea că Chelsea se simțea total prinsă în cursă de împrejurări care scăpau controlului ei. Şi ştia cît de tulburător putea fi sentimentul acesta, dar îşi aminti sieşi că ea cunoscuse puține adversități în viața ei cocoloşită de copil unic. Merita să învețe că nu poate controla fiecare aspect din viața ei, ca şi să trăiască umilința care însoțea adeseori această lecție.

Chelsea se opri în mijlocul camerei. Craig zări nesiguranța, prudența şi o măsură zdravănă de suspiciune în ochii ei, în timp ce-l studia. Îmbrăcată într-o cămaşă veche de flanel care-i atîrna pînă peste genunchi şi încălțată cu o pereche de şosete de lînă, arăta tînără şi vulnerabilă şi mult prea sexi pentru cuvinte.

Dorința săgeta prin el, amintindu-i de trăsnetele care despicaseră cerurile noaptea trecută. Luat prin surprindere, înțepeni şi se luptă cu căldura care-i scorojea venele şi-i inunda coapsele.

– Tu eşti expertul în a trăi afară în minunata natură, remarcă Chelsea. Nu ai nici o ideee cum pot pleca de aici?

El zîmbi, un zîmbet mic şi dur.

– Ţi-e frică de mine?

Ea păli.

– Nici pomeneală!

– Atunci, care-i problema ta?

– Trebuie să mă întorc în oraş. Am treburi.

– Ca de pildă? întrebă el, curios fără voia lui. Un prînz de caritate, o plimbare agale printr-o galerie de artă ca să-ţi omori după-amiaza sau poate una din prezentările alea plicticoase de modă care-ţi plăceau atît de mult? Tu ai nevoie de o viaţă a ta, Chelsea.

– Am o viaţă, se răsti ea. Chiar dacă ţie nu-ţi place să crezi, nu sînt vreo fandosită care se fîţîie prin jur aşteptînd ca oamenii s- o distreze.

– Zău, spuse el ironic.

Ea traversă camera, zăbovind în faţa căminului.

– Ai un radio? Aş vrea să aud buletinul meteorologic.

– Sînt descărcate bateriile.

Chelsea privi spre el.

– Dar telefon? N-am putea suna la informații meteorologice? Expresia i se învioră deodată. O prietenă de-a mea are un serviciu de elicoptere în Sacramento. Aş putea s-o sun şi s-o rog să zboare încoace cînd se limpezeşte vremea.

– Lasă-te păgubaşă! Au căzut cablurile.

Ea se încruntă.

– Atunci cum de mai avem curent pentru lumină, frigider şi filtru de cafea?

– Generator, mormăi el.

– Mai e vreun drum de-aici?

El se gîndi un moment la vechiul drum forestier.

– Nu e sigur, declară el.

Dezamăgirea îi înlocui scînteia de optimism pe care o aprinsese ezitarea lui.

– Eşti sigur?

– Te-aş minți?

– Dacă ți-ar conveni, răspunse ea, cu certitudinea răsunîndu-i în voce.

El chicoti fără umor. Încă o dată, Craig îşi aminti că ea se schimbase. Căpătase talentul de-ai ghici pe oameni.

– Ai devenit suspicioasă la bătrînețe.

– Am un creier care funcționează, iar tu mi-ai

dat aseară o lecție pe care n-o s-o uit.

El se încordă, încă supărat pe sine însuşi pentru că o crezuse că într-adevăr îl doreşte.

– Şi ce lecție a fost aceea?

– Că nu meriți încrederea mea.

– Iar eu nu am încredere în tine. Cred că asta ne pune pe un teren de joc egal, nu-i aşa? întrebă el, nemaifiind înclinat să-şi ascundă cinismul în legătură cu motivele ei.

– Nu e nimic egal pe terenul ăsta de joc şi o ştii la fel de bine ca mine. Pînă ce nu încetezi să arunci vina pe mine pentru tot ce-a mers prost în viața ta nu putem pretinde că ne purtăm cinstit unul cu celălalt.

Cu o expresie categorică, Chelsea începu din nou să se plimbe.

Craig o cercetă, cu ochii mijiți, cu o expresie gînditoare. Conştiința îl îndemna, dar el refuza să accepte faptul că ea poate avea dreptate. Peste cîteva minute, lăsă cartea să cadă pe podea, abandonînd prefăcătoria de-o dimineață că ar citi o poveste care-l plictisea de moarte.

– Poate că mai ai şi altele de învățat.

Ea nu se opri nici măcar un pas din plimbarea ei de la o fereastră la alta.

– Tu nu mai ai nimic să înveți și pe mine nu mă interesează să învăț, așa că scuteşte-te de efort.

– Eu ştiu să aştept, Chelsea, îi aminti el. Ştiu foarte bine.

Paşii ei şovăiră, ochii îi fugiră spre chipul lui, apoi se îndepărtară.

– Compari merele cu portocalele.

– Nu. Îți spun doar că a fi blocată în cabana asta o zi sau două cu mine nu se compară nici pe departe cu şase ani într-o celulă de închisoare.

Chelsea îl fulgeră cu privirea.

– Calmează-te şi instalează-te, o sfătui el cu răceală. Trage un pui de somn sau citeşte o carte. Mie nu-mi pasă. Furtuna nu se potoleşte, aşa că fii mulțumită că nu eşti afară, în ea.

– Mi-e bine aşa cum sînt şi nu mă mai trata de parcă aş fi vreo proastă care n-are nici atîta minte cît i-a dat Dumnezeu unei găini.

– Te porți ca un copil de trei ani, prea obosit, pe punctul de a face o criză de nervi. Rînji, apoi sugeră: Dacă vrei să faci ceva util, de ce nu faci mîncare pentru prînz?

– Nu mă mai hărțui. M-am săturat. Şi prînzul

poți să ți-l faci singur. Nu sînt servitoare.

– Atunci distrează-mă.

– Să te distrez? Îmi pare rău, spuse ea, clar, fără să se scuze. Nu cînt, nu dansez şi nu spun glume.

– Ce-ar fi să-mi spui despre bărbații din viața ta? Sînt sigur că ar fi foarte distractiv.

Ea se opri lîngă barul care despărțea bucătăria de camera principală. Punîndu-şi cu grijă cana de cafea pe tejghea, îşi apăsă palmele una peste alta în fața pieptului, se întoarse cu fața la el şi îl privi cu prudență.

– Să-ți spun despre ce?

– Bărbați, Chelsea. Ăia care te-au învățat atîtea de cînd sînt eu plecat. Sînt curios să ştiu dacă au apreciat faptul că eu te-am... domesticit sau nu mai contez fiindcă nu sînt decît un fost puşcăriaş?

– Eşti nebun!

– Nu cred, şi dacă felul cum mi-ai răspuns astă noapte a fost o dovadă, nici tu nu crezi. Țîşni în picioare. Ți-a plăcut cînd te-am atins astă noapte. Tu mi-ai pus mîinile pe piept. Tu mi te-ai frecat de genunchi şi-ai încercat să-mi intri sub piele. Tu mi-ai gemut sub gură. Şi tot tu

te-ai zvîrcolit de plăcerea pe care o simțeai, așa că nu mai încerca să negi evidența.

– Evidența? Era palidă ca moartea.

– Ești mai focoasă decît o bombă incendiară, puicuțo. Genul ăsta de reacție vine dintr-o practică serioasă de așternut.

Ea suspină, un sunet plin de atîtea emoții încît Craig nu le putu identifica pe toate. Cu mîinile încleștate pe lîngă corp, el o țintui pe loc cu o privire dură cînd să facă un pas.

Ea ezită, cîntărindu-i clar opțiunile limitate. El o privi cum șovăie între a-și menține terenul și a fugi, dar își închipui, de asemenea, că mare parte din conflictul interior dezvăluit de ochii ei expresivi se datora jenei ei de a recunoaște adevărul.

– Foarte bine, Craig. O să-ți spun tot ce vrei să știi.

Chelsea își îndreptă umerii și-și săltă bărbia, sfidarea scăpărîndu-i deodată în ochii căprui. Cred c-ar trebui să încep cu Howard Lacey. E arhitect și-i place teatrul. Ieșim împreună de cîteva ori pe lună.

– Ce altceva îi mai place? întrebă Craig.

Ea zîmbi, un rezumat al debutantei sigure pe

ea în societatea din San Francisco, care fusese odată.

– Forma coapselor mele, aşa că pentru Howard îmi pun întotdeauna rochii scurte. Şi pe urmă, bineînţeles, e Marty Doherty.

– E însurat cu cea mai bună prietenă a ta.

Cu o expresie ironică, ea spuse:

– Şi?

El se sili să dea replica următoare, în ciuda neîncrederii:

– Te culci cu bărbaţi însuraţi?

Chelsea ridică din umeri nepăsătoare.

– Toată lumea face asta. În plus, ei rareori povestesc. Se bătu cu un deget peste bărbie, apoi zîmbi ca o pisică pe cale să savureze o farfurie cu smîntînă. O, şi nu puteam să-l uităm pe Tom Lansberg. E un prieten vechi de-al tatei. Tom e un scump, deşi e cu douăzeci de ani mai mare ca mine şi trebuie... s-o luăm încet. Tom o să candideze la următoarele alegeri pentru funcţia de primar şi îi place să fiu cu el cînd îi ia interviuri presa. S-ar putea chiar să ţi-l aminteşti, a fost la nunta noastră.

Uluit, Craig o privi cum îşi netezea pe spate şuviţele cîrlionţate de păr castaniu care îi alune-

caseră pe obraz. Îi venea să-i sucească gîtul.

– Totuşi, ca să fiu cinstită, cred că preferatul meu e Jim Marshall. A cîştigat un loc în Congres la ultimele alegeri şi îi place să joace tenis, care e jocul meu favorit, ştii. Să continui?

Craig se prefăcu calm.

– Mă minți.

– Zău? Dovedeşte!

Simți cum autocontrolul i se destramă în fața beligeranței ei.

– De ce? întrebă el, cu vocea sunîndu-i ca o fîşie lungă de drum cu pietriş.

– Ai spus că vrei să fii distrat, aşa că nu te plînge cînd îți dau exact ce-ai cerut. Gîndeşte-te la asta, Craig. Acum te poți simți îndreptățit ca dracu' cînd mă tratezi ca pe o creatură îngrozitoare, fără morală sau principii. Ar trebui să-mi mulțumeşti pentru că am făcut ce tu nu puteai să faci. Ți-am justificat suspiciunile mizerabile în legătură cu moralitatea mea – sau lipsa ei. De ce nu jubilezi şi să-mi trimiți flori ca amintire a acestei ocazii cu adevărat speciale?

– Vorbeşti despre tine de parcă ai fi o curvă.

– Persoană care m-a făcut să mă simt astfel eşti tu. Am încheiat conversația asta idioată?

Nu încercă să-i scape cînd el înaintă spre ea. Ba dimpotrivă, Craig îşi dădu seama că ea avea de gînd să-l înfrunte cînd îşi ridică bărbia şi îşi strînse mîinile grațioase în pumni mici de-a lungul corpului.

El o înşfăcă de umeri şi o smuci în față. Ea se izbi de pieptul lui, dar privirea lui furioasă se întîlni în ochii ei cu una de pură încăpățînare care îl uimi.

Pentru un scurt moment, Craig înțelese de fapt că el ar fi trebuit să-i ceară scuze ei pentru ceea ce tocmai o făcuse să sufere. Ezită totuşi, punînd în cumpănă posibilitatea unei scuze şi dorința lui de-a o face să-şi plătească tratarea.

Conştiința lui îi aduse aminte că ar fi putut s-o scoată de pe pămîntul lui în cîteva ore, folosind drumul care ducea într-o vale din apropiere, dar se simțea silit s-o țină zăvorîtă în cabana lui cîteva zile, chiar dacă ea încerca să-l facă s-o ia razna de gelozie. Îşi argumentă că izolarea ei era doar o pedeapsă modestă pentru anii pe care el îi petrecuse tînjind într-o celulă de închisoare nu mai mare decît un sicriu.

– Te-ai culcat cu alți bărbați, Chelsea?

– Am spus clar astă-noapte că nu vreau să

răspund la întrebarea asta. Am vorbit serios.

Craig o apucă de umeri, în timp ce un tremur de furie îi scutura trupul. Se simți fizic bolnav la gîndul altor bărbați care o atinseseră, o gustaseră, o seduseseră în paturile lor.

– Răspunde-mi!

Ea se uită dincolo de el şi privirea îi zăbovi un moment pe jurnalul părăsit cu o zi înainte pe masă şi aşteptînd încă atenția lui.

– Citeşte jurnalul tatei şi-o să mă gîndesc să-ți răspund.

– Chelsea! Voce lui joasă, sunînd ucigător, întreaga lui comportare, strigau „Păzea!". Nu eşti în situația de a face tîrguieli.

– Eu nu iau parte mai mult la războiul ăsta pe care tu te-ai hotărît să-l porți împotriva mea, aşa că nu mă mai provoca. Şi să-ți intre bine în cap, Craig Wilder, am vorbit serios cînd ți-am spus că sînt destul de puternică să mă descurc cu tine. Habar n-ai prin ce-am trecut eu în ultimii şase ani. Şi de vreme ce nu te-a interesat destul ca să întrebi, nu face greşeala de a mă subestima.

Şocul şi supărarea îi slăbiră strînsoarea asupra ei şi-i dădură ocazia de a se smulge din

mîinile lui. Chelsea se aplecă, ferindu-se, cînd el încercă să pună mîna pe ea.

Fugi în bucătărie, oprindu-se de partea cealaltă a barului, cu o expresie răzvrătită pe chip.

Craig nu mai avea încredere în sine. Se năpusti afară din cameră şi trînti uşa în urma lui. Îşi lăsă impermeabilul şi puşca în cabană.

Orb faţă de furia furtunii, merse pînă îşi potoli supărarea, cu un pas hotărît şi pumnii încleştaţi cu care ocazional bătea în cîte un trunchi de pom sau într-un stîlp de gard.

Nu simţea frigul sau umezeala în timp ce se lupta cu imaginile care îi mişunau prin minte şi i-o arătau pe Chelsea goală întinsă leneş de-a curmezişul paturilor altor bărbaţi.

Craig colindă terenul din jur mai mult de-o oră. În cele din urmă se calmă destul ca să se întoarcă la cabană.

Dezbrăcîndu-şi hainele ude, se şterse cu un prosop şi-şi puse blugi şi o cămaşă pe care nu se obosi s-o încheie.

În timp ce-şi peria părul des şi ud de pe faţă şi-l lăsă să se usuce de la sine, îndepărtă ideea de-a o forţa pe Chelsea să facă penitenţă pen-

tru trădarea ei şi se concentră să încerce să uite că odată ea fusese cea mai importantă persoană din viaţa lui.

Chelsea înţepeni cînd auzi uşa din faţă trîntindu-se.

Cînd se apucă din nou să mestece în supa de pui cu tăiţei, auzi paşii încălţaţi în cizme ai lui Craig traversînd camera principală a cabanei. Suspină de uşurare cînd el intră în dormitor şi încuie uşa în urma lui. Micşoră focul de sub oală, puse din nou capacul şi lăsă supa să fiarbă încet.

Îndreptîndu-şi atenţia spre sandvişurile pe care le pregătise în absenţa lui Craig, Chelsea îşi jură să-şi stăpînească nervii dacă el se hotăra să stea cu ea la masa de prînz. Apoi căută prin dulapuri o tavă.

Vesela lui sărăcăcioasă, de farfurii crăpate şi pahare ciobite îi aminti de cristalurile şi porţelanurile pe care le folosiseră ei şi pentru micul dejun luat în grabă şi pentru mesele romantice care se prelungeau la sfîrşitul zilei de muncă a lui Craig.

Cu un oftat, Chelsea îşi dădu deoparte amin-

tirile cînd zări o tavă pentru servit pe raftul de sus al bufetului.

Tîrî un taburet din partea cealaltă a camerei, bombănind în surdină despre inconvenientul de a fi prea a naibii de mică pentru binele ei. Se urcă pe el şi se propti cu o mînă de perete.

– Ce dracu' faci?

Tresări de surpriză, apoi se răsuci, ca să-l vadă pe Craig stînd în uşa micii bucătării.

– Pregătesc prînzul.

– Dă-te jos de-acolo! îi comandă el pe cînd se apropia de ea.

– Nu puteam să ajung la...

Explicaţia ei se stinse într-o inspiraţie bruscă atunci cînd el o apucă de talie şi-o trase de pe scaunul şubred. Cu ochii pironiţi pe chipul lui, Chelsea îl prinse de umeri în timp ce el o lăsă încet să alunece în jos, în faţa lui.

Ea îi simţea fiecare centimetru muscülos din pieptul gol. Cămaşa ei se ridică, expunîndu-i pielea la cata-rama rece de metal de la blugii lui, pe cînd aceasta trăgea o linie de sus, peste curba uşoară a abdomenului ei.

El se opri, cu trupul tremurînd. O ţinea suspendată deasupra podelei, ochii lor fiind la ace-

laşi nivel. Se iviră fix unul pe altul. Ea inspiră întretăiat, trăgd în piept mirosul stropilor de ploaie rămas ípărul lui. În timp ce se lupta cu impulsul de a· încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui, îi mţi coapsele care se întăreau apăsîndu-i scitura dintre pulpe. Virilitatea lui puternică îi ancă simţurile într-un tumult de reacţii.

În autoapăre, ea spuse primul lucru care-i trecu prin mint

– Ai făcut climbare plăcută?

Craig îi dău drumul. Ea căzu pe podea, ameţită după contact atît de apropiat. Netezindu-şi cămaa la loc cu mîinile tremurătoare, îi evită privire după ce găsi puterea să se îndepărteze.

Craig luă va şi-o puse lîngă sandvişurile făcute grămadpe fundul de tăiat pîine. Se sprijini pe margina mesei, cu braţele încrucişate peste pieptul şi privirea rece şi dură.

Chelsea fu nervoasă în felii de pîine şi puse sandvişle cu brînză şi şuncă pe o farfurie pe care ao aşeză pe tavă.

Adăugă tanuri, farfurii, pahare şi şervetele, şi îşi ţinu gurdeşi ar fi vrut să-i reproşeze lui

Craig că o tratează ca pe o hoață.

După ce-şi clăti mîinile la chiuvetă, traversă bucătăria şi intră într-o cameră lungă şi îngustă destinată să servească drept spălătorie şi sub stitut de cămară. Un bec chior dădea o lumină slabă. Încă zguduită de comportarea agresivă a lui Craig, se opri o clipă să se adune înainte de a cotrobăi prin rafturi după cutia de compot de piersici pe care o zărise mai devreme. Aproape că scăpă cutia cînd se întoarse să iasă din ca mera fără fereastră şi îl văzu pe Craig.

Umplea cadrul uşii, blocînd lumina care ve nea din bucătărie. Chelsea se simțea de parcă un animal de pradă ar fi pătruns şi-ar fi încolțit-o Şovăi, luptîndu-se cu panica pe care o simțea înainte de a se sili să meargă înainte de parcă nu se întîmplase nimic. Simulînd o încredere pe care se îndoia că o simțise vreodată în toată viața ei, spuse:

– Te rog, dă-te la o parte din drum.

În loc de asta, Craig avansă. Chelsea încre meni. El se înălță deasupra ei, iar ea se simt chiar şi mai mică decît de obicei. Cînd el îi luă din mînă cutia de compot, ea nu încercă să-l oprească.

El puse cutia pe un raft din apropiere, fără ca ochii lui să părăsească vreo clipă chipul ei, ridicat în sus, spre el.

– N-o să mă las intimidată de tine sau de orice alt bărbat şi refuz să joc jocuri de putere cu tine, aşa că lasă-mă să trec.

– Ăsta nu mai e un joc, Chelsea.

El făcu un pas înainte.

Ea se dădu înapoi.

El mai făcu un pas.

Ea păli, dar îşi păstră expresia neutră în timp se mai dădu înapoi cu încă doi paşi.

El continuă să vină spre ea. Nu se opri nici măcar cînd ea se lovi de peretele din fundul cămării.

Chelsea îşi apăsă palmele desfăcute pe perete, dar îşi învăţă trăsăturile să exprime indiferenţă pentru a-şi ascunde anxietatea.

El elimină şi cei cîţiva centimetri care-i mai despărţeau. Ea îi simţi căldura şi puterea cînd el îşi lipi trupul de rotunjimile moi ale trupului ei mic.

Se uită în sus la el, cu respiraţia superficială. Încerca să-i înţeleagă motivele, dar ochii lui, expresivi odată, nu-i spuneau nimic despre gîn-

durile lui. El ridică mîna spre obrazul ei. Ea nu se putu împiedica să tresară. Craig se încruntă, cu mîna la doar cîțiva centimetri de fața ei. Arăta ca un om în căutare de răzbunare.

Mai avea oare vreo urmă de conştiință? se întrebă ea.

– Ce încerci să dovedeşti? îl întrebă în cele din urmă.

– Ție nu trebuie să-ți dovedesc nimic, Chelsea.

Ea tremură şi închise ochii. Simți alunecarea degetelor lui pe obrazul ei, apoi degetul mare îi urmări blînd conturul buzei pline de jos. Ea suspină. El mormăi o înjurătură. Ochii ei se deschiseră brusc, dezvăluind dorință... şi confuzie.

– Mă vrei. De ce nu recunoşti? întrebă el.

– Nu! țipă ea, ridicîndu-şi pumnii spre pieptul lui gol.

El se apropie încă şi mai mult, coapsele lui umflate împingîndu-i abdomenul, cînd îşi strecură un picior între pulpele ei.

– Fii cinstită cu mine! Numai de data asta.

– Sînt cinstită.

Incapabilă să se oprească, îşi desfăcu palmele şi le lipi de pieptul lui. Simți imediat bătaia

furioasă a inimii lui şi căldura pielii cînd îşi cufundă degetele în mătasea aspră care-i acoperea pieptul. Aproape că gemu de plăcerea de a-l atinge. Cînd îl auzi trăgînd aer în piept, frămîntă carnea musculoasă de sub degetele ei cu o grație de pisică.

– O să te ating aşa cum făceam de obicei, îi spuse el pe o voce răguşită de dorință. Îți plăcea întotdeauna cînd îmi foloseam mîinile şi gura asupra ta, Chelsea.

Ea se răsuci, lipită de el, într-un protest tăcut, dar mişcarea ei negîndită nu făcu decît să-i apropie şi mai intim. Chelsea îşi aminti priceperea lui de-a o scăpa de toate inhibițiile în timp ce o reducea cu măiestrie la o masă clocotitoare de senzații violente.

Se temea de seducția lui, pentru că ştia că el avea de gînd pur şi simplu s-o folosească, nu să facă dragoste cu ea.

– Auzeam, în visele mele, sunetele pe care le scoți tu. Torceai de plăcere cînd făceam dragoste. Vreau să faci din nou asta pentru mine.

Chelsea nu putea să vorbească. Scutură din cap, apoi se cutremură violent cînd el se mişcă şi-şi frecă sugestiv creasta dură, lungă, a erec-

ției, de abdomenul ei. Ea se luptă să rămînă pasivă cînd el îşi apăsă pulpa acoperită de blugi pe mătasea subțire a chiloților ei.

– Nu-mi face asta, îl imploră ea, cu genunchii moi şi pulsînd interior de dorință.

– Să nu-ți fac ce? întrebă el. Să nu te fac să mă vrei? Să nu te forțez să-mi aminteşti ceva ce s-a distrus cu ajutorul tău? Să nu atiț focurile care ard în tine pentru că ar putea scăpa de sub control şi te-ar arde? Ce anume, Chelsea?

Ea simți o spaimă adevărată săgetîndu-i inima cînd privi în sus spre el. Spaima pentru că îl dorea cu atîta disperare. Spaimă pentru că încă îl iubea mai mult decît orice sau pe oricine pe lume. Spaimă pentru că avea să-l iubească întotdeauna, fie că el o iubea sau nu la rîndul lui.

Dorința violentă din ochii lui o paralizează un moment. După cîteva clipe o trecu un fior, sfîrcurile întărindu-i-se în muguri tari care tînjeau să fie supți de gura lui. Respira neregulat, cu muşchii trupului încordați şi întinşi ca nişte coarde de pian.

Închizînd ochii, Chelsea îşi apăsă capul pe spate, de perete, incapabilă să vorbească, incapabilă să gîndească clar, incapabilă de orice

altceva decît să răspundă la realitatea că aşteptase şase ani lungi ca să trăiască din nou forţa deplină a pasiunii lui Craig.

Rezistenţa ei începu să se prăbuşească cînd simţi alunecarea degetului lui Craig pe linia dintre buzele ei. Ea reacţionă instinctiv, capturîndu-i-l între dinţi şi sugrumîndu-l în gură.

Craig murmură un cuvînt care ar fi sunat vulgar în alte împrejurări, dar acum îi ieşi de pe buze ca o rugăciune şoptită. Chelsea deschise ochii, nemaidorind să ascundă dorinţa pe care o simţea. În clipa aceea, îşi abandonă conştient teama de Craig şi frica de consecinţele intimităţii dintre ei. Oricare ar fi fost preţul, ştia în inima ei că era destinată şi mai mult decît dornică să-l plătească.

Craig deveni focarul ei, centrul existenţei ei, cînd îi călăuzi mîinile spre faţa ei şi i le apăsă pe obraji. Îi alintă palmele şi degetele cu nasul, şoptind sărutări pe pielea lui cu bătături pînă cînd mîinile lui începură să tremure şi el şi le trase să se elibereze.

– Ai avut dreptate, mărturisi ea uitîndu-se în sus la el şi văzîndu-i neîncrederea reflectată în ochi. Întotdeauna mi-a plăcut cînd m-ai atins.

Craig îi acoperi sînii cu mîini posesive. Chelsea se arcui sub atingerea lui, cu sfîrcurile puncte dureroase de dorință. Tînjea să-i simtă gura şi mîinile – pretutindeni, oriunde şi cît timp putea face el plăcerea să dureze.

Ea îi privi ochii întunecîndu-se în timp ce el îi modela şi-i sculpta sînii şi văzu culoarea aprinsă care-i pătă pometii înalți. Simți căldura săgetîndu-i adîncurile trupului, explodînd şi apoi trimițînd valuri concentrice de senzații care zvîcneau din miezul ei.

Craig dibui după nasturii cămăşii ei, dar în cîteva secunde îşi pierdu răbdarea şi o smuci pur şi simplu în lături. Răbdarea lui se sfîrşi, iar nasturii săriră care încotro cînd el îi trase cămaşa de pe umeri, dar în loc să i-o scoată de pe brațe, îi încătuşă mîinile la spate răsucindu-i materialul în jurul încheieturilor.

Cu capul învîrtindu-se şi trupul tremurînd de anticipație, Chelsea nu încercă să se elibereze, deşi se simțea atît de expusă şi vulnerabilă.

Se uită în sus la Craig, buimăcită şi nesigură. Se simțea o prizonieră şi se ruga ca el să n-o transforme într-o jertfă pe altarul furiei lui.

-Privirea lui îi ardea pielea mătăsoasă ca un

fier roşu, iar expresia de absorbire senzuală totală de pe chipul lui făcea ca sfîrcurile ei să se întărească şi mai mult, sînii să îi zvîcnească nesăţioşi de atingerea lui, iar locul secret din partea de sus a coapselor să se umfle şi să se umezească. Îi şopti numele.

Craig se uită atunci la ea, se uită la ea cu adevărat şi Chelsea îi văzu în sfîrşit conflictul interior.

În ciuda modului în care o tratase, îşi dădu seama că el ţinea încă la ea, chiar dacă nu vruse să se ştie adevărul, chiar dacă refuzase constant să îl recunoască şi chiar dacă mai tîrziu îl negase.

Cu inima aproape plesnindu-i de speranţă reînnoită, ea îi îngădui barierei de autoprotecţie care îi înconjura emoţiile să se prăbuşească.

Capitolul 7

Dîndu-le drumul încheieturilor ei legate lejer Craig îşi duse mîinile la sînii lui Chelsea şi frecă uşor sfîrcurile. Ea gemu, sunetul rugăto care-i scăpă fiind o elocventă declaraţie de do rinţă înfocată.

– Vorbeşte-mi, murmură Craig în timp ce se apleca. După ce-i mîngîie lateral gîtul cu buzele se întoarse pe acelaşi drum cu vîrful limbii, ciu pindu-i în acelaşi timp sfîrcurile.

– Spune-mi ce vrei.

Ea vorbi încet şi din inimă.

– Vreau să faci dragoste cu mine.

Trăsăturile chipului lui se fixară în linii defensive şi spuse:

– Facem sex.

Ea scutură din cap, negînd automat.

– Nu, Craig, nu facem.

El o făcu să tacă cu un sărut rapid, apăsat, apoi se lăsă în genunchi şi-i cuprinse greutatea sînilor plini cu mîinile. Ezită un moment înainte de a-i întîlni privirea.

– Nu-ţi pot promite nimic, Chelsea. Tot ce pot să-ţi spun e că o să ne folosim unul de altul şi că probabil o să fie cel mai cinstit lucru pe care-l vom împărţi vreodată.

Cu expresia blîndă, ea spuse:

– Nu-ţi cer promisiuni, doar tandreţea pe care mi-o amintesc.

Crezu că a zărit ceva în ochii lui înainte ca el să se uite în altă parte. Îi auzi suspinul întretăiat şi speră că el ar mai putea spune ceva, dar n-o mai făcu.

Atunci el îi linse sfîrcurile, limba lui şlefuind carnea sensibilă cu lovituri chinuitoare şi împunsături aţîţătoare. Alternă direcţiile pînă cînd ea se simţi umflată şi îndurerată de dorinţă.

Chelsea se luptă să se elibereze de cămaşa

care-i înfăşura încheieturile şi o lăsă să cadă pe podea. Se prinse de umerii lui Craig ca să rămînă în picioare. El părea orb la starea ei de slăbiciune, pe cînd continua o tortură erotică care pe ea îl lăsă s-o facă tremurînd. Pofta ei pentru el îi alerga prin trup cu un abandon nesăbuit.

El o atingea peste tot. Îi sorbi sfîrcurile ca un om uscat de sete, apoi îi pictă abdomenul cu mîngîieri fierbinţi, umede, care în cele din urmă se transformară în sărutări arzătoare. Ea simţea tremurul care-i scutura mîinile cînd rătăceau peste rotunjimile şi adînciturile trupului ei şi simţea că Craig avea nevoie de ea într-un mod care depăşea dorinţa fizică.

Degetele lui îi lunecară între genunchi iar încheieturile degetelor trimiseră fiori reci pe pielea ei cînd el le trase în sus şi-n jos pe interiorul pulpelor. Îşi desfăcu de bunăvoie picioarele, cooperarea ei ajutîndu-l cînd îi alunecă chiloţii peste coapse şi în jos pe picioare, unde rămaseră puţin în jurul gleznelor ei înainte ca ea să arunce cu piciorul de o parte crîmpeiul de mătase albă.

Chelsea îi primi incursiunea intimă cînd o cu-

prinse cu mîna căuş, rotunjindu-şi palma peste cîrlionţii ei castanii cu un spirit de posesiune care aproape că o pulverizează. Tremurînd, îi şopti numele iar şi iar într-o incantaţie febrilă, apoi icni cînd el vîrî degetele înguste în inima dorinţei ei.

În timp ce o cerceta şi-o dezmierda, el îi sugea sfîrcurile şi mai tare, trecînd de la un sîn la altul pînă ce ea se temu să nu înebunească. Chelsea îşi băgă degetele în părul lui lung şi întunecat, cuprinzîndu-i capul între palme, în timp ce el îşi ţesea vraja asupra ei. Încercă să-şi recapete respiraţia, dar nu reuşi. Senzaţie după senzaţie o legănă, pe cînd el îşi scufunda degetele înguste înainte şi înapoi în firida ei umedă, intimă.

Craig se opri brusc şi-şi retrase mîna. Chelsea gemu, pierderea atingerii lui fiind devastatoare, dar suspină de uşurare după doar cîteva clipe cînd el se lăsă pe vine şi îşi aşeză unul din picioarele ei pe umăr. Amintindu-şi ritualul erotic unic din urmă cu ani de zile, ea îi înţelesese şi îi primi cu bucurie intenţia. Se simţi veselă, în timp ce inima îi bătea nebuneşte, iar punctele de puls îi ciocăneau ca tobele.

Chelsea se îndreptă, apăsîndu-şi spatele de perete. Cu respiraţia iute şi superficială, simţi răsuflarea caldă a lui Craig trecînd peste carnea ei cea mai sensibilă, cu o bătaie de inimă înainte ca gura lui să se aşeze pe ea. Ea tremură incontrolabil, şocul asupra trupului ei fiind incontestabil.

Gemu cînd simţi primele mîngîieri îndrăzneţ de intime ale limbii lui Craig. El o sugea, trimiţînd un şoc scînteietor prin fiecare nerv al trupului ei. Sfichiuind cu limba înainte şi înapoi peste sîmburele inflamat, nemaiascuns vederii, Craig o atîţa şi o tortura chiar în timp ce îi mîngîia pielea delicată a interiorului coapselor cu vîrful degetelor.

Ea se simţea sleită. Se simţea incendiată. Şi se simţea gata să moară de plăcerea pe care o îngrămădea el asupra ei. Cu mintea dominată de un singur gînd limpede, ea trase frenetic umerii lui Craig. Îl voia gol şi împlîntat adînc în trupul ei şi şi-ar fi vîndut şi sufletul dacă ăsta ar fi fost preţul de a-l aduce acolo.

Simţindu-i parcă disperarea, Craig ţîşni în picioare, îşi scutură umerii ca să scape de cămaşa descheiată şi se întinse spre nasturele de

la blugi. Mîinile lui Chelsea au fost mai iuți. Cu respirația tăiată de poftă, ea îl mîngîie prin materialul tocit, puterea şi căldura cărnii în erecție aproape frigîndu-i degetele.

Cu ochii ațintiți pe trăsăturile lui încordate, îl mîngîie cu o nouă îndrăzneală şi un sentiment de premeditate pe care-l punea pe seama anilor de dorință înăbuşită şi singurătate. Se simțea foarte lacomă şi complet fără inhibiții.

Craig îi gemu numele. Inima lui Chelsea strigă la el, răspunzîndu-i. El se cutremură, incapabil să-şi stăpînească reacția la mîngîierea ei intimă.

Ea se gîndi că el arată ca un războinic mîndru din vreo cultură primitivă, aşa cum se înălțase deasupra ei, cu părul lung, încă umed, curgîndu-i peste umerii largi, cu ținta de aur strălucindu-i în lobul urechii şi oasele colțuroase ale feței dîndu-i o înfățişare atît de enigmatică încît îi era imposibil să-i citească gîndurile. El se cutremură încă o dată sub degetele ei.

– Vreau mai mult din tine, şopti ea, cu trupul zvîcnind de o incredibilă ardoare. Am nevoie de mai mult din tine.

Craig smuci din cap, încuviințînd. Ea îi privi

maxilarele strîngîndu-se şi îi simţi muşchii din tot trupul încleştîndu-se cînd îi descheie nasturele, desfăcu încet fermoarul şi apoi îi trase blugii şi şortul jos peste coapsele înguste. Sexul ţîşni eliberat, erecţia pulsîndu-i cu forţă.

Chelsea îl cuprinse în mîini, simţindu-l neted şi fierbinte, o senzaţie care-i luă respiraţia.

Craig murmură un cuvînt neînţeles, sunetul fiind un amestec ameţitor de emoţii neexprimate şi nevoie fizică.

– Nu mai pot să aştept.

Chelsea aproape că nu auzi comentariul lui gutural. Simţi o uluitoare senzaţie de pierdere cînd el se îndepărtă de ea şi-şi scoase hainele, dar în clipa următoare toată îngrijorarea ei dispăru. Craig o apucă de talie, o ridică pînă privirile li se întîlniră şi ei rămaseră ochi în ochi, şi o sprijini de perete. El făcu un pas înainte, cu trupul musculos într-o magnifică tensiune.

Craig o ţinu acolo, ţintuită pe perete ca o jertfă aşteptînd penetrarea lui. Erecţia lui zvîcnea pe căldura primitoare, în aşteptare, din partea de sus a pulpelor ei.

Chelsea îi încolăci torsul cu braţele şi cu picioarele. Sînii ei căzură greu pe pieptul lui, cu

sfîrcurile împungîndu-l prin hăţişul des.

– Lasă-mă să te iubesc, Craig.

Ochii lui se făcură negri ca miezul nopţii, iar buzele lui senzuale se albiră de tensiune. Ea văzu războiul pe care el îl purta cu sine însuşi în privirea lui tulburată. Încleştarea dintre bărbatul capabil odată de dragoste şi sensibilitate şi bărbatul care învăţase să urască şi care refuza să-şi arate sentimentele.

– Iubeşte-mă, Craig! O, Doamne, te rog iubeşte-mă!

El se înfipse în ea fără un singur cuvînt de avertisment, intrînd pînă în prăsele. Ea ţipă, surprinsă şi cu o uşurare pornită din inimă. Se simţea vie pentru prima oară de şase ani.

Împlîntîndu-se repetat şi cît de adînc putea în ea, Craig îi apucă coapsele, cu degetele înfipte în pielea ei. Chelsea întîmpină fiecare înfundare a lui cu o zvîcnire şerpuită a pelvisului. Muşchii interiori ai trupului ei tremurau şi îl sugerau. Ea îi presără gîtul expus cu sărutări pînă ce el îi revendică gura şi repetă cu limba mişcările frenetice a părţii de jos a trupului. Ea se desfăţă sub puterea erecţiei lui şi forţa unduitoare a trupului lui în timp ce-o poseda.

El mînca de pe buzele ei, părînd nesătul şi cu desăvîrşire nemilos în căutarea satisfacţiei, dar în inima ei Chelsea ştia că Craig încă se ascundea, încă se proteja de riscurile inerente ale iubirii. Ea îi iertă atitudinea defensivă şi amărăciunea, se lăsă în voia instinctelor autoprotectoare pe care le dobîndise în anii cît fuseseră despărţiţi şi capitulă complet, lăsîndu-şi trupul să exprime emoţiile pe care ştia că Craig le-ar fi respins dacă ea ar fi făcut greşeala de a da glas sentimentelor.

Îl iubea cu sărutări cercetătoare şi prin împreunarea intimă a coapselor lor. Şi încerca să-l ajute să-şi vindece inima rănită, deşi ştia că nu trebuie să se aştepte la prea mult, prea curînd, de la un bărbat încăpăţînat şi vulnerabil cum era Craig Wilder.

Se împerecheau fără cuvinte de dragoste, cu o pasiune sălbatică, aproape la fel de violentă ca stafiile din trecutul lor comun care-i urmăreau. Cu gurile lacome încleştate, se izbeau unul de altul, pierduţi, căutînd împlinirea.

Chelsea se apropie de apogeu aproape înainte să-şi dea seama. Se simţea oscilînd pe buza unei prăpăstii, cu permisiunea eliberării la

îndemînă. Se încleştă de umerii lui Craig, nemaiputînd să-şi controleze trupul, cu nevoia de eliberare atît de mare încît lacrimile îi umplură ochii şi-i alunecară în jos pe obraji.

Tremura, înfigîndu-şi inconştient unghiile în umerii lui.

– Craig?

Chiar şi ea îşi putea auzi anxietatea din voce.

– Nu te împotrivi, spuse el răguşit cu buzele lipite de ale ei. Zvîcni spre ea, profunzimea şi unghiul lui de penetrare reflectînd amintirea senzorială a nevoilor lui Chelsea în convulsiile pasiunii. Dă-ţi drumul, mititico! Dă-ţi drumul!

Senzaţia explodă adînc în ea, apoi se răspîndi cutremurat spre exterior s-o cuprindă, s-o consume şi, se temu ea într-un moment de panică şi şoc, s-o înece. Se învîrti înapoi ca un titirez. Incapabilă să se oprească, Chelsea ţipă.

Craig inhală sunetul în trupul lui în timp ce pompa în ea, încă purtat de propria lui căutare a împlinirii. Agăţată de el, Chelsea îşi simţea interiorul trupului desfăcîndu-se într-o mie de fărîme de senzaţie. El îi apucă coapsele încă şi mai strîns, împungerea lui aproape nebunească

aruncînd-o într-o uitare înstelată care-i refuza coerența și-o răsplăti cu extazul.

După ce Chelsea atinse punctul culminant, Craig scoase un geamăt jos din gît. El izbucni după cîteva clipe, forța lui vitală țîșnind ca o lavă fierbinte în străfundurile ei, într-o eliberare îndelungată care aproape îl făcu să cadă în genunchi. Se simțea aproape paralizat cînd se prăvăli peste ea, aplatizînd-o pe zid, în timp ce el se lupta nu numai pentru aer, ci și pentru forța de a se ridica de pe trupul ei înainte s-o strivească.

În cele din urmă, Craig își susținu greutatea trupului sprijinindu-și brațele de o parte și de alta a capului lui Chelsea, cu respirația încă neregulată, cu inima bubuindu-i sălbatic în piept și scăldat de sudoare. Cînd începu să-și mişte coapsele, ea se răzvrăti. Mîinile ei îl apucară de talie într-o grabă tăcută ca el să nu se retragă din ea.

El își aminti cum stăteau îmbrățișați o dată ce furtunile senzuale treceau, cu trupurile satisfăcute, cu sentimentele îmbogățite de intimitățile pe care le împărțiseră.

Își aminti și conversațiile lor liniștite, ca și

rîsul istovit al lui Chelsea şi propria lui nevoie neostenită de a încerca din nou hotarele dorinţei lor unul pentru celălalt chiar şi atunci cînd erau deja vlăguiţi de oboseală după ore întregi de făcut dragoste. Craig îşi simţi supărarea faţă de Chelsea începînd să se diminueze în timp ce aluneca în trecut, iar amintirile îi deveneau atît de vii încît sfîrşi prin a lupta să-şi stăpînească emoţiile.

Chelsea îşi revenea încet, cu gîndurile confuze şi trupul tremurînd de plăcute şocuri întîrziate. Cînd în sfîrşit se mişcă şi alintă gîtul lui Craig cu buzele, el îşi ridică capul plecat şi privi în jos la ea. Ea îi întoarse privirea curioasă, nesiguranţa din ochii ei şi zîmbetul şovăielnic care-i ridica colţurile gurii generoase făcîndu-l din nou precaut. O cercetă în tăcere. Se pregăti de asemenea, să facă faţă regretului ei şi învinuirilor care ar fi putut urma.

– Îmi pare bine că s-a întîmplat, mărturisi ea înainte de a se ondula lipită de trupul lui robust şi de a-şi apăsa buzele pe o latură a gîtului lui musculos. A fost minunat, mai minunat decît amintirile mele laolaltă.

Şocul se răspîndi prin el şi se simţea de

parcă cineva l-ar fi izbit cu o cărămidă bine țintită. Sfîșiat dintr-odată între pornirea de-a o scutura că e atît de imprevizibilă și cea de-a o arunca afară, în furtună, și de-a o lăsa să se descurce singură pentru că devenise o complicație de care n-avea nevoie, Craig murmură o expresie vulgară, adresată sie însuși și care pune în discuție caracterul mamei sale.

În cele din urmă, nu cedă nici unuia din aceste porniri. În schimb, cedă unor nevoi mult mai primitive, nevoi prea mult timp lăsate nepotolite.

Îndreptîndu-se ușor, el prinse bărbia lui Chelsea în mînă și-o forță să-i întîlnească privirea. Își simțea trupul întărindu-se de un nou asalt al dorinței și încercă să descifreze și să înțeleagă privirea visătoare din ochii ei. Deși îl irita capacitatea ei de a-l seduce doar cu o privire, Craig nu încercă să desprindă trupurile lor înlănțuite. Îi luă gura, supărat că nu era în stare să-și refuze plăcerea pe care i-o oferea ea, în timp ce își apleca oblic buzele peste ale ei și se afunda în dulceața ei de miere.

Apucînd-o de încheieturi, Craig i le încătuşă deasupra capului cu o mînă. Chelsea zîmbi sub buzele lui și se arcui în el cu grație felină. El îi

simți miezul interior cutremurîndu-se fierbinte pe cînd el creştea în ea, căldura lunecoasă a trupului ei arzîndu-l, seducîndu-l şi avertizîndu-l că n-o să se satureniciodată de femeia asta, indiferent de cîte ori ar lua-o.

O revendică a doua oară, revendică ce fusese a lui cu atîția ani în urmă. Pe cînd se arunca repetat în ea, îşi spuse că ea îi datora satisfacția pe care o vroia el din nou, chiar dacă asta însemna să-i folosească trupul pînă cînd se sătura de el şi de ea.

Deşi făcu un efort vitejesc, Craig nu reuşi să împace în mintea lui adevăratele motive ale pasiunii cu care răspundea ea şi ale generozității ei senzuale. Tremurînd violent cînd Chelsea îşi vîrî limba în gura lui să se dueleze şi să atîțe, îşi dădu seama că se simțea prea lacom şi mult prea nesățios ca să-i mai suspecteze motivele. O să facă asta mai tîrziu, îşi promise sieşi, pe cînd trupul lui musculos se încorda de tensiune erotică şi senzații devastatoare treceau în valuri peste el.

– Eşti mai bună acum, recunoscu Craig împingînd deoparte farfuria şi castronul, goale.

Chelsea îşi ridică privirea de la sandvişul el mîncat pe jumătate.

– N-am fost niciodată o bucătăreasă proastă, dar nu prea experimentată.

– Nu vorbesc despre mîncare.

Peste ea se aşternu liniştea.

– Despre ce vorbeşti?

– Sex.

– Mi-ai spus odată că ar trebui să mă încred întotdeauna în instincte în domeniul ăsta. Se forţă să zîmbească. N-am făcut decît să-ţi urmez sfatul.

– Instinctele tale au fost excelente puţin mai înainte.

Ea auzi tonul morocănos din vocea lui şi intenţionat se lăsă pe spate pe scaun, cu sînii împungînd evident prin cămaşă. Simţi privirea lui Craig urmărind-o cînd se mişca, provocarea fiind inerentă în mişcarea mai puţin decît subtilă a trupului ei. Sînii ei liberi unduiră uşor, materialul frecîndu-i sfîrcurile deja sensibile.

– Mulţumesc. Mă bucur că eşti de acord. Presupun că asta înseamnă că nu te-am dezamăgit.

– N-am spus asta, scrîşni el, cu privirea zăbo-

bovind pe sînii ei. Ea îşi ridică braţele, se întinse, apoi îşi coborî încet mîinile în poală.

Îi aruncă o privire nevinovată cînd ochii li se întîlniră în sfîrşit, deşi ştiu amîndoi că nu-l amăgise să creadă că purtarea ei ar fi fost altfel decît intenţionată.

– Dar asta ai avut de gînd, ripostă ea cu mai multă încredere decît simţea în realitate. Nu-i aşa?

Craig ridică din umeri şi schimbă brusc subiectul.

– Furtuna începe să se potolească, dar va trebui să mai stai cîteva zile. Trebuie să se mai zvînte înainte ca drumul să fie sigur ca să poţi pleca de aici.

Ea încuviinţă din cap, mulţumită în taină că Mama Natură îi dăduse timpul de care avea nevoie cu Craig.

– Nu mă deranjează. Pe tine?

El se încruntă, de parcă sunetul vocii ei blînde îi zgîria nervii.

– Mie mi-e indiferent.

– Bine. Am observat că ţi-ai lăsat hainele pe podeaua duşumelei. Te deranjează dacă mă apuc să spăl? Chelsea se întinse după ceaiul ei

cu gheață, băgă un deget în pahar şi făcu cuburile să salte şi să clincăne. Petele alea de noroi o să fie un coşmar ca să le scot, dacă nu mă ocup rapid de ele. Scoțîndu-şi degetul din pahar, îi supse vîrful ca să-l usuce, cu ochii pe chipul lui tot timpul.

Încetează să te mai gîndeşti la trecut, îi ordonă pe tăcute. Gîndeşte-te la mine şi la viitor. Dă-mi o şansă să te ajut să vezi posibilitățile care ne stau în față, pentru că sînt nelimitate.

Părînd nedumerit, Craig o întrebă:

– Ce dracu' cloceşti?

– Încerc doar să-mi salvez pulovărul şi pantalonii din grămada de zdrențe şi încerc să fiu un musafir bun.

– Nu eşti musafir. Eşti fosta mea nevastă.

– Adevărat, dar nu-i nevoie să faci ca starea mea civilă să pară o soartă mai rece ca moartea.

– N-am încredere în tine, Chelsea. N-o să am niciodată.

Ea simți înțepătura din vorbele lui.

– Deja ți-ai exprimat clar sentimentele în ceea ce mă priveşte. Cum nu sînt nici surdă, nici oarbă, ți-am receptat mesajul, dar cred to-

tuşi că atitudinea ta e problema ta, nu a mea.

Craig se ridică, iar picioarele scaunului zgîriară cu furie podeaua de lemn. Aplecîndu-se, îşi sprijini palmele mari pe masă.

– Fii atentă, puicuţo. Eşti băgată pînă peste cap.

Ea îi aruncă o privire senină, uzînd de tertipuri femeieşti ruginite cînd spuse;

– Eşti încordat iar. Cred că ai nevoie de mine ca să te relaxezi.

Chelsea îşi înăbuşi rîsul cînd văzu expresia lui buimăcită. Îi plăcea să-l surprindă pe Craig, mai ales fiindcă o supăra evidenta lui nevoie de-a o clasifica drept o specie care se găsea undeva sub categoria rîmelor. El se mişcă cu viteza fulgerului.

Instinctiv sigură că el nu avea nici o intenţie de a-i face rău, Chelsea îl lăsă să o smucească în picioare şi să o izbească de pieptul lui. Lipită de trupul lui dur, ca un strat proaspăt de vopsea, ea îi zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Mă vrei, nu-i aşa?

El răspunse cuprinzîndu-i şoldurile între mîini. O trase în sus şi o strînse lîngă coapsele lui, aşezînd-o astfel încît ea simţi fiecare cen-

timetru al erecției care zvîcnea prin blugi.

– Fir-ai să fii! spuse el, vocea lui joasă, pătimașă, trimițîndu-i un fior în sus, pe șira spinării.

Deși cuvintele lui sunau aproape ca o mîngîiere, Chelsea nu se amăgi. Înțelegea ce vroia să spună Craig. Regretul îi năpădi sentimentele și inima o durea pentru el. Trecîndu-și vîrful degetelor peste buzele lui, ea îi apăsă palma pe obraz.

– Nu mă blestema. Mai bine fă dragoste cu mine. Știi că asta vrem amîndoi.

– Ești o vrăjitoare.

El rosti acuzația într-un mod atît de lipsit de convingere, încît Chelsea aproape zîmbi. Încercă să-i înveselească starea de spirit.

– Să-ți fac o vrajă? întrebă ea, iar rîsul se ezi brusc la viață în interiorul ei și ieși liber la suprafață înainte ca el să-l poată opri. Atunci își dădu seama că era mai fericită cu Craig, chiar cu un Craig defensiv și imprevizibil, decît fusese ani de zile.

– Deja mi-ai făcut, murmură el, vocea sunîndu-i din nou încordată și iritabilă.

– Te rog, lasă-ți deoparte supărarea. Dacă

n-o faci, o să te devorez de viu.

– Nu pot, murmură el, iar privirea lui tulburată reflectă o strălucire trecătoare de durere pe care nu vroia s-o recunoască şi apoi frica lui de trădare, în timp ce-i cerceta chipul. Şi nu vreau. Asta m-a ţinut în viaţă.

Ea se întrebă dacă el înţelegea cît de revelatoare era recunoaşterea lui, mai ales că şi ea învăţase că furia putea fi o puternică forţă motivantă. Chelsea simţi lacrimile înţepîndu-i ochii, dar clipi să şi le reţină. Nu voia să creadă Craig că îi era milă de el, chiar dacă murea cînd se gîndea că el fusese trădat şi umilit de un sistem legal pe care odată îl apărase.

– Nu-i nevoie să te aperi de mine. N-aş face niciodată ceva care să te rănească.

El înţepeni.

– Nu mai ai asemenea putere asupra mea.

Răbdare, îşi aminti ea. El avea nevoie de fiecare strop de răbdare al ei.

– Nu e vorba de putere, Craig. E vorba doar de noi doi şi de opţiunile pe care le facem cît sîntem împreună.

Chelsea se opri, cercetîndu-i trăsăturile după vreun semn că el ar putea fi de acord să-şi

coboare puțin garda. Din nefericire, nu văzu nimic care s-o încurajeze, dar totuşi refuză să se dea bătută. Înainte ca el s-o poată opri, îşi strecură brațele pe după gîtul lui, îi trase capul în jos şi îi cuprinse buzele într-un sărut fierbinte, cu gura deschisă, menit să-i pîrjolească sufletul.

Craig luă ofranda ei de pace, în ciuda unui moment de ezitare care n-o surprinse pe Chelsea nici un pic. Îi degustă fiecare părticică, foamea lui părînd neostenită cînd se hrănea de pe buzele ei şi-şi folosea limba în interiorul gurii ei ca un războinic jefuitor. Nici nu-şi desprinse buzele de ale ei cînd o ridică în brațe, o duse în partea cealaltă a camerei şi o aşeză pe covorul oval din fața căminului. Îngenunchind între picioarele ei desfăcute, îi înşfăcă poalele cămăşii.

Chelsea îi opri mîinile atingîndu-le blînd.

– O să cos nasturi tot restul vieții dacă o ții tot aşa, iar tu o să rămîi fără haine dacă nu ai grijă.

Încheieturile degetelor lui se albiră.

– Atunci scapă de cămaşă!

– Ajută-mă, îl invită ea, dorindu-l cu o intensitate care-i făcea vocea să-i tremure. Eu încep de sus şi tu de jos. Ne întîlnim la mijoc.

Aşa făcură, iar operaţia le luă mai puţin de cinci secunde.

Craig desfăcu piepţii cămăşii, mîinile strîngîndu-i-se pumn în ţesătură cînd privirea lui încinsă alunecă peste goliciunea ei.

– Pielea ta m-a făcut întotdeauna să mă gîndesc la cel mai fin porţelan, dar nu e niciodată rece cînd o ating.

Se întinse şi-i mîngîie sfîrcurile cu vîrful degetelor, apoi le privi cum se întăresc ca două mărgele de coral.

Ea se uită fix la el, şocată de comentariul lui. Şi tremură, trupul ei trimiţînd un mesaj mut, dar profund, de dorinţă. Cu o expresie concentrată, Craig îi răsuci sfîrcurile între degete, apoi le ciupi uşor pînă ce Chelsea gemu.

Privirea lui alunecă pe trupul ei pînă jos la cîrlionţii castanii mătăsoşi. Degetele lui îi urmară ochii, mişcîndu-se încet peste pielea ei, zăbovind aici, aţîţînd acolo. Chelsea îşi ţinu respiraţia cînd el îşi făcu mîna căuş peste micul ei dîmb, cu o atingere posesivă, privind-o şi provocînd-o pe tăcute să-i refuze ceea ce dorea el

Ea scoase un suspin senzual. Senzaţie după senzaţie cînta peste pielea ei şi se rostogolea

prin sîngele ei în timp ce el pieptăna cu degetele valul castaniu.

– Nimeni nu m-a atins de cînd ai plecat tu, şopti ea, rugîndu-se ca el să creadă adevărul, dar şi temîndu-se că ar fi putut vorbi prea devreme.

Craig se opri, cu privirea atît de pătrunzătoare şi atît de plină de suspiciune încît ea se simţi rănită. Îi luă un timp să-i cîntărească sinceritatea. Chelsea ştiu clipa cînd el o judecă drept mincinoasă, dar nu se obosi să-şi pledeze cauza.

Cuprinzîndu-i coapsele în mîini, Craig se aplecă şi-şi folosi buzele şi limba pentru a lăsa cărări săgetătoare de foc pe linia netedă a abdomenului ei, peste ridicătura uşoară a fiecărui os al şoldului. Părul lui trecea peste pielea ei ca o mîngîiere.

Chelsea îşi trecu degetele printre şuviţele lui lungi, apoi le băgă adînc în coama lui întunecoasă, cînd el se mută la sînii ei şi îi supse. Ea tremura sub gura lui pricepută, mîinile căzîndu-i slab pe lîngă corp. De-abia răsufla.

Craig se îndreptă. Chelsea rămase tăcută şi nemişcată sub privirea lui concentrată şi dra-

gostea ei pentru el o ajută să găsească răbdarea de care avea nevoie ca să facă față firii complexe și atitudinii sceptice a fostului ei soț.

– Nimeni n-ar trebui să aibă un corp ca al tău, remarcă el în cele din urmă.

– De ce nu? șopti ea.

– Ești o ispită ambulantă.

Ea zîmbi, incapabilă să se abțină.

– Acum n-aș fi în stare să fac un pas nici dacă viața mi-ar depinde de asta, dar oricum, ești ispitit?

El își duse palmele pe abdomenul ei, cu palmele fierbinți cînd își desfăcu degetele peste ea într-un gest posesiv care spunea cît tomuri întregi. Ea își întinse mîinile. El le luă și o trase în sus, astfel încît stăteau genunchi lîngă genunchi.

Cum stăteau față-n față, el întinse ochii, rotindu-și capul dintr-o parte în alta și masîndu-și gîtul. Chelsea aștepta, pur și simplu, și-l privea, cu trupul zvîcnind de poftă. Înțelegea nevoia lui Craig de a orchestra intimitatea lor și se simțea dornică să-l lase pe el să imprime ritmul.

În sfîrșit el îi întîlni privirea cînd își puse mîinile în interiorul pulpelor ei. Vîrful degetelor lui îi

zgîndărea cutele calde ale trupului. O mîngîia, făcînd-o să se umfle de tensiune şi să se umezească de atingerea unei alte intruziuni, încă şi mai intime, în trupul ei.

– Nu m-am aşteptat să te vreau atît de mult, recunoscu el. Credeam că mi-a trecut. Credeam că m-am vindecat de tine.

Ea îi acoperi mîinile cu ale ei, savurîndu-i onestitatea.

– Nu eşti obligat de nimic din ce se întîmplă între noi, Craig. În afară de asta, nu sînt o proastă. Înţeleg ce e la mijloc.

– Şi ce anume e la mijoc, în afară de sex? întrebă el răstit.

Ca să răspundă la întrebarea lui, ea aşteptă un moment ca să-şi adune curajul care o părăsea.

– Ăsta e jocul tău şi tu stabileşti regulile pe măsură ce se desfăşoară. Dacă îţi accept regulile şi nu am pretenţii, sînt binevenită să joc pînă te plictiseşti tu.

– Nu te mai înţeleg.

Chelsea găsi prea puţină consolare în uimirea pe care o vedea în expresia lui.

– O să mă înţelegi, dar numai dacă vrei.

– Nu mai eşti femeia cu care m-am însurat acum opt ani.

– Nici tu nu mai eşti bărbatul pe care l-am pierdut acum şase ani. Sîntem chit? întrebă Chelsea. Sau înseamnă pur şi simplu că trebuie să ne adaptăm fiecare la schimbările celuilalt dacă vrem să ne petrecem timpul împreună?

– Simplifici prea mult.

Ea îi luă una din mîini şi i-o ridică la sînul ei.

– Ăsta e singurul lucru simplu dintre noi. Mă vrei şi te vreau.

– Aşa cum ai spus, te folosesc. Îi frămîntă carnea, atingerea lui senzuală infirmîndu-i cuvintele, tăioase, chiar dacă el nu părea să-şi dea seama.

Chelsea se simţea ca plastilina sub mîinile lui. Îi venea să geamă şi să se arunce în braţele lui, dar rămînea nemişcată şi concentrată asupra cursului gîndurilor lui.

– Ştiu, dar nu aşa funcţionează lumea ta? Oamenii se folosesc unii pe alţii şi numai cei puternici supravieţuiesc.

– Sînt mirat.

– Nu fi. Am trăit în lumea ta de cînd ai plecat. E departe ca cerul de pămînt faţă de cea pe

care am împărțit-o noi și poate c-o urăsc, dar e o realitate.

– Am fost niște proști, ne-am amăgit să credem că putem scăpa de latura întunecată a vieții.

Chelsea îl contrazise imediat.

– Ba nu, eram îndrăgostiți.

– Iluziile n-or să te ajute să treci prin viață. Nici dragostea.

– Dar nici înverșunarea ta, Craig. O folosești ca să te protejezi, dar te face orb față de partea frumoasă a vieții.

El expiră zgomotos.

– Nu vreau să mai vorbesc.

– Atunci n-o să mai vorbim, spuse Chelsea blînd. Se aplecă în față, deja căutîndu-i cu mîinile fermoarul blugilor în timp ce-i ciugulea încet bărbia cu dinții.

Craig se eliberă din mîinile ei, țîșni în picioare și se dezbrăcă pînă la piele. Reluîndu-și locul pe covor, duse mîinile lui Chelsea pe erecția lui care pulsa. Ea murmură sărutări peste fața lui și-i mîngîie lungimea dură, minunîndu-se în tăcere de senzația puternică a sexului lui și înțelegînd că în curînd forța lui va fi scufundată în

adîncurile trupului ei. El îşi alunecă degetele în sus pe interiorul pulpelor ei, să-i explodeze căldura acoperită de mătase a dorinţei şi- i luă gura în aşa fel încît ea se simţi iubită prima oară de ani de zile.

Chelsea şi Craig au comunicat fără cuvinte după asta, dorinţa lor eclipsînd realităţile care încă îi bîntuiau. Călătoria lor spre satisfacţie a fost un intermediu intens erotic şi în afara timpului, care a pus în mişcare o subtilă redefinire a relaţiei lor.

Capitolul 8

Furtuna s-a potolit, în sfîrşit, tîrziu în după-amiaza aceea. O tendinţă de încălzire, cu soare strălucitor şi adieri blînde se stabili în zonă în dimineaţa următoare.

Ameninţarea unei alte inundaţii a dispărut cînd natura şi-a început procesul de recuperare şi reînoire în zilele care urmară. Păsările şi-au reluat construitul cuiburilor, bălţile de apă care stangnau au început să se evapore, torentele rătăcitoare s-au uscat şi o familie de ratoni ţopăia la marginea luminişului.

Chelsea şi Craig s-au stabilit în propria lor

rutină. Oricît de stîngace şi experimentală era tentativa lor de coexistenţă, Chelsea nu punea la îndoială norocul ei sau motivele lui Craig.

El dispărea devreme în fiecare dimineaţă, ocupat ore întregi să refacă podul peste rîu. Folosindu-şi jeep-ul şi o remorcă cu fundul plat, transportă cherestеaua depozitată în şopronul din spatele cabanei, ca şi uneltele şi frînghia.

Cînd îl întrebă Chelsea, Craig îi explică că avea de gînd să arunce peste întinderea rîpei mai multe scînduri solide şi să le fixeze cu buloane pe scheletul vechiului pod, care rezistase furtunii. Dacă reuşea, îi spuse el, ar putea să o ducă pînă la maşina ei.

Ea se oferi să îl ajute; dar Craig o refuză atît de dur încît ea nu mai pomeni de acest subiect. Tot nu ştia de celălalt drum, pe uscat, pe care l-ar fi putut folosi, nici de pretextul lui Craig că podul trebuia oricum reparat.

Chelsea rămînea la cabană. Se odihnea, încercă cîteva din cărţile broşate pe care le avea Craig în bibliotecă, aţipea şi din cînd în cînd făcea plimbări lungi ca să-şi dezmorţească picioarele în absenţa lui.

Loviturile de pe spinarea şi şoldurile ei se

învinețiră, dar durerile şi junghiurile rămase după căderea în rîpă îi trecură repede. Vedea oboseala lui Craig după orele lungi pe care le petrecea muncind să repare podul şi îl sfătui să-şi mai încetinească ritmul.

Nu recunoştea cît de lipsită de entuziasm se simțea să-l părăsească pe Craig sau cabana lui izolată, nici speranța ei ca proiectul lui de reconstrucție să-i ia mai mult timp, decît se aştepta el.

Îşi găsise de lucru, folosind proviziile din cămară şi din congelator ca să pregătească mese apetisante. Craig nu prea spunea mare lucru despre mîncarea pe care o gătea ea, dar îşi ştergea invariabil farfuria, apoi cerea o a doua porție, uneori chiar şi pe a treia. Dacă găsea priceperea ei culinară neaşteptată, nu o comentă.

El cădea adeseori în tăceri prelungite cînd erau împreună seara, dar Chelsea îşi asculta propriul sfat şi nu-l sîcîia cerîndu-i explicații despre gîndurile sau sentimentele lui. Se ducea cu pasiune în brațele lui.

Uneori îl zărea pe bărbatul tandru pe care-l cunoscuse odată în acele momente vulnerabile şi fără suflare care urmau după ce făceau fur-

tunos dragoste, dar în general el rămînea distant şi prudent de cîte ori erau împreună.

Deşi făceau dragoste frecvent, evidenta aversiune a lui Craig faţă de a dormi împreună noaptea o necăjea pe Chelsea mai mult decît voia ea să recunoască.

Presupunea că el era hotărît să evite orice apropiere emoţională autentică. În cea de-a cincea lor seară împreună, îndrăzni să dea glas curiozităţii faţă de atitudinea lui, dar numai după ce au făcut dragoste.

– De ce nu mă laşi să vin în pat cu tine noaptea?

El termină să-şi tragă fermoarul la blugi înainte de a se uita la ea.

– Eu dorm singur, Chelsea, iar motivele mele sînt personale.

– Stăteam de vorbă cel mai bine noaptea tîrziu, îi aminti ea încet.

– N-avem despre ce vorbi.

Ea îşi înăbuşi frustrarea, dar totuşi respingerea lui o durea. Îşi aminti, de asemenea, pentru a zecea oară în ziua aceea, că cocheta cu dezamăgirea dacă se aştepta la altceva decît la o relaţie sexuală de la Craig.

Trăgîndu-şi pătura peste trupul gol, îl privea întinsă pe canapea.

După cum era obiceiul lui seara, Craig stătea aşezat pe podea în faţa căminului şi privea fix pîlpîirea flăcărilor. Se aplecă în faţă, ducîndu-şi degetele la frunte.

În timp ce-şi înclina capul şi-şi masa tîmplele, părul lui lung alunecă în faţă, ascunzîndu-i profilul.

Chelsea îşi înăbuşi pornirea de a se duce lîngă el şi de a-l consola. Privirea ei se mută spre reţeaua de cicatrici din josul spinării lui şi zăbovi acolo. Încă nu găsise curajul de a-l întreba de unde le avea.

Ca şi cum i-ar fi intuit gîndurile, Craig se răsuci deodată, cu ochii plini de ostilitate. Chelsea încremeni, jenată că o surprinsese fixîndu-l.

El ţîşni în picioare. Ea îi văzu încordarea nu numai în expresia rigidă a feţei, ci şi în muşchii care-i pulsau în trupul puternic atunci cînd ieşi din cameră şi se duse pe coridor în dormitorul lui.

Chelsea răsuflă întretăiat, iar sentimentele de mulţumire pe care le aflase după îmbrăţişarea lui doar cu puţin timp în urmă dispărură.

Deplînse în tăcere atitudinea lui constant defensivă, nu doar sentimentul de neputință pe care îl stîrnea în ea.

Simțindu-se tristă și înfrîntă, Chelsea se cuibări sub pătură și se luptă cu lacrimile care-i înțepau ochii. În cele din urmă, adormi în patul ei însingurat, dar sări din somn după cîteva ore cînd îl auzi pe Craig țipînd din dormitorul din fund.

Strîngîndu-și pătura în jurul trupului gol, Chelsea fugi spre ușa deschisă a dormitorului lui. Se opri, cuprinsă de neliniște.

Lumina lunii se cernea peste trupul lui gol. Ea îl privi zvîrcolindu-se și întorcîndu-se în somn, și își dori cu ardoare să alunge demonii care-l chinuiau. Totuși aşteptă.

El înțepeni brusc, trupul devenindu-i rigid ca o lespede de piatră. Urlînd un blestem după cîteva clipe doar, începu din nou să se agite.

Alarmată, Chelsea înaintă fără zgomot, cu picioarele pe podea. Se întinse și degetele i se arcuiră ușor pe umărul lui Craig, în timp ce stătea lîngă patul lui.

Numele lui i se stinse nerostit cînd niște mîini care nu veneau de niciunde o smulseră de pe

picioare şi aterizã cu faţa în jos în pat.

Se luptă să se elibereze de mîna care-i încătuşa încheieturile la spate, dar nu reuşi. Cu sufletul la gură, simţi o a doua mînă încleştîndu-i-se în păr şi smulgîndu-i capul pe spate.

– Craig! ţipă ea o dată ce-şi căpătă suflul. Se simţea mai speriată decît fusese vreodată în viaţa ei. Te rog, încetează! Mă doare!

El înţepeni, îi dădu drumul şi-o întoarse pe spate. Încălecîndu-i coapsele, îi apucă mîinile şi i le ţintui deasupra capului, apoi se aplecă deasupra ei, cu expresia ameninţătoare, în timp ce gîfîia trăgînd şi scoţînd aerul din piept. Şocată, Chelsea se uită în sus la el, temîndu-se să se mişte, temîndu-se să facă orice altceva.

– Ce dracu' încerci să faci?

– Nimic, jur. Ce s-a întîmplat? şopti ea. Ce am făcut?

– Răspunde-mi!

– Te-am auzit ţipînd în somn. Eram îngrijorată, explică ea, încă tremurînd de şocul de a fi tratată ca o criminală.

– Visez, spuse el printre dinţii încleştaţi.

Chelsea văzu cît îl costa să recunoască asta.

– Ştiu.

– De unde dracu' ştii?

Ea înghiţi să-şi îndepărteze senzaţia de nod în gît.

– Te-am auzit noaptea trecută după ce te-ai dus la culcare. Şi cu o noapte înainte.

Craig îi eliberă mîinile şi se îndreptă, greutatea lui aşezîndu- se pe partea de sus a pulpelor ei; muşchii din trupul lui zvîcneau de încordare. Îşi trecu degetele prin părul lung, acoperindu-şi ochii cu podul palmelor.

Chelsea îşi frecă încheieturile mînilor, cu privirea fixată pe acea parte din faţa lui pe care o putea vedea şi care în lumina lunii părea şi mai crispată de încordare decît de obicei.

– De asta nu vrei să mă laşi să dorm cu tine?

El îşi coborî mîinile şi-i întîlni privirea.

– Te-aş putea omorî, Chelsea, şi nu vreau să am asta pe conştiinţă.

Ea îşi puse ambele mîini pe pulpele lui puternice. Muşchii se adunau sub palmele şi degetele ei, iar părul aspru de pe trupul lui îi furnica pielea.

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama de risc.

– Să nu te mai apropii de mine cînd dorm!

Ea dădu din cap, încuviințînd.

– Bine.

– Vorbesc serios. Dacă ai nevoie de mine pentru ceva, strigă-mă din uşă.

– Ăsta e unul din motivele pentru care eşti hotărît să stai singur aici, nu-i aşa?

La început, el îl ignoră întrebarea, se dădu jos de pe ea şi se întinse pe spate, cu mîinile sub cap. Trecură mai multe minute de tăcere înainte ca el să spună:

– Nu pot să stau în preajma oamenilor normali.

– Nu-i adevărat şi tu ştii asta, insistă Chelsea. Îi luă mîna şi- şi împleti lejer degetele cu ale lui. Aş vrea să-mi fi spus. Pot să fac ceva ca să te ajut?

– Nu e responsabilitatea ta.

Ea se mişcă cu prudenţă, aşezîndu-se lîngă coapsa lui, cu trupul gol un rezumat al graţiei inconştiente mai degrabă decît o provocare delicată, aşa cum şedea scăldată de lumina lunii. Pielea ei părea pală ca smîntîna proaspătă, iar expresia de pe chipul ei rămase blîndă.

– Craig, în clipa asta nu vorbim despre re-

sponsabilitate. Vorbim despre simpla compasiune. Nu aştept nimic în schimb.

– Nu poţi să schimbi ceea ce am devenit eu, aşa că las-o baltă.

– Lasă-mă să te ajut, îl imploră ea, apucîndu-l de mînă. Mă omoară să te văd încordat ca un arc tot timpul. Lacrimile care-i umpleau ochii începură să curgă, stropindu-le mîinile unite. Te rog, lasă-mă să te ajut!

El o trase în faţă. O cuprinse uşurarea cînd el o trase în jos, lîngă el. Punîndu-şi mîna pe mîna lui Craig, ea îşi apăsă obrazul pe umărul lui.

Chelsea simţi un frison trecînd prin el, apoi altul. Suspină de uşurare cînd el îi înconjură umerii cu braţul şi o strînse şi mai aproape.

– Ţi-am povestit despre serviciul meu? întrebă ea, hotărîtă să-l distragă, măcar pentru scurt timp, de la gîndurile lui negre şi amintirile dureroase.

– Tu n-ai nevoie să munceşti.

– Nu-i ăsta motivul.

– Care-i motivul?

– Să ştiu că timpul meu trece cu folos, şi asta se întîmplă în departamentul pentru custo-

dia copilului la curtea de justiție a familiei.

– Înțeleg că ți-ai scos de la naftalină diploma de raportor al curții, comentă el. Pentru care judecător lucrezi?

– Mary Templeton.

– E bună.

– Am admirat-o întotdeauna, dar acum că am văzut-o lucrînd cu copii care au devenit subiect de dispută între părinții care divorțează, e uimitoare. Am cerut să fiu numită pe lîngă ea după ce am văzut-o cum s-a ocupat de un caz foarte dificil în care era implicată o fetiță cu leucemie. Părinții erau atît de prinși de propriul lor conflict că nu mai realizau ce-i făceau fetiței lor bolnave. Mary le-a atras atenția înainte de a fi prea tîrziu şi acum fetița e în remisie.

– Întotdeauna ți-au plăcut copiii, remarcă el cu o voce domoală.

L-am iubit pe copilul nostru, spuse ea în tăcerea minții ei. L-am iubit din toată inima, chiar dacă l-am pierdut. Chelsea îşi sili gîndurile să se îndepărteze de sarcina care se terminase cu un avort spontan în timpul procesului lui Craig, de copilul despre care el nu ştia nimic, copilul pe care ea încă îl mai jelea.

– Mary e unul din judecătorii care par să aibă înțelepciunea lui Solomon cînd hotărăşte ce-i mai bine pentru copiii care vin la ea în instanță, continuă Chelsea. M-a ajutat cînd tata era pe moarte. M-a susținut şi cînd m-am ocupat de succesiunea lui. Ne-am împrietenit în ciuda diferenței de vîrstă. Deşi Chelsea îl simți pe Craig devenind rigid cînd ea pomeni de tatăl ei, ştia că nu vor putea evita subiectul la infinit.

– De ce-a murit? întrebă el în sfîrşit.

– Cancer hepatic. S-a chinuit mult.

– Dacă te aştepți la compătimire pentru bătrînu', află că nu am nici un strop de cheltuit pentru el.

– Nu mă aşteptam la asta din parţea ta. Ştiu ce fel de om a fost, Craig. A trebuit să mă descurc cu el după ce te-au trimis la închisoare şi l-am îngrijit cît a fost bolnav. A fost o situație dificilă, mai ales cînd s-a încăpățînat să fie îngrijit acasă.

– De ce n-ai angajat o infirmieră?

– Am angajat. Şapte în decurs de trei luni. Le făcea viața un iad. Infirmiera numărul opt a rezistat pînă la sfîrşit numai pentru că a intrat în comă.

– L-ai idolatrizat. Nu ți-a fi fost ușor să-l vezi cum moare.

Surprinsă de compasiunea lui, ea confirmă.

– Nu mi-a fost ușor, dar nu pentru că l-am idolatrizat. Adevărul e că mi-era frică de dezaprobarea lui și am pierdut o grămadă de ani încercînd să-i cîștig respectul. A trebuit să moară ca să înțeleg că singura aprobare de care am nevoie este a mea proprie.

– A fost un afurisit de...

Chelsea își apăsă degetele pe buzele lui.

– Te rog să mă asculți. Cred cu adevărat că Dumnezeu l-a pedepsit cu o moarte lentă și dureroasă pentru ce ți-a făcut ție, așa că nu-ți mai pierde timpul și energia pentru el. S-a dus și nu ne mai poate face niciodată vreun rău.

Craig îi luă mîna, îi apăsă un sărut în mijlocul palmei și apoi spuse:

– Bunul-simț îmi spune că ai dreptate, dar în sinea mea totuși doresc răspunderea.

– Nu știu ce să-ți mai spun, doar să-ți amintesc din nou că e mort și că singura ta răzbunare reală va veni prin tribunal.

Chelsea simțea bătaia inimii lui sub palma ei. Ghemuindu-se lîngă Craig, îi dădu timp să-și

adune gîndurile şi impresiile.

– Eşti mai iertătoare decît o să fiu eu vreodată, dar, în fond, tu ai mai puţin de iertat, nu-i aşa?

– Asta e o problemă de opinie, îi aminti ea în timp ce-şi amintea minciunile pe care i le spusese tatăl ei despre Craig în timpul procesului.

– Şi altfel, cum îţi mai ocupi timpul? o întrebă el.

Ea se aplecă şi îl sărută pe bărbie, mîndră de el, că făcea efortul de a-şi stăpîni supărarea.

– Trăiesc o zi o dată, ca majoritatea oamenilor.

El privi în jos, spre ea, studiindu-i concentrat expresia.

– Tu ai vrut să stăm de vorbă. Îţi aduci aminte?

Chelsea zîmbi larg.

– Îmi aduc aminte. Lucrez ca voluntar la spitalul *Sf. Maria*. Au o aripă nouă de oncologie pediatrică.

Evident surprins, el fluieră.

– Mare efort să-ţi păstrezi o atitudine pozitivă. De ce te supui unui asemenea stres?

– Copiii sînt remarcabili. Am învăţat multe

despre curaj de la ei.

– Eşti schimbată în multe privinţe acum, nu-i aşa?

– Înainte eram imatură, dar acum... acum sînt mai realistă.

Craig se mişcă deodată, rostogolindu-se pe o parte, astfel încît să stea faţă-n faţă. Chelsea îi simţi mîna aşezîndu-se pe şoldul ei, apoi apăsarea degetelor lui cînd o trase mai aproape. Ea se undui în faţă, arcuindu-se să se lipească de el, astfel încît sînii îi căzură pe pieptul lui tare. Strecurîndu-şi braţele pe după umerii lui, îşi mişcă pelvisul într-o poziţie intimă lîngă coapsele lui.

Întregul trup al lui Craig răspunse, un val de încordare trecu prin el, apoi un tremur, înainte de a-şi împinge coapsele lîngă ale ei.

– Ai încercat să mă provoci cu toate poveştile alea despre alţi bărbaţi.

– Mă întrebi sau îmi spui?

– Spun.

Ea dădu din cap, cuprinsă de uşurare.

– Am încercat să te provoc, dar numai pentru că insistai să mă judeci atît de aspru.

– Şi mi-ai spus adevărul cînd ai spus că nu

te-a atins nimeni de cînd am plecat eu.

– Nu te-am mințit niciodată, în toată viața mea, Craig Wilder, şi n-am de gînd să m-apuc acum. Miza e prea mare.

– De ce, Chelsea? Sîntem divorțați. Aveai tot dreptul să începi o viață nouă.

Inima i se strînse. De ce, se întrebă ea, nu înțelegi cît de mult te iubesc, cît de mult te voi iubi întotdeauna?

– Nu prospectam piața în căutare de soț.

Aveam unul, îşi aminti ea, şi-l vreau înapoi.

– Chelsea...

Ea-şi înghiți un suspin, apoi şopti:

– Nu vroiam pe nimeni altcineva.

Craig îşi ținu respirația un minut lung şi se uită doar le ea. Chelsea simți cît de fragilă era încrederea lui şi nu insistă.

Oftă de uşurare cînd el îi strînse fața în scobitura musculoasă dintre umărul şi gîtul lui. O ținu astfel, absorbind tremurul trupului ei suplu în timp ce-i dăruia siguranța îmbățişării lui.

Ei îi fusese dor s-o țină în brațe. Îi fusese dor să se simtă în siguranță şi iubită.

Îi fusese dor de discuțiile liniştite, pe întuneric, din dormitorul lor. Şi îi fusese dor de el,

de soțul ei, iubitul ei, cel mai bun prieten al ei.

– Te cred, Chelsea.

– Atunci facem progrese.

– Am vrut să cred ce-i mai rău despre tine, mărturisi el. Îmi era uşor să te urăsc.

– Poate că am dat greş ca soție, dar nu sînt o mincinoasă.

– N-ai dat greş.

– Nu-i nevoie să mă aperi. Adevărul simplu e că n-am fost acolo cînd ai avut nevoie de mine. N-am putut fi.

– Presupun că tatălui tău trebuie să-i mulțumesc pentru asta. O strînse mai tare. Blestemat să fie! N-ar fi trebuit să mă poată jefui de ce şi de cine mi-a fost mai de preț.

– Aş vrea ca tata să fi fost un om bun. Viețile noastre ar fi putut fi altfel acum.

Craig se rostogoli pe spate fără nici un avertisment. O trase şi pe Chelsea după el, ridicînd-o fără efort.

Ea ajunse călare peste coapsele lui puternice, cu genunchii îndoiți şi gambele apăsate pe lîngă pulpele lui.

Se aplecă înainte, cu mîinile sprijinite de-o parte şi de alta a capului lui, cu părul un cadru

erotic pentru trăsăturile ei delicate şi sînii legănîndu-se pe pieptul lui.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă ea.

Ca şi cum ar fi fost o ispită, căreia el se simţea silit să-i reziste un moment, Craig o ridică de pe pieptul lui.

– Tot nu înţeleg de ce ai venit aici.

– Jurnalul, îi aminti ea. Ai nevoie de el.

– Poşta funcţionează, oricît de defectuos uneori.

– Cînd l-am găsit printre actele şi cărţile lui, n-am mai stat să mă gîndesc. Ştiam doar că meriţi să-l ai. Cred că am luat o hotărîre corectă, chiar dacă am luat-o în grabă.

Craig îi cuprinse talia cu mîinile, trupul lui reacţionînd prin căldură şi tărie la atingerea lor intimă.

Chelsea se scurse peste el ca siropul, sînii ei întîlnind peretele dur al pieptului lui în timp ce ea îşi apropia picioarele şi-i prinse erecţia care zvîcnea între pulpele ei.

– Nici un alt motiv? murmură el răguşit, apucîndu-i coapsele între mîini ca să oprească mişcarea de legănare mai mult decît subtilă a părţii de jos a trupului ei.

– Țin la tine. N-am încetat niciodată să țin.

– Nu vreau să te cred.

– Faci cum vrei, spuse ea, cu buzele atît de apropiate de gura lui încît îi sorbea sufletul cînd el expira.

– Nu mai sînt bun pentru tine sau pentru nimeni. La dracu', nu pot nici măcar să-mi petrec noaptea cu tine.

– Din cauza amintirilor din închisoare?

El dădu din cap afirmativ, cu o expresie mohorîtă.

– Mi-a spus cineva odată că amintirile plăcute pot fi folosite ca să le ții departe de cele urîte. Se opri, conștientă că riscă nemulțumirea lui dacă ar fi continuat. Poate că dacă mi-ai povesti despre viața ta din închisoare, coșmarurile tale n-ar mai fi atît de rele.

– Nu e nimic de spus.

– Ba sigur că e! De exemplu, cum îți petreceai zilele?

– Îmi trecea timpul.

– Te lași greu, îl mustră ea, punîndu-și capul pe umărul lui și înconjurîndu-i gîtul cu brațele.

– Bine, Chelsea. O să-ți joc jocul, dar numai pînă la un punct. Ce vrei să știi?

– Orice vrei să-mi spui.

– Mă sculam la şase, mă spălam pe faţă, pe dinţi şi pe urmă aşteptam să fiu scos din cuşcă.

– Erai într-o celulă individuală?

– Majoritatea timpului.

– Ce se întîmpla după micul dejun?

– Îmi vedeam de treaba mea.

– Care era?

– Să lucrez la bibliotecă.

– Ce altceva mai făceai?.

– Scriam recursuri pentru deţinuţii care nu-şi puteau găsi apărători de încredere.

– Ai practicat dreptul?

Vocea lui sună mai încordată decît un ceas întors prea tare cînd îi aminti:

– Am fost dat afară din barou, Chelsea.

– Dar ţi-ai folosit talentul juridic să-i ajuţi pe alţii, preciză ea încet. De ce?.

– Mi-am folosit priceperea ca să supravieţuiesc. Aşa îmi cumpăram protecţie, calitatea de membru în cel mai puternic segment al comunităţii şi un loc în consiliul deţinuţilor.

– Şi totuşi trebuia să te păzeşti douăzeci şi patru de ore pe zi şi nu puteai să te încrezi în nimeni.

– Exact.

– Tensiunea trebuie să fi fost îngrozitoare pentru tine.

– M-am adaptat.

– Cînd te antrenai?

Craig se încruntă.

– În fiecare după-amiază. De ce?

Ea îşi ridică capul şi îi zîmbi.

– Îmi place rezultatul.

– Mă bucur, mormăi el morocănos.

Ea îşi lăsă mîna să alunece în lungul pieptului lui puternic, peste creasta de muşchi care îi acoperea abdomenul şi în jos pe coapsa suplă.

– Îmi place foarte mult. Strecurîndu-şi mîna lateral, Chelsea netezi cu degetele carnea zbîrcită pe care o văzuse mai devreme. Cînd Craig tresări dureros, ea îl întrebă: Ce s-a întîmplat cu spatele tău?

– O bătaie cu cuţitele.

– Te-a atacat cineva? Cu cuţitul? Îngrozită să audă confirmarea a ceea ce bănuise ea încă de cînd observase prima oară cicatricele, trase adînc aer în piept să se liniştească. Unde erau gardienii?

– Erau doi oameni oarecare şi cuţitele sînt

uşor de meşterit din tacîmuri sau dintr-o bucată de metal din scheletul patului. În general, gardienii nu se bagă la duşuri.

– De ce s-a întîmplat?

– Tu de ce crezi?

Prin mintea ei fulgeră o imagine şi simţi instantaneu că-i vine rău.

– Ai trecut prin atîtea!

– N-au reuşit, Chelsea. Am avut grijă să nu reuşească niciodată, iar ameninţarea s-a sfîrşit în ziua cînd am ieşit pe poartă, îi aminti Craig.

– Ameninţarea nu s-a sfîrşit dacă încă mai ai coşmaruri.

– Pînă la urmă or să se termine.

– Dar, Craig...

El o mută de pe trupul lui şi se întoarse pe partea cealaltă. Întins pe-o parte, stătea cu faţa la perete.

– Schimbă subiectul. Nu mai pot să vorbesc despre asta.

Ea îngenunchie în spatele lui.

– Te rog, întoarce-te pe burtă.

– De ce?

– Te rog, ai încredere în mine! şopti ea, cu degetele deja atingîndu-i uşor umerii largi.

Craig cooperă, dar Chelsea ştia că făcea asta numai pentru că ea nu reprezenta o ameninţare fizică reală pentru el.

Îi masă încet spatele. Frecîndu-i cu vîrful degetelor muşchii încordaţi simţi că tensiunea din el începe să se împrăştie.

În cele din urmă, Craig se relaxă sub mîinile ei, iar respiraţia îi deveni mai profundă în timp ce ea se lăsa în jos de-a lungul întregului lui trup gol. În cele din urmă, schimbă direcţia, mişcîndu-se înapoi, în susul trupului lui, într-un ritm constant şi liniştitor, pînă ce ajunse la talia lui îngustă.

Chelsea se opri cînd întîlni reţeaua de cicatrice de pe şalele lui. Ezită un moment lung, cîntări consecinţele a ceea ce era pe cale să facă, apoi se aplecă în faţă.

Îşi apăsă buzele pe pielea hărtănită, lacrimi fierbinţi scurgîndu-i-se involuntar din ochi în timp ce încerca, în felul ei, să-l vindece cu dragostea ei.

Craig se întoarse spre ea ca un animal care se repede la pradă. Ţintuită pe spate în timpul cît ar dura o bătaie de inimă, se uită în sus spre el, iar el se lăsă peste trupul ei.

– Ce încerci să-mi faci? întrebă Craig cu duritate.

Chelsea îşi înghiţi lacrimile.

– Voiam doar să-ţi dau amintiri noi ca să le înlocuiască pe cele urîte.

– Nu te obosi. Dispar întotdeauna.

– Toate?

– Toate, Chelsea.

Ea dădu din cap, să-şi ascundă dezamăgirea.

– Cred că înţeleg ce spui. E prea dureros să-ţi aminteşti, aşa că îţi alungi din minte toate amintirile dragi, pînă ce într-o zi dispar pentru totdeauna. Încercă să zîmbească, dar nu reuşi să producă mai mult decît o grimasă, înainte de a recunoaşte: N-am putut să stau în preajma unor oameni îndrăgostiţi după ce te-au luat. Le purtam pică atît de mult pentru fericirea lor încît n-am mai ieşit deloc în lume. M-am închis în casa noastră. Am încetat să mai trăiesc şi am făcut tot ce-am putut să încetez să mai simt.

– De ce? întrebă el, părînd cu adevărat nedumerit. Eşti o fiinţă foarte sociabilă. Îţi plac oamenii şi oamenii te plac pe tine.

Chelsea ezită. Ştia că preţul cinstei ei ar fi

mare dacă Craig s- ar fi îndoit de sinceritatea ei.

– Spune-mi! îi comandă el, aşezîndu-şi forţat coapsele între pulpele ei în timp ce-şi sprijinea greutatea trupului în coate şi se uita în jos la ea în semiîntunericul din cameră.

– Mă durea prea mult să-mi aduc aminte de ce pierdusem noi, spuse ea, luptîndu-se cu un nou asalt al lacrimilor. Îmi era teribil de dor de tine.

Craig înţepeni de parcă ar fi fost izbit de un pumn încleştat.

– Nu înţeleg de cè îţi impui toate astea. Nu trebuia să vii aici şi nu trebuia să te joci de-a mărturisirea sinceră cu mine. Nu ţi-am cerut niciodată şi nici nu am aşteptat aşa ceva de la tine.

– Dar am nevoie să înţelegi.

– Ce înţeleg e că e un adevărat iad să mă aibă cineva în preajmă, ţipă el. Mă simt şi mă port ca un animal în cuşcă în majoritatea timpului şi se pare că nu mă pot împiedica să fiu aşa. Îţi pierzi timpul pentru că te folosesc doar.

Ea îşi scutură capul.

– Cu toate astea, meriţi o a doua şansă. Vreau să te ajut s-o ai.

– În ciuda a cît ar putea să te coste?

– Exact.

– Îți asumi rolul mielului de jertfă fără nici o speranță? o presă el, cu un scepticism evident. Nu cred așa ceva. Oricine are un plan, chiar și tu.

– Nu mai căuta pete în soare, îl imploră ea. Uite, știu deja că speranțele mele, de fapt fanteziile mele, nu sînt rezonabile și nu am intenția să ți le impun, așa că încetează să te mai frămînți c-o să-ți cer vreodată ceva în schimb, fiindcă n-o s-o fac.

– Despre ce dracu' vorbești acum?

– Vorbesc despre faptul că știu că n-o să mă mai iubești niciodată, se răsti ea atît de răvășită emoțional, încît nu-și putu ține gura. Poate sînt eu naivă și ilogică cînd este vorba de tine, dar proastă nu sînt!

El îi ținea capul între mîinile lui mari...

– Taci din gură, Chelsea! Nu vreau să aud așa ceva.

– Dacă cu tine nu pot să vorbesc, atunci cu cine? Nimeni altcineva nu înțelege ce s-a întîmplat cu noi și tu ești singurul om cu care am măcar pe jumătate încredere în privința sentimentelor mele. Chelsea se opri să-și tragă su-

fletul. Deşi încă agitată, intenţiona să fie cinstită, indiferent de preţul afectiv. Eşti singurul om care m-a iubit vreodată fără nici un motiv, aşa că ia spune-mi tu cu cine trebuie să vorbesc, Craig Wilder? Spune-mi, fir-ar să fie!

– De ce nu accepţi realitatea? Nu pot fi ceea ce ai tu nevoie să fiu. Pur şi simplu, nu pot.

Ea deschise gura să-l contrazică, dar Craig îi cuprinse sînii, se aplecă şi îi linse sfîrcurile pînă cînd se întăriră în noduri strîns înfăşurate de senzaţie pură. Ea se arcui sub gura şi mîinile lui, cu trupul fremătînd mai mult, cu gîtul paralizat pe moment.

Cînd el încetă să-i sugă carnea sensibilă, se simţi părăsită şi fără suflare şi se agăţă de umerii lui.

– Asta e tot ce pot să-ţi ofer, îi spuse el aspru. Nu am altceva de dat.

– Deocamdată e destul. Jur că e destul.

– O să pleci de aici cam peste o zi, o avertiză Craig. Şi n-o să vii înapoi.

– Nu-mi pasă. Fă dragoste cu mine acum. Dă-mi ce poţi şi-o să găsesc o cale să trăiesc doar cu atît.

– Chelsea! El gemu şi-şi înclină capul, părul

lui drapîndu-lè fețele. Nu-ți face asta. Nu mă lăsa să te folosesc şi pe urmă să te azvîrl.

În ciuda cuvintelor lui de avertisment, Craig refuză s-o respingă cînd ea îi trase capul în jos şi-i mîngîie linia care-i despărțea buzele cu vîrful limbii.

Foamea lui pentru ea explodă încă o dată. Chelsea capitulă complet infernului dulce care urmă.

Capitolul 9

Craig simți un tremur ca un şoc scuturînd trupul lui Chelsea cînd îi apucă umerii şi se năpusti să-i ia buzele într-un sărut dur, zdrobitor. Aplecîndu-şi oblic gura peste a ei, îşi băgă limba în peştera umedă care-l aştepta, asaltul asupra ei fiind o dezlănțuire senzuală de un singur gînd. Îi exploră curbele şi firidele gurii, limba lui frecînd, împungînd şi prădînd în timp ce trecea cu îndrăzneală peste carnea ei umedă, caldă, şi peste dinții netezi.

Îi inspiră aroma. Se hrănea de pe buzele ei şi îi sorbea cu lăcomie dulceața. O atingea pe-

ste tot, mîinile îi tremurau şi deveneau tot mai brutale în timp ce-i înregistrau goliciunea.

O însemna pentru eternitate, punîndu-şi amprenta de posesiune pe ea atît de complet încît îi dezmintea remarca de mai înainte cum că nu mai avea nimic să-i ofere. Agăţîndu-se de afirmaţia ei că nu aştepta nimic de la el, se simţea liber să-i dea puţinul pe care-l avea şi puţinul acesta era sufletul lui.

Ea îi răspundea, atingere pentru atingere, mîngîiere pentru mîngîiere. Limba ei sonda la fel de invaziv cînd îi colinda gura. Simţind trecerea frenetică a mîinilor ei peste gîtul şi umerii lui, Craig ar fi vrut să-şi strige plăcerea pînă la ceruri şi apoi să anunţe oricui ar fi stat să asculte că ea era din nou a lui. N-o făcu, totuşi, pentru că nu putea suporta gîndul ca gurile lor să se despartă fie şi pentru o clipă.

Trăia perfecţiunea formei ei feminine cînd îşi cuibări coapsele în leagănul primitor dintre pulpele ei desfăcute.

Răsuflă întretăiat cînd ea îşi înfăşură picioarele în jurul coapselor lui şi îi aţîţă carnea excitată cu mişcarea de legănare seducătoare a pelvisului.

Se simțea gata să explodeze, dar se împotrivi şi găsi puterea să se abțină. Savura senzația sînilor ei cu sfîrcurile încordate şi a abdomenului neted în timp ce Chelsea se răsucea senzual în brațele lui şi apoi şi-o mulă pe trup. Gemînd în gura ei pe cînd se hrănea cu ea, pofta lui de a săgeta pînă la pragul febrei, iar trupul i se cutremură şi zvîcni cu o volatilitate senzuală pe care se îndoia c-o va mai putea reține mult timp.

Craig se lăsă copleşit de lăcomia pe care i-o inspira Chelsea, strîngînd-o posesiv cînd se rostogoliră pe pat, cu picioarele împletite, cu brațele înlănțuite, cu trupurile contopite şi gurile unite. Gustînd şi mîngîind fără încetare, pasiunea lor deveni un balet erotic care nu cunoştea hotar.

În curînd , Craig avea un singur gînd limpede. Avea nevoie să fie în ea, să se scufunde în adîncurile ei fierbinți şi să se piardă în senzațiile zguduitoare pe care le provoca invariabil senzualitatea ei înnăscută. Numai cînd se unea în suprema intimitate îşi abandona el de bunăvoie revolta constantă față de situațiile pe care nu le putea schimba şi de emoțiile pe care nu le

putea controla. Era singurul moment cînd se simțea ca un om capabil să-şi controleze propriul destin.

Cumva, înțelese el în ciuda dorinței care-i biciuia simțurile şi-i amenința stăpînirea de sine, Chelsea devenise răspunsul lui. Ştia, totuşi, că n-o putea pune să joace rolul ăsta în viața lui. Ea merita mai mult, un bărbat întreg, un bărbat eliberat de amărăciune şi de pofta de răzbunare. Craig îşi aminti încă o dată că ea era o grațiere temporală, nimic mai mult. Nu putea să se gîndească la ea ca la o parte permanentă a vieții lui, pentru că deja ispitise soarta, nu doar propria lui natură carnală, de fiecare dată cînd o luase.

Întins deasupra ei, Craig se smuci brusc să-şi elibereze gura şi încercă să-şi regăsească sufletul. Îşi dădu capul pe spate, cu muşchii gîtului încordați ca nişte otgoane de tensiunea autocontrolului. O voia, avea nevoie de ea acum, dar trupul ei mignion îl îndemna să-şi țină în frîu dorința. Adevărat. Era ca o pisică sălbatică atunci cînd era excitată, dar el tot se temea că ar putea să-i facă rău fizic dacă îşi pierdea controlul.

Îi simți mîinile pe umerii lui. Degetele ei îi frămîntau carnea musculoasă, frustrarea fiind evidentă cînd unghiile ei îi zgîriară pielea. El de-abia simți durerea cînd îşi auzi numele ieşind de pe buzele ei, uluirea tonului mergîndu-i pînă la inimă.

– Ai încredere în mine, mititico, o îndemnă el. Ai încredere în mine!

Ea se linişti instantaneu, răspunsul ei la cuvintele lui şoptite făcîndu-l să se simtă umil. Îşi asumă deodată puterea pe care îi permisese ea s-o aibă asupra ei. Craig se răsuci pe-o parte, se ridică într-un cot şi se aplecă peste ea. Îi captură un sfîrc între buze, strîngîndu-l uşor cu dinții, cu o tandrețe care ascundea tensiunea fizică ce i se dezlănțuise prin întregul trup.

Ea îi rosti din nou numele, dar de data asta el auzi mirare şi uşurare în vocea ei. Chelsea se întinse spre el, alunecîndu-şi palmele peste obrajii lui, cu degetele desfăcîndu-se cînd ajunse la linia părului, cînd îl trăgea mai aproape.

El supse cu mai mare forță, cuprinzînd-o şi mai adînc cu gura, pînă ce ea scînci. Cealaltă

mînă rătăcea în jos pe trupul ei şi peste abdomenul ei care pălpita. Ea se mişcă fremătînd, desfăcîndu-şi picioarele cînd degetele lui coborîră.

El îi mîngîie uşor despicătura dintre picioare, apoi merse mai departe să-i exploreze faldurile umede, umflate ale trupului. Ea icni sub mîngîierea lui, inspirîndu-l astfel s-o stăpînească cu toată arta pe care o stăpînea. Craig îşi arcui mîna peste ea, afundîndu-şi în ea două degete, să vadă dacă era pregătită şi redescoperind cu această ocazie arşiţa sîmburelui feminităţii ei. O simţi tremurînd, înainte ca şoldurile ei să ţîşnească în sus de pe saltea şi să-i sileaască degetele să pătrundă mai adînc în centrul ei înordat, clocotitor. Simţi imediat un nod de încordare răspunzînd în străfundurile trupului său, strîngîndu-se pînă la punctul de declanşare.

– Te rog, Craig, îl imploră ea zvîrcolindu-se neputincioasă. Am nevoie de tine acum.

El o ascultă, se urcă peste ea şi-i luă buzele în acelaşi moment în care se aşeză între pulpele ei desfăcute. Intră în ea fără ezitare, un geamăt de neîncredere scăpîndu-i cînd se scufundă în adîncurile ei încinse. Ea ţipă şi i se

agăță de umeri. Cuprins de focul ei interior mistuitor, Craig se cutremură cînd simți încleștarea posesivă a trupului ei în mușchii minusculi care tremurau în jurul erecției lui.

Cu trupurile înlănțuite, Craig încetă să se mai lupte cu inevitabilul. Împingea profund, repetat, plăcerea rostogolindu-se peste el în valuri, aproape înecîndu-i conștientul în timp ce Chelsea îi întîmpina și răspundea fandărilor lui rapide cu contrafandări.

– Perfect, murmură el cu neîncredere cînd ea deveni brusc rigidă, se răsuci sub el și apoi se strînse convulsiv în jurul lui.

Ea țipă, în extaz. Apogeul ei dură atît de mult și-i smulse carnea atît de complet încît Craig își pierdu controlul, propria lui eliberare fiind mai exploziv violentă și mai îndelungată decît oricînd.

Se prăbuși peste ea. Ea plîngea în tăcere. Deși el simțea căderea jilavă a lacrimilor cînd o sărută pe obraz, nu avu tăria s-o certe pentru că reacționa exagerat de emotiv.

Rămaseră îmbrățișați, prea amețiți să vorbească, cu trupurile tremurînd de reacții întîrziate. Craig menținu trupurile lor înlănțuite, chiar

şi după ce se rostogoliră într-o parte.

Chelsea aţipi în braţele lui. În cele din urmă, somnul îl fură şi pe el, uitînd de ameninţarea coşmarelor.

Cînd se trezi, puţin mai tîrziu, nu mai simţi panică aşa cum era blestemul lui de noapte, ci în senzaţiile uluitoare pe care i le stîrnea Chelsea făcînd dragoste cu el cu mîinile şi cu gura.

Îl aţîţă, îl încîntă, şi-l satisfăcea iar şi iar pe măsură ce trecea noaptea. Cînd se gîndea că îi lipsea pînă şi puterea de a-şi umple plămînii cu oxigenul de care avea nevoie, nici pomeneală de-a face faţă încă o dată, foamea de ea reveni înzecită.

Gurile li se întîlniră din instinct, mai degrabă decît din intenţie, apoi se despărţiră, dar pentru puţin timp doar.

Explorau. Aţîţau. Provocau. Ardeau unul pentru altul şi apoi îşi stingeau cu nerăbdare flăcările care-i frigeau.

Nici unul pe se reţinea. Secretele deveneau revelaţii. Revelaţiile deveneau noi căi spre plăcerea reciprocă.

Împingeau la o parte limitele convenţionale, abandonau regulile, diminuau inhibiţiile şi abor-

dau fiecare fantezie erotică pe care o avuseseră vreodată, experimentînd în moduri noi şi unice care îi făceau să rîdă, le tăiau răsuflarea şi le produceau plăceri uluitoare. Trupurile lor se contopiseră o dată şi încă o dată, iar pasiunea lor fără sfîrşit unul pentru celălalt îi purtă cu ea într-o serie de împerecheri vijelioase care se terminau întotdeauna într-o satisfacţie intensă şi întru totul reciprocă.

Pe cînd prăda adîncurile trupului lui Chelsea pentru o ultimă oară, zorii mijiră în sfîrşit pe cer, dincolo de fereastra fără perdea a dormitorului lui Craig. Ea tremură cînd eliberarea se răspîndi prin ea şi strigă:

– Te iubesc!

Uluit, Craig se prăbuşi rotindu-se, pierzîndu-şi controlul, cu trupul scuturat de spasme violente, cu inima răsucită dureros în piept şi cu sentimentele atît de devastate încît se temea că s-ar putea să nu-şi mai revină niciodată din pierderea pe care ştia că e pe cale s-o sufere.

Deşi profund întristată de atitudinea distantă a lui Craig din dimineaţa următoare, Chelsea

respecta nevoia lui evidentă de tăcere cînd luară un mic dejun uşor, făcură baie separat şi se îmbrăcară, şi o conduse apoi cele trei mile pînă la maşina ei. Dorea din tot sufletul să rămînă cu el, chiar dacă ar fi însemnat să-şi părăsească viaţa din San Francisco, dar acum ştia că el nu i-ar fi îngăduit acest lux. Ea credea că el era prea încăpăţînat ca să-i ierte păcatele pe care încă i le punea în seamă. Îi simţea, de asemenea, hotărîrea de a nu se mai încrede niciodată în cineva pe care îl considera o ameninţare faţă de supravieţuirea lui şi trase concluzia că Craig se condamnase singur la cabana din munţi ca la un fel de mijloc, ales greşit, de a se proteja.

Hotărîrea lui o îmbolnăvea. Oftă încet în timp ce el conducea jeep-ul pe drumul plin de hîrtoape, sunetul care-i ieşi de pe buze fiind doar un slab ecou al tumultului şi al durerii interioare profunde. Ea privi la Craig, întipărindu-şi încă o dată în memorie profilul lui ca cioplit, cascada de păr întunecat ca miezul nopţii care îi cădea peste umeri şi ţinta de aur fixată pe lobul urechii. Privirea ei trecu lacom peste el. Expresia dezvoltată de pe chipul lui, nu doar puterea stă-

pînită a trupului, o făceau să-şi dorească să i se arunce în braţe şi să-l implore să facă un compromis oarecare care să le îngăduie să înceapă din nou.

Convinsă că el i-ar respinge rugămintea instantaneu, Chelsea îşi înăbuşi pornirea de a vorbi; se prinse de marginile crăpate ale pernei de pe scaunul ei ca să se împiedice să se întindă spre el, şi privi drept înainte. Pe cînd se apropiau de podul improvizat de peste rîpă, Craig încetini jeep-ul. Chelsea înţepeni, cu o nelinişte crescîndă în timp ce măsura cu prudenţă din ochi structura.

Simţindu-i parcă anxietatea, Craig opri brusc jeep-ul la cîţiva metri de pod.

– Nu e nevoie să-ţi fie frică. Ieri am făcut mai multe traversări de probă.

În cele din urmă îi aruncă o privire, lăsînd-o să zărească o clipă nenumăratele emoţii care-i fulgerau pe chip înainte de a-şi aranja trăsăturile într-o expresie de calm. E sigur.

Ea dădu din cap convulsiv, simţindu-se prea încordată şi prea aproape de a izbucni în plîns ca să spună ceva cînd el băgă jeep-ul în viteză şi începu să înainteze pe podul scurt. Chelsea

închise ochii. Era incapabilă să oprească imaginea căderii ei în rîpă. Scîndurile noi trosniră sub roţile jeep-ului. În timp ce traversau întinderea de scînduri fixate în buloane, Chelsea recunoscu adevărul afirmaţiei lui Craig. Ajunsă în siguranţă de partea cealaltă, ea îşi slăbi strînsoarea pe perna scaunului, îndoindu-şi degetele să-şi îndepărteze cîrceii produşi de frică. Îşi strînse la piept poşeta, iar gîndurile îi reveniră rapid la Craig. Plîngînd despărţirea lor iminentă şi foarte probabil pentru totdeauna, ea se întrebă dacă va fi vreodată în stare să depăşească moartea unei relaţii care începuse cu atîta speranţă şi dragoste cu opt ani înainte.

După ce trase în luminişul de la intrarea pe pămîntul lui, Craig parcă jeep-ul lîngă poartă. Corborî de pe locul şoferului fără graţia lui fizică obişnuită, şi cu trupul rigid o porni spre partea pasagerului.

Chelsea deschise uşa, uitînd pentru moment că, deşi era îmbrăcată cu hainele în care venise cu mai multe zile în urmă, pantofii se pierduseră cînd se prăvălise în rîpă. Nişte şosete groase de lînă ale lui Craig îi acopereau picioarele.

– Pot să merg, protestă ea, temîndu-se că

dacă ar fi atins-o, ea s-ar fi dezlănțuit.

El îi răspunse cu o privire semnificativă spre picioarele ei, apoi se întinse spre ea, ducînd-o în doi timpi şi trei mişcări la maşina ei parcată în apropiere. Craig o aşeză în maşina sport, joasă, făcu un pas înapoi şi închise uşa, dar nu plecă.

După ce-şi puse poşeta de o parte, îşi găsi cheile şi băgă cheia în contact, Chelsea coborî geamul.

– Nu-mi pare rău că am venit aici, spuse ea, cu o voce reținută, în timp ce se răsucea pe scaun şi privi în sus la el.

– Presupun că era inevitabil.

Concesia lui o duru, fiindcă era făcută pe un ton atît de rece.

Chelsea se luptă cu pornirea de a-i spune cît era de nebun s-o îndepărteze din teamă. Controlîndu-şi frustrarea, se hotărî în schimb să-i vorbească din inimă.

– Nu mă mai urî, Craig. N-aş putea suporta să mă gîndesc că mă urăşti.

El dădu din cap cu bruschețe.

– Ți-ai luat tot?.

– De data asta am călătorit lejer. Zîmbi slab,

amintindu-şi tendinţa ei de a lua prea multe bagaje cînd plecau în weekend-uri lungi sau în vacanţe cît fuseseră prieteni şi apoi căsătoriţi. Spre deosebire de trecut, cînd mă acuzai că încerc să te transform într-un catîr de povară.

– Termină, Chelsea! Trecutul s-a dus şi căsătoria noastră e moartă şi îngropată. Nu poţi s-o aduci înapoi, nici noi nu ne putem întoarce, indiferent ce faci, ce spui tu.

Ea îşi muşcă buza, realitatea cuvintelor lui coborînd peste ea ca un linţoliu. Răsuci cheia în contact şi costisitoarea maşină germană începu să toarcă, trezindu-se la viaţă.

– Ai destulă benzină să cobori muntele? Ai nevoie de bani?

– Sînt bine în ambele privinţe, şopti ea, afectată de tonul conjugal al întrebărilor lui.

Craig se dădu înapoi, întreaga lui comportare fiind la fel de distantă ca privirea de pe chipul lui cu trăsături dure.

– Atunci, mai bine ai porni la drum.

– Craig? spuse ea în timp ce el se îndepărta.

El se opri, dar nu-i întîlni privirea.

– Ce-i, Chelsea? o întrebă, din nou pe un ton tăios.

– O să-mi dai de ştire ce mai faci, din cînd în cînd? Poate ne- am putea întîlni la o cafea sau doar să stăm de vorbă o dată la cîteva luni, să zicem? Am fost prieteni înainte de a fi orice altceva, îi reaminti ea.

Observă că el nu se sinchisi să-şi ascundă dezgustul faţă de sugestia ei. Deşi el nu spusese nimic, Chelsea îi văzu răcela din ochi şi felul în care gura i se strînse într-o linie albă, subţire. Ea suspină, frustrată atît faţă de el cît şi faţă de ea însăşi.

– Ar trebui să ştiu mai bine şi să nu cerşesc, nu-i aşa?

– Din moment ce ştii ce faci, de ce nu încetezi? Se mută de pe un picior pe altul, clar stînjenit de încercările ei de a obţine de la el o promisiune pe care el nu putea s-o facă. N-are nici un rost să ţinem legătura. Nu pot să schimb ce am devenit, iar tu nu eşti capabilă să înduri o viaţă cu mine, în condiţiile mele.

– Nu-ţi cer să te schimbi.

– Îmi ceri să iert şi să am încredere, Chelsea. La fel de bine ai putea să-mi ceri să mă arunc înaintea unui camion. N-o să se întîmple aşa ceva. Niciodată.

Luptîndu-se să aibă răbdare, ea insistă:

– Te rog doar să te gîndeşti la avantajul pentru tine de a renunța la trecut şi de a te dărui viitorului.

– Atunci renunță tu la mine mai întîi, scrîşni el, repetînd cuvintele ei ca să-şi sublinieze ideea. Mă sufoci şi nu mai pot face față la aşa ceva.

Secătuită emoțional, ea îşi adună rămăşițele demnității zdrențuite şi-i întîlni privirea.

– Chiar dacă n-o să ne mai vedem probabil niciodată, sînt cu adevărat bucuroasă că am venit să te văd şi sînt bucuroasă de timpul ăsta pe care l-am avut împreună. Ai grijă de tine, Craig. O să-mi fie dor de tine şi o să mă gîndesc la tine.

– La naiba! explodă el pe cînd se apropia de ea. Nu pot să fac ce vrei tu! Nu pot să fiu omul de care ai tu nevoie. Îşi izbi pumnii de capota maşinii sport. Pur şi simplu nu e posibil. O să ard jurnalul ăla, fiindcă o să înebunesc dacă trebuie să aduc iar pe tapet ce s-a întîmplat. Aplecîndu-se, el apucă marginea geamului de la maşină. De ce nu vrei să înțelegi?

– Zău că înțeleg, insistă Chelsea cu încă-

pățînare, reținerea ei dispărînd o dată pentru totdeauna. Ştiu exact ce rişti dacă redeschizi răni vechi. Eu retrăiesc permanent lunile alea de infern, dar vreau ca tu să te vindeci, Craig, şi vindecarea înseamnă să citeşti jurnalul, ca să poți îndrepta o parte din răul care ți s-a făcut. Fă-o de dragul tău, nu de-al meu, iar eu o să fac orice ca să te ajut să-ți schimbi senzația. Nu-mi pasă dacă reputația tatei e făcută zob în instanță, pentru că a comis atîtea delicte împotriva noastră, încît le-am şi pierdut şirul. Tu hotărăşte-te ce vrei să faci şi eu o să fiu alături de tine tot timpul, dar numai dacă mă vrei tu acolo. Meriți un proces cînd vei fi reabilitat şi asta e cea mai bună alegere. Nu-ți pot oferi altceva, mai mult decît viața mea, dar şi pe asta ți-aş da-o dacă aş considera că ar atîrna în balanță.

El păru buimăcit.

– De ce, Chelsea? De ce?

Ea scutură din cap, uluită.

– Pentru că te iubesc. Pentru că te iubesc. Pentru că te voi iubi întotdeauna, pînă în ziua cînd voi muri.

Craig răsuflă brusc, un sunet greu de epui-

zare emoțională, marcat de incertitudine. Chelsea îi văzu neîncrederea, dar refuză să-i dea răgaz acum.

– Dacă e să ai un viitor, trebuie să te împaci cu trecutul. E simplu ca bună-ziua, dar e în acelaşi timp atît de complicat.

El se uită urît la ea.

– De unde vine acest crîmpei de înțelepciune? De pe capacul unei cutii de fulgi de ovăz?

Ea îi ignoră ostilitatea.

– Din viață! Am trăit propria mea versiune a ceea ce ți s-a întîmplat ție, dar tu ai uitat asta într-un mod foarte convenabil, nu- i aşa? Într-o bună zi, dacă va mai exista vreodată o zi bună pentru noi, o să-ți povestesc ce mi s-a întîmplat mie acum şase ani. Trebuie să auzi şi adevărurile mele, realitățile mele, dar o să le țin pînă cînd o să fii pregătit. Te avertizez cinstit, Craig, pentru că odată ce vei auzi ce am de spus, n-o să mă mai poți da la o parte ca fiind unul dintre arhitecții prăbuşirii tale.

– Vezi-ți de viața ta, Chelsea, şi nu te mai întoarce! o sfătui el aspru, cu toată armura pe care o folosea ca să-şi protejeze sentimentele închise la loc. Aici nu este nimic pentru tine şi

n-o să fie niciodată.

– Să te ia naiba, Craig Wilder, sînt sătulă pînă-n gît de paranoia ta cînd e vorba de mine! Îți merit încrederea. Am meritat-o întotdeauna, dar tu eşti atît de al dracului de preocupat de tine însuți că nu m-ai observa nici dacă ți-aş pica leşinată la picioare! Probabil că ți-ai închipui că sînt bordura şi-ai păşi peste mine! Bucură-te de amărăciunea şi de singurătatea ta, pentru că mie mi-a ajuns ostilitatea ta pentru tot restul vieții.

Chelsea băgă furioasă maşina în viteză şi o trase pe şoseaua pătată de soare.

Nu se mai obosi să arunce o ultimă privire spre Craig prin oglinda retrovizoare în timp ce se îndrepta, dar numai pentru că ochii îi erau inundați de lacrimi de frustrare şi tristețe.

De abia după ce trecu de prima curbă a şoselei încetini maşina, trase pe margine şi opri motorul.

Acoperindu-şi fața cu mîinile, plînse pentru ea, pentru copilul pe care-l pierduse şi pentru Craig, care, îşi dădea seama, era pierdut pentru ea pentru totdeauna.

Trecu mult timp înainte de a se simți destul

de puternică să pornească iar pe drumul de întoarcere spre San Francisco.

Țeapăn de încordare, Craig o privi pe Chelsea dispărînd din vedere. Își spuse că o să-i fie mai bine fără ea în timp ce încuie poarta spre proprietate și se îndreptă cu pași mari spre jeep, dar ezită pe dată ce ajunse la vehicul, conștient că se mințea – așa cum o mințise și pe ea; îi aminti conștiința lui.

Umerii largi îi căzură. Craig își apăsă podul palmelor peste ochi, încercînd, dar nereușind, să-și argumenteze logic cruzimea față de Chelsea. Te iubesc. Te voi iubi pînă în ziua cînd o să mor.

De ce dracu' îi spusese asta? Să-l lipsească de mîndrie? Să-l chinuiască?

Să-i aducă aminte că fără ea viața lui nu avea nici un sens real? Să-l forțeze să înfrunte trecutul și să-l privească dintr-o perspectivă adevărată, așa cum îl îndemnaseră psihiatrii la care se dusese la început, cînd ieșise din închisoare?

Craig înjură urît, îi mai adăugă o scrijelitură jeep-ului cînd izbi bara cu piciorul încălțat în

cizmă, şi apoi conduse înapoi pînă la cabană ca un nebun urmărit de demonii iadului.

În zilele şi săptămînile care au urmat, Craig trepidă de o furie interioară care-i ameninţa sănătatea mintală. Cu nervii făcuţi ghem, nu cunoscu un singur moment de pace, fie treaz sau adormit. Nu-şi putea găsi pofta de mîncare, deşi se silea să mănînce cel puţin o dată pe zi. Îşi urla furia ori de cîte ori se aduna în el, recunoscînd, dar nemaipăsîndu-i, după o vreme, că suna ca urletul unui animal rănit de moarte.

Nu înţelegea întru totul de ce nu-şi dusese la îndeplinire hotărîrea de a distruge jurnalul lui Martin Lockridge. Deşi îl aruncă în cămin la un moment dat, îl scoase, frigîndu-şi degetele în timp ce salva pielea scorojită din flăcările care o lingeau. Un instinct obscur îl împinse să bage jurnalul într-un sertar de la bucătărie, în care umbla rareori, şi să-l lase acolo.

Te iubesc. Cuvintele ei îi răsunau prin minte ca un refren nesfîrşit, obsedîndu-l zi şi noapte. Siguranţa şi seninătatea pe care le găsise odată în cabana de pe munte dispăruseră ca un fum risipit de un vînt puternic. O vedea pe Chelsea

oriunde se uita şi o blestema că îi invadase intimitatea. Auzea sunetul rîsului ei dulce, în momente bizare. Se trezea încremenit în loc, indiferent de treaba pe care o făcea, cînd îşi amintea gemetele ei de plăcere şi şoc de fiecare dată cînd atingea apogeul în braţele lui. Îşi blestema amintirile şi pe el însuşi, dar tot îşi aducea aminte de fiecare rotunjime şi adîncitură delicios de senzuală a trupului ei şi de extazul pe care îl trăise în timp ce era încastrat în timpul ei sau sub gura ei pricepută, iubitoare.

În majoritatea nopţilor moţăia pe podea, în faţa căminului, înainte de a se tîrî în pat, unde se zvîrcolea de pe-o parte pe alta, incapabil să adoarmă fiindcă trupul lui o rîvnea constant. Se întindea după ea pe întuneric în acele rare momente cînd reuşea, totuşi, să adoarmă, dar se trezea cu mîinile goale şi cuprins de frustrare. Îi mirosea parfumul unic pe perna lui, chiar şi după ce strînse cearceafurile de pe pat şi le spălă. Coşmarurile deveniră tot mai intense, într-atît încît refuza chiar şi să se mai gîndească la odihnă pînă cînd nu ajungea să se clatine de epuizare.

Cînd nu tăia lemne, nu repara acoperişul ca-

banei, nu lucra pămîntul pentru grădină sau nu-şi născocea alte treburi, Craig bîntuia prin pădure, cu gîndurile haotice, cu emoţiile din ce în ce mai fragmentate. La trei săptămîni după plecarea lui Chelsea, Craig scoase jurnalul din sertarul de la bucătărie şi-i citi conţinutul. Retrăi fiecare moment întunecat al inculpării lui, procesul care a urmat, verdictul de vinovăţie şi detenţia. Deşi îi era greu să împace comportaentul ei din trecut cu compasiunea şi răbdarea de care dăduse dovadă cît timp fuseseră împreună în cabană, Craig puse schimbările din Chelsea pe seama unei maturităţi şi a unei clarităţi a minţii pe care evident le dobîndise de la moartea tatălui ei.

Află exact cum i se înscenase mituirea juraţilor şi află şi de ce. Citi rugămintea celui mort, pentru iertare, dar nu fu mişcat. Se îndoia de capacitatea lui de a-şi ierta sau de a înceta să-şi urască fostul socru, pentru că în sfîrşit îl vedea pe bătrîn drept ceea ce fusese – o fiinţă ambiţioasă, preocupată numai de sine, care sacrificase de bunăvoie pe oricine, inclusiv pe propria sa fiică, urmărind succesul şi aclamaţiile pentru sine, în calitate de procuror federal.

În ciuda şocului şi a furiei care-l mistuiau de mai multe zile, Craig recunoscu posibilităţile juridice care i se deschideau dacă prezenta mărturisirea lui Lockridge autorităţilor de drept. Îşi dădea seama şi de enormitatea sacrificiului pe care-l făcuse Chelsea dîndu-i jurnalul, pentru că şi ea fusese victimă.

O dorea cu disperare înapoi în viaţa sa. Găsi în el puterea şi curajul de a o ierta că-l trădase cînd înţelesese măsura în care fuseseră amîndoi folosiţi şi manipulaţi de tatăl ei. Craig recunoscu, de asemenea, înţelepciunea sfatului ei de a înfrunta trecutul o dată pentru totdeauna. În cele din urmă înţelese şi acceptă ideea că, dacă nu reuşea să aibă un sentiment oarecare că s-a sfîrşit cu trecutul, nu va mai trăi niciodată nici un moment de pace în viitor.

Craig luă legătura cu ofiţerul lui şi cu un avocat din San Francisco, pe care-l respecta, iniţiind procedurile necesare ca să se reabiliteze şi să-şi refacă reputaţia. O iubea şi avea prea multă nevoie de Chelsea ca să nu încerce s-o recîştige. Şi mai voia şi să înţeleagă ce vroise ea să spună despre adevărurile şi realităţile ei.

Capitolul 10

Sună soneria. Chelsea se opri pe scară, surprinsă ca cineva să vină în vizită atît de devreme. Traversă holul, trase de o parte draperia semitransparentă care acoperea inserția de sticlă din ușa de mahon de la intrare și se uită la bărbatul care stătea cu spatele la ea pe veranda din față.

El se întoarse, ca și cum i-ar fi simțit prezența, și-i întîlni privirea. Chelsea clipi, incapabilă să-și creadă ochilor. Îmbrăcat într-o cămașă de un alb imaculat, cu nasturi pînă jos, descheiată la gît, pantaloni bleumarin și o jachetă

sport asortată, din catifea reiată, şi o pereche de cizme de piele în stil western, Craig arăta de parcă tocmai ar fi ieşit dintre paginile unei reviste de modă pentru bărbaţi.

Ea observă şi că părul lui era tot lung, dar fusese aranjat la frizer. Fără bentiţă, coama neagră îi cădea liber pe umeri. Trăsăturile colţuroase ale feţei, nu doar trupul puternic, îi accentuau masculinitatea copleşitoare, iar ea îşi dădu seama că el arăta mai calm decît fusese în perioada petrecută împreună în munţi.

Trăgînd aer în piept să se liniştească, Chelsea lăsă draperia să cadă la loc, deschise uşa şi o deschise. Rămase încleştată de clanţă, prea tulburată să spună sau să facă ceva, deşi se ruga de două luni ca el să vină la ea.

– Te-am trezit? o întrebă Craig.

– Nu! exclamă ea agitată. M-am sculat de vreo oră.

– Îmi dau seama că-i devreme, dar trebuie să vorbesc cu tine. Ai avut dreptate cînd m-ai acuzat că sînt preocupat numai de mine însumi. Eram atît de cufundat în propriile mele probleme, că nici măcar nu te- am întrebat cum te-a afectat pe tine procesul şi divorţul nostru, dar te

întreb acum, Chelsea, şi sînt gata să ascult ce ai de spus.

Deşi uimită, ea se dădu la o parte.

– Intră!

Privirea ei rămase fixată asupra lui Craig cînd el intră în holul casei pe care ea o moştenise de la tatăl ei. Chelsea închise uşa şi se sprijini de ea, apăsîndu-şi absentă abdomenul cu mîna şi înghiţind, ca să liniştească greaţa bruscă ce-i răzvrătea stomacul.

Craig se întoarse să se uite la ea, apoi se încruntă.

– Eşti îngrozitor de palidă. Te simţi bine?

Ea dădu din cap afirmativ, hotărîtă să nu i se facă rău de faţă cu el.

– Foarte bine, am pregătit filtru de cafea, trebuie doar să-l pornesc. Ce zici de o ceşcuţă?

– Sună îmbietor.

Chelsea traversă holul, cu capotul de mătase neagră pe care-l purta mulîndu-i-se pe trupul bine făcut în timp ce mergea în faţa lui Craig. Păstra distanţa, deşi se opri şi privi în spate spre el cînd îi auzi paşii încetinind. Atunci văzu că atenţie lui fusese atrasă de camera de zi.

– Îmi plac schimbările pe care le-ai făcut.

– Lambriurile închise la culoare şi draperiile grele de catifea erau deprimante, aşa că am redecorat interiorul casei după ce s-a stins tata, i-am vîndut la licitaţie toate mobilele şi am scos lucrurile noastre din depozit.

– Ţi-au plăcut întotdeauna pereţii albi, imaculaţi, tavanele boltite şi obloanele stil conac de plantaţie, dacă ferestrele trebuiau neapărat acoperite.

– Consecinţe ale claustrofobiei de care am suferit cînd eram mică, presupun.

În timp ce Chelsea făcea faţă apariţiei lui neanunţate şi conversaţiei politicoase, Craig se purta ca un vizitator într-o expoziţie de artă, în timp ce mergea pe coridorul larg care ducea la bucătărie. Chelsea îi observă fascinaţia faţă de aranjamentul stil galerie pe care îl crease ea cu unele din obiectele de artă pe care le colecţionaseră ei în timpul căsătoriei. Ea stătu în uşa bucătăriei în timp ce el zăbovea în faţa unui trio de nuduri impresionante.

– Îmi pare bine că ai păstrat gravurile.

– Le-am cumpărat în luna noastră de miere, îi reaminti ea, mulţumită în taină că el îşi adu-

cea aminte de colecție. El se uită la ea, apoi își feri privirea. Ea se întrebă de ce arăta el deodată așa de încordat.

– O perioadă mai fericită, remarcă el, în sfîrșit, în timp ce-o urma în bucătăria reamenajată, cu pereții și aparatele albe complet, iar bufetul și gresia de pe podea mov cu negru lucios.

– Nu sînt astea aceleași culori pe care le aveam în apartamentul nostru?

– Sînt surprinsă că îți aduci aminte.

– Îmi aduc aminte o mulțime de lucruri acum, Chelsea, în special capacitatea ta de a fi miloasă și bună.

Ea se încruntă, nepregătită pentru compliment, dar reuși să-și amintească bunele maniere impregnate în ea de cei angajați s-o crească după moartea mamei ei.

– Mulțumesc.

– Am luat unele hotărîri pe care aș vrea să ți le împărtășesc.

– Bine, șopti ea.

Luă un ștergar de vase de pe bufetul de lîngă chiuvetă, strîngîndu-l inconștient cu amîndouă mîinile în timp ce traversa camera spre filtrul de cafea. După ce îl porni, se în-

toarse spre Craig, care stătea în partea opusă a încăperii spațioase.

– Azi nu trebuie să mă duc la lucru, așa că am tot timpul.

– Ai să sfîșii ștergarul ăla de vase dacă continui să-l răsucești așa.

Chelsea se uită fix la Craig. Ștergarul îi căzu din mîini. El traversă camera, îl ridică de jos și-l puse pe bufetul din spatele ei. Stăteau atît de aproape, încît ea își ținu respirația un moment, mîinile îndreptîndu-i-se din nou spre partea din față a trupului.

Ochii lui se îngustară în timp ce o studia. Chelsea se gîndi că el arăta tulburat, poate chiar descurajat. O culoare aprinsă îi păta pomeții înalți.

– Tremuri. Dacă te deranjez, pot să plec.

Ea scutură din cap, negînd.

– Nu, nu-i nimic. Sînt doar obosită. N-am dormit prea bine astă-noapte.

– Ești agitată, Chelsea. Cînd e vorba de tine, știu diferența dintre oboseală și neliniște.

– Sînt surprinsă să te văd, asta e tot.

– Ar fi trebuit să-ți dau telefon înainte.

Ea se întinse, îi atinse ușor mîneca jachetei

cu vîrful degetelor, apoi îşi retrase mîna.

– Nu, îmi pare bine că te-ai hotărît să treci pe aici. Arăţi foarte bine.

– Pînă la urmă mi-am cumpărat nişte haine decente, spuse el cu un rîs jenat. Am vrut să vezi cu ochii tăi că îmi merge mai bine, mai aleş de cînd ţi-am urmat, în sfîrşit, sfatul.

– Ai citit jurnalul?

– Mi-au trebuit cîteva săptămîni, dar l-am citit. Am angajat un avocat să se ocupe de cazul meu. Acum facem cerere în instanţă pentru o audiere, ca să fie examinate noile probe. O să dureze, dar Tom pare încrezător că sentinţa mea va fi schimbată şi că pînă la urmă o să fiu reprimit în barou.

– O, Craig! Sînt atît de bucuroasă! Păreai atît de hotărît să ignori jurnalul. Ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

– Tu.

– Nu e posibil. Mi-ai respins ajutorul, îi aminti ea. Ai spus că te sufoc, nu mi-ai răspuns la scrisori şi mi-ai trîntit telefonul în cele două dăţi cînd te-am sunat. Nu eu te-am ajutat. Dimpotrivă, te-am plictisit şi te-am supărat.

– Nu eram pregătit să stau cu tine cînd ai

sunat. Acum sînt. Şi am vrut să vorbesc cu tine direct. Nu-mi puteam pune sentimentele într-o scrisoare.

– Dormi mai bine acum, nu-i aşa?

– După ce am citit jurnalul, n-am mai avut coşmaruri. M-au ajutat şi cărţile pe care mi le-ai trimis tu. Învăţ să-mi reorientez furia şi s-o analizez spre lucruri pe care le pot controla.

Zdruncinată de faptul că el recunoaştea că ea reuşise cumva să-i dea sentimentul de care avea nevoie ca să-şi ia viaţa în propriile mîini, simţi că leşină.

– Ce-ar fi să mergem în sufrageria mică şi să stăm jos cît aşteptăm să fiarbă cafeaua?

– Condu-mă.

Se aşezară de-o parte şi de alta pe canapeaua largă din faţa ferestrei care oferea o privelişte panoramică a golfului San Francisco.

– Încă mai rîşneşti singură cafeaua?

Ea zîmbi uşor la încercarea lui de conversaţie măruntă, deşi îşi aminti cum o tachina el în trecut în privinţa boabelor proaspăt măcinate pentru cafeaua lor.

– E un mic lux, dar unul care îmi face plăcere.

Privind pe fereastră, Craig îşi oferea fără să-şi dea seama profilul, ca ea să-l studieze. Chelsea nu-şi putea lua ochii de la el, nici nu se putea hotărî ce să facă cu mîinile, pentru că ar fi vrut să se întindă şi să-i atingă căldura şi elasticitatea trupului musculos. În loc de asta, îşi împleti degetele în poală şi îl privi, pur şi simplu.

– Uitasem ce frumoasă e vederea asupra golfului, de aici. Era încă întuneric cînd am trecut podul azi-dimineaţă.

– Stau sera aici şi mă uit la traficul naval. Am aceeaşi priveliştе şi din dormitor. E un mod plăcut de a-ţi începe şi de a-ţi încheia ziua.

– N-aş fi recunoscut interiorul casei. El expiră, sunetul fiind ciudat de vulnerabil cînd se uită la ea. Ce s-a întîmplat cu locuinţa noastră?

Amintirea o întristă, dar nu încercă să-l protejeze pe Craig cu o minciună.

– A trebuit s-o vînd ca să-ţi plătesc avocatul. Tata a refuzat să mă ajute să plătesc ratele la ipotecă sau să contrasemneze pentru un împrumut cînd am rămas fără bani, dar am moştenit casa asta şi mai multe proprietăţi de închiriat, cînd a murit. Cred că a considerat că mă trebuie să mă lase asigurată.

Dacă Craig i-a observat resentimentul sau dacă a simțit ceva el însuşi, n-a comentat.

– Acum stai într-un cartier mai select.

– Adevărat, dar casa e prea mare. M-am gîndit să le închiriez cîteva dormitoare unor studenți de la Institulul de Arte Plastice.

– Mă mir că te gîndeşti să-ți abandonezi intimitatea, mai ales dacă primeşti cum aveam noi obiceiul.

Ea scutură din cap.

– Nici nu-mi mai amintesc cînd am dat o petrecere ultima oară. M-am retras de mult din toate activitățile sociale, civice şi politice. În retrospectivă, îmi dau seama cît îmi displăcea să organizez petreceri pentru oameni pe care de abia dacă-i cunoşteam sau care nici măcar nu-mi erau simpatici. Era doar ceva ce se aştepta de la mine să fac, mai întîi pentru tata şi pe urmă pentru tine. Munca cu jumătate de normă la departamentul pentru custodia copiilor şi voluntarilor la spital mi-a dat ocazia să scap din carusel şi am profitat de ea.

– N-ai deloc viață socială? întrebă el cu o expresie şi pe un ton de încercare.

Ea se gîndi la convorbirea ei cu doctorul, din

ziua precedentă, şi la vestea că era însărcinată în nouă săptămîni. Îşi aminti şi cît de răvăşită fusese în ultimele cîteva luni. De cînd îl văzuse pe Craig ultima dată, se ascunsese în casă, ieşind doar cînd trebuia să cumpere mîncare sau cînd trebuia să-şi îndeplinească obligaţiile la departamentul pentru custodia copiilor sau la spital.

Studiindu-l acum pe Craig cu o privire tandră, Chelsea înţelese încă o dată cît de mult îl iubea pe omul acesta şi cît de greu îi venea să accepte că viaţa ei şi viaţa copilului pe care-l concepuseră n-o să-l includă şi pe el. În ciuda faptului că visele ei erau atît de improbabile şi nerealiste, încă nutrea în secret speranţa că aveau să găsească un drum înapoi, unul spre celălalt.

– Chelsea?

Ea reveni brusc în prezent.

– Nu, Craig, n-am o viaţă socială care să poată fi menţionată.

El îşi încleştă maxilarele şi se uită în altă parte, ca şi cum avea nevoie să se stăpînească înainte de a vorbi din nou. Ea aşteptă, uimită de purtarea lui, dar dori să aibă răbdare cu el.

– Am lucrat în ultimele trei săptămîni. E plăcut să ţin din nou în mînă cărţile mele vechi de drept. Îţi mulţumesc că mi le-ai trimis.

– Am sperat că or să-ţi aducă aminte că ai fost, odată ca niciodată, un avocat bun şi că o să fii din nou. O să încerci să fii reprimit la biroul procurorului federal cînd ţi se schimbă verdictul?

– Cînd?

– Cînd, confirmă Chelsea, ridicîndu-şi bărbia cu încăpăţînare. E doar o problemă de timp.

Craig zîmbi, primul zîmbet adevărat pe care îl văzuse ea pe chipul lui, de ani de zile.

– S-ar putea să am nevoie de tine, să-mi dai ceva din încrederea ta.

– Am mult de dat.

– Am fost angajat ca apărător legal pentru deţinuţii care au fost închişi ca urmare a unor procese îndoielnice. Probabil că o să mă ţin de asta, oricare ar fi rezultatul în instanţă.

– Au noroc cu tine. Sper că-ţi place munca şi sînt sigură c-o să faci o treabă excelentă pentru clienţii tăi.

Craig se apropie, se întinse şi-i luă mîinile. Îi despărţi blînd degetele înainte de a-şi închide

mîinile peste ele.

– De unde vine încrederea ta în mine? Ţi-am dat o mie şi unu de motive să mă urăşti, şi totuşi reuşeşti să fii generoasă cu laudele şi încurajările. Nu înţeleg cum faci asta, Chelsea.

Speriată că s-ar putea arunca în braţele lui şi şi-ar mărturisi dragostea, ea se eliberă cu regret, ridicînd din umeri cu o indiferenţă pe care n-o simţea de fapt şi se ridică de pe canapea. Simţi privirea lui Craig cînd se plimbă prin cameră, se întoarse şi apoi se uită la el. Îşi puse mîna pe stomac cu gest protector care îl făcu pe Craig să se încrunte.

– Te supără iar stomacul?

Mîinile ei alunecară în jos, pe lîngă corp.

– Nu. Acum stai în oraş?

Încruntarea lui deveni mai evidentă, dar îi răspunse doar la întrebare.

– Am un apartament în Berkeley, dar mă duc la cabană în weekend-uri. Încă am nevoie de linişte şi spaţiu. Bănuiesc că o să am întotdeauna.

– O să ai nevoie de ajutorul meu cînd avocatul tău ajunge cu cazul în instanţă?

– Da.

– Spune-i să ia legătura cu mine. Am înființat un fond pentru cheltuielile tale de judecată. Trebuie să-mi promiți că o să-l folosești, Craig!

– Nu e nevoie.

– Te rog, promite-mi!

– Dacă înseamnă atît de mult pentru tine, bine, o să-l folosesc.

Ea își ridică mîinile și își apăsă degetele pe frunte, în timp ce-și reluă plimbarea.

– Înseamnă totul pentu tine, pentru că o să-ți permită să te disculpi.

– Aș vrea să înțelegi ce implică asta, înainte să fii de acord să depui mărturie, spuse Craig, cu precauție în voce. O să fii ținta multor întrebări despre latura personală a ceea ce ni s-a întîmplat, de vreme ce tatăl tău mi-a montat înscenarea. Aș putea să iau interogatoriul ăsta asupra mea, dacă preferi să nu fii implicată. Nu vreau să suferi, Chelsea. Ai trecut prin destule.

Incapabilă, dintr-o dată, să mai facă vreun pas, ea se așeză pe cel mai apropiat scaun. Ar fi vrut ca el s-o ia în brațe și să-i spună că o iubește încă. Ar fi vrut să-i spună și ea că mai concepuseră încă un copil în zilele tumultoase pe care le trăiseră la cabană.

În loc de asta, îşi împinse de-o parte nevoile ei, ca şi dezamăgirea că el nu era în stare să vadă că ea ar fi făcut orice ca să-l ajute.

– Eu sînt pregătită să fac faţă la orice se dezvăluie în instanţă, dar tu eşti? Am şi eu nişte dezvăluiri ale mele, care te-ar putea şoca.

Ce o să simţi cînd o să descoperi că purtam copilul nostru? se întreba ea. O să vrei măcar copilul pe care-l port acum în mine?

– Vreau să ştie adevărul, dar nu pe seama ta. O să fie dur, Chelsea, pentru că audierea va fi deschisă publicului.

– Presa, şopti ea, amintindu-şi cum o vînaseră cu şase ani în urmă, campînd în faţa apartamentului, urmărind-o la băcănie, luîndu-se după ea, vîrîndu-i microfoane în faţă cînd intra în sala de judecată. Chelsea îşi îndreptă umerii, jurîndu-şi să nu se lase intimidată de străini. O să facă faţă la orice va trebui să facă faţă. O să facem să iasă bine. Îşi promit.

– Avocatul meu vrea să-ţi ia un interogatoriu preliminar.

– Cînd şi unde?

– Aici, dacă vrei, şi cît de curînd posibil. Am vrut să-ţi cer, totuşi, permisiunea, înainte de a-l

autoriza să te caute. Ezită. O să ai nevoie de un avocat cînd depui jurămîntul şi mărturia.

– N-am nevoie de nimeni dacă eşti tu lîngă mine, sublinie ea.

El îi aruncă o privire surprinsă.

– O să fiu, dacă asta vrei.

– Eu am încredere în tine, Craig. Se ridică în picioare şi începu să umble prin cameră. Respira încet şi încerca să-şi calmeze stomacul şi nervii.

– Simt nevoia să înţeleg de ce n-ai fost acolo, lîngă mine, pînă la sfîrşit, Chelsea. Nu m-ai iubit destul ca să mă sprijini? N-ai crezut că sînt nevinovat?

Şocată de întrebările lui, ea se poticni şi se opri. Se făcu verde la faţă, o nuanţă bolnăvicioasă, şi se sprijini de perete, în timp ce se uita fix la el.

El ţîşni în picioare, paşii lui lungi devorînd spaţiul care-i despărţea. Strecurîndu-şi braţele în jurul ei, o susţinu şi o ajută să-meargă pînă la cel mai apropiat scaun.

– Chelsea?

– Cum poţi să-mi pui asemenea întrebări? Te-am iubit mai mult decît viaţa. Şi-am crezut în

tine cum cred în harul şi-n mila Domnului.

– Trebuia să te întreb, şi acum îmi dau seama că habar n-am prin ce-ai trecut tu. Am venit pentru că m-am gîndit că ai unele lucruri să mi le spui, lucruri pe care trebuie să le ştiu, lucruri pe care tu le- ai numit adevăruri şi realităţi. Vreau să le aud acum.

Ea gemu.

– Nu!

– Uite ce e, tu eşti cea care n-a mai venit la tribunal cînd apărarea mea a început să se năruie ca un castel de cărţi de joc. Tot ce-mi amintesc e că aveam nevoie de tine şi tu n-ai fost acolo. Tatăl tău mi-a spus că mă credeai vinovat. Mi-a spus că voiai divorţul chiar înainte de pronunţarea verdictului.

– E o nebunie! Am fost bolnavă. Aproape am murit. Cît eram conştientă, deveneam isterică, pentru că nu puteam să ajung la tine. Nu-mi dădeau voie. Amintirea era încă destul de puternică s-o facă să-i fie rău fizic. M-au legat de pat ca să mă împiedice să plec din spital.

El se holbă la ea.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

– Am fost în spital. La Sf. Maria. Cauţiunea

ta fusese atunci revocată de mai multe săptămîni şi tu îţi petreceai zilele şi nopţile ca oaspete al autorităţilor federale, spuse ea blînd. Doctorii încercau să mă ţină liniştită, pentru că te chemam tot timpul. Am încercat să vin la tine, Craig! Am încercat iar şi iar... şi n-am reuşit. Îmi dădeau tranchilizante. Nu ştiam de mine ore în şir, uneori zile întregi.

Lacrimile îi umplură ochii, dar şi le reţinu. Eliberîndu-se din îmbrăţişarea lui lejeră, începu din nou să se plimbe prin cameră.

– Tata... tata mi-a spus că nu voiai să mă vezi fiindcă nu-ţi mai păsa de mine. Mai tîrziu am aflat că-i convinsese pe doctori să nu-ţi dea de ştire, şi avea destulă influenţă ca să-şi facă ordinele respectate.

Craig o înşfăcă de umăr şi o întoarse spre el.

– Nu te mai plimba şi uită-te la mine! Eşti pe punctul să-ţi pierzi cunoştinţa! Şi nici nu eşti prea coerentă, Chelsea!

Ea îl dădu la o parte cînd se eliberă din mîinile lui.

– Ba sînt coerentă! Tu n-ai fost acolo! Nu ştii cît a fost de groaznic! Am căzut. Aşa am pierdut copilul, spuse ea, cuvintele şi emoţiile revărsîn-

du-se din ea într-un ritm nebunesc. Tu nici n-ai încercat să vii la mine. Ai crezut cînd ți-a spus tata că nu te iubesc. De ce l-ai crezut? De ce? Gemu. Tu erai toată viața mea!

Craig o opri înainte ca ea să fugă din cameră, prinzînd-o din urmă, strîngînd-o la piept, în ciuda scurtei ei lupte de a se elibera. Îi înconjură talia cu brațele şi o privi în ochi:

– Ce copil? o întrebă, cu vocea atît de rece încît suna ucigător.

– Copilul nostru, şopti Chelsea întretăiat. Tata mi-a promis că o să te aducă la mine, dar pe urmă mi-a spus că ai refuzat să vii la spital, deşi judecătorul autorizase o vizită. Mi-a spus că nu voiai să mai ştii de mine după ce am pierdut copilul. O trecu un frison, apoi se cutremură de un suspin. O, Doamne, aveam atîta nevoie de tine şi n-ai venit! Se răsuci în brațele lui şi îşi ridică spre el ochii inundați de lacrimi. Şi tu aveai nevoie de mine, sînt sigură de asta, dar n-am putut ajunge la tine oricît am încercat.

– Copilul nostru? repetă el, şocul secătuindu-i culoarea naturală de pe chip. Erai însărcinată? Ai căzut? Cînd? Cum? Spune-mi ce s-a întîmplat, Chelsea!

Ea se prăbuşi în braţele lui, iar capul îi căzu pe pieptul lui.

– Un vecin m-a găsit. Mi se păruse că aud pe cineva încercînd să intre în apartament într-o noapte. M-am dus să văd şi m-am împiedicat. Am căzut pe scări.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus că erai însărcinată?

Ea îl apucă de braţe.

– Te rog, încearcă să înţelegi. Nu puteam. N-aş fi făcut decît să mai adaug şi eu ceva la tensiunea sub care erai deja. N-am aflat de sarcină decît după ce te-au arestat. Momentul era groaznic. Atunci erai atît de îngrijorat, şi încercai să-ţi ajuţi avocatul. Am crezut tot timpul că o să fii eliberat şi m-am hotărît să păstrez vestea asta minunată pentru ziua cînd juraţii ar fi dat verdictul de nevinovăţie. Pînă cînd să se termine totul, cînd copilul nu mai era şi mi-au dat drumul din spital, tu fuseseşi condamnat şi dus la închisoare. Am vrut să-ţi spun, am tot încercat luni de zile, dar tu n-ai vrut să mă vezi. Pînă la urmă, directorul închisorii mi-a cerut să nu mai vin. Mi-a spus că mă transformam într-o pacoste.

timpul şederii lor la cabană.

– Îmi pare rău. Dacă aş putea schimba ce s-a întîmplat, aş face- o.

– O să mă întorc. El se ridică brusc şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

– Nu! strigă ea. În ciuda faptului că tremura din toate încheieturile, Chelsea alergă după el, năpustindu-se pe lîngă el, înainte ca el s-o poată intercepta şi, lipindu-se cu spatele de uşa de la intrare, rămase aşa ca el să n-o poată deschide.

– Să nu cumva să îndrăzneşti să fugi de mine! Nu poţi înfrunta asta singur, Craig, iar eu refuz să fiu abandonată din nou!

Cu mîinile strînse pumn pe lîngă corp, el îi comandă:

– Dă-te dracului la o parte din calea mea, Chelsea! Am nevoie de puţin aer curat! Am spus că o să mă întorc!

Ea scutură din cap.

– Nu te cred! Deschizînd uşa, ea se aşează în mijlocul drumului, blocînd trecerea ca un paznic al intrării. Respiră adînc o dată! Respiră de douăzeci de ori, dacă simţi nevoia, dar nu fugi de mine! Putem să trecem prin asta împreună.

– De asta ai venit mereu la închisoare, spuse el fără suflare. Nu puteam înțelege. Credeam că încercai să mă pedepseşti amintindu-mi ce-am pierdut.

– După ce ai intentat divorțul, continuă ea, mi-am dat seama că să-ți fi spus despre copil n-ar fi schimbat nimic. Tu nu mă mai voiai şi eu nu mai suportam încă o respingere. Am fost în pragul unei boli nervoase.

– O boală nervoasă? Degetele lui i se înfipseră în brațe.

Chelsea se clătină nesigură. Craig o săltă, sprijinind-o de pieptul lui lat. O aşeză pe canapeaua din camera de zi, stătu lîngă ea şi-i înconjură umerii cu brațul. Nici unul nu vorbi mai multe minute.

– Tatăl tău ne-a jucat un renghi al dracului amîndurora, nu?

Ea simți furia care vibra în el. Lacrimile îi şiroiră din ochi şi i se scurseră pe obraji. În ciuda tulburării ei, Chelsea îl simți pe Craig retrăgîndu-se în sine, îndepărtîndu-se de ea în timp ce stăteau alături.

Ea îi apucă mîna, cu teamă, fiindcă îşi aminti obiceiul lui de a fugi de conversațiile dificile din

Înțeleg șocul și durerea pe care le simți. Eu am supraviețuit, așa că știu că și tu poți!

Craig ezită, lupta lui interioară fiind dureros de evidentă pentru ea pe cînd el se zbătea să facă față emoțiilor și încerca să și le stăpînească. Ea îl văzu triumfînd asupra furiei și panicii care-i făceau trupul rigid ca o lespede de piatră. Se simțea mîndră că el săvîrșise acest act eroic, dar mai simți și că alte emoții, emoții pe care el le-ar fi putut considera drept nebărbătești, clocoteau chiar la suprafață, sub înfățișarea lui aspră.

Craig se întinse spre ea, surprinzînd-o cînd își făcu mîinile căuș peste umerii ei. Ea îi primi cu bucurie atingerea, legătura fizică pe care o inițiase el risipindu-i unele din temerile că el s-ar putea simți înclinat să o întrerupă și să fugă fără veste.

Pășind în față, ea își strecură brațele în jurul talie lui, își apăsă obrazul pe pieptul lui și-i ascultă bătaia frenetică a inimii.

Cînd, în sfîrșit, el o înconjură cu brațele și o ținu ca și cum ea ar fi fost ancora lui de salvare, ea mai răsuflă încă o dată, într-un suspin tremurător, de ușurare.

– Am suferit o depresie cumplită după divorț. Nu puteam să dorm, nu puteam să mănînc şi n-am putut gîndi limpede luni întregi. Pînă atunci, unii dintre aşa-zişii noştri prieteni dispăruseră. Într-o zi mi-am pierdut cunoştința în lift, mergeam spre apartament şi cînd m-am trezit eram iar la spital. M-au ținut acolo aproape două luni. Tata le-a spus că am fost întotdeauna labilă şi că am nevoie de tratament psihiatric, dar doctorul mi-a recunoscut suferința ca atare, şi pînă la urmă mi-a dat drumul ca să fiu îngrijită ambulatoriu. Am făcut psihoterapie aproape doi ani. Procesul a fost dureros, dar aveam o mulțime de lucruri de rezolvat.

Chiar dacă părea că nu se mai termină, pînă la urmă m-am împăcat cu ce mi se întîmplase, cu căsătoria noastră şi cu copilul.

Se uită în sus, la Craig şi văzu emoțiile pe care el nu le mai putea controla adunîndu-i-se în ochii negri, frumoşi. I se frîngea inima de mila lui, în timp ce el lupta cu durerea lui, dar continuă să încerce să străpungă armura pe care o folosea el ca să-şi protejeze emoțiile.

– Undeva pe drumul ăsta am învățat că poți să-ți jeleşti trecutul. Cheia supraviețuirii este să

nu-ți îngădui prea multe călătorii înapoi, pentru că riști să te pierzi acolo pentru totdeauna. Trebuie să faci şi tu acelaşi lucru, Craig! Nu trebuie să te cramponezi de tot ce nu ai putut controla sau împiedica în trecut, ca să poți avea un viitor. O să te ajut eu, îți promit! O să fiu lîngă tine, o să te ascult cînd o să simți nevoia să vorbeşti. O să te țin în brațe cînd o să rămîi fără cuvinte şi-o să vrei să fii consolat fiindcă o să te simți sfîşiat interior. O să fac pentru tine ce n-a vrut sau n-a putut să facă nimeni pentru mine, fiindcă ştiu cît de mult contează să fii încurajat şi iubit. Chiar dacă am ajuns fără voie expertă în suferință, am descoperit cum să trăiesc fără teamă şi cum să nu fiu bîntuită de un trecut pe care nu am puterea să-l schimb.

Deşi nu-şi dădu seama de la început, cuvintele ei îl răscoleau, încît în cele din urmă se lăsă copleşit de emoții. Acceptă şi alinarea oferită de Chelsea. Aşa cum stăteau în uşă, plînse, cu capul plecat, cu trupul puternic scuturat de suspine care-i zguduiau statura masivă. Chelsea îl ținu în brațe, convinsă că el avea nevoie să-şi exprime sentimentele, indiferent de cît de jenat s-ar fi putut simți mai tîrziu de asta.

Plînse şi ea cu el, dar nu plîngea pentru trecut. Ea vărsa lacrimi pentru incertitudinea lor, pentru că voia şi avea nevoie să facă parte din viaţa lui, chiar dacă refuza să se amăgească să creadă că ar fi fost într-adevăr cu putinţă ca ei să aibă un viitor împreună. Încă se îndoia că Craig ar risca vreodată să-i acorde încrederea lui deplină, şi fără încredere ştia că nu poate exista o dragoste reciprocă durabilă.

– Cum de ai reuşit? De unde vine puterea ta, Chelsea?

– Nu sînt chiar atît de puternică. Sînt doar încăpăţînată ca un catîr.

– Asta da, eşti, aprobă el. Îşi acoperi faţa cu mîinile, apoi îşi trecu degetele prin păr. Concentrîndu-se din nou asupra chipului ei ridicat, îi cercetă trăsăturile mai multe clipe, apoi îi atinse obrazul cu degetele tremurătoare. După tot ce te-am făcut să înduri, de ce nu mă urăşti şi cum de mă mai poţi vedea în ochi?

– Tu nu m-ai făcut să îndur nimic. Tatei îi revine onoarea asta dubioasă. În plus, ce-ar rezolva ura? întrebă ea, cu tandreţea ei caracteristică, în ciuda a cît se simţea de secătuită. Ar aduce înapoi dragostea noastră şi mi-ar reînvia

căsnicia? Ar fi salvat viața pruncului nostru? Chelsea scuturã din cap. Nu poate face nici unul dintre lucrurile astea. Ura distruge doar, iar nouă ni s-a făcut deja destul rău.

– Ar trebui să mă urăşti, insistă Craig aspru, plin de dezgust față de sine. De ce n-o faci?

Ea oftă, recunoscînd, nu fără mare uimire, că el tot nu înțelegea puterea şi profunzimea dragostei ei pentru él.

– Ar fi trebuit să cunoşti răspunsul la asta pînă acum.

– Te-am pierdut, Chelsea? Am fost oare atît de prost şi de crud încît am reuşit să te pierd?

– Ți-am spus că te iubesc şi am vorbit serios. N-am încetat niciodată să te iubesc, aşa că n-ai putea scăpa de mine nici dacă ai vrea, dar să nu-ți faci o idee greşită despre mine. Nu sînt o martiră, nici o sfîntă, şi nu mă păcălesc pe mine însămi. Dacă avem vreo şansă să fim prieteni sau orice altceva ar putea ieşi din asta, atunci trebuie să fim cinstiți unul cu celălalt. Fără ascunzişuri. Fără jocuri. Ne-am comportat destul aşa, amîndoi.

– Te vreau, spuse el cu vocea răguşită de emoție.

– Atunci, ia-mă, răspunse ea cu o sinceritate din inimă.

– Nu-mi doresc nimic mai mult în clipa asta.

El o trase din uşă, trînti uşa cu piciorul şi-o încuie, apoi o duse în sus pe scări. Înţelegîndu-i nevoia de încurajare şi dorinţa de a-şi exprima emoţiile pe plan fizic, Chelsea îl conduse în dormitorul ei.

Se priviră unul pe altul în timp ce-şi scoteau hainele, apoi se întinseră unul spre celălalt simultan, îmbrăţişîndu-se cu suspine de uşurare şi gemete de nerăbdare cînd trupurile lor aţiţate se contopiră.

Craig declară solemn:

– Te iubesc mai mult decît pe oricine sau orice pe lumea asta. O să te iubesc întotdeauna, Chelsea, Chelsea Lockridge Wilder. Promite-mi că într-o zi vei fi soţia mea din nou. Promite-mi că o să faci copii cu mine la timpul potrivit! Promite-mi că o să-ţi împarţi visele cu mine şi că o să rîzi cu mine cînd vom îmbătrîni împreună.

Ea îşi aruncă braţele de gîtul lui.

– Da! Da! Da! De o mie de ori da!

Se prăvăliră împreună pe pat, gurile li se în-

tîlniră, mîinile mîngîiară, iar trupurile li se împletiră ca să formeze unul singur. El o iubi cu toată pasiunea care se acumulase în el în cele două luni de despărțire. Ea îl iubi, la rîndul ei, cu o tandrețe şi o senzualitate înnăscute, care la ea erau instictive ca respirația.

Mult mai tîrziu, după ce se prăbuşiră de-a curmezişul patului, Chelsea îl întrebă cu răsuflarea tăiată:

– E ăsta timpul potrivit?

Încă întins peste ea, Craig îşi ridică fața din scobitura parfumată a gîtului ei.

– Timpul potrivit pentru ce?

– Un copil?

Craig tresări surprins, apoi se rostogoli de pe ea. O trase lîngă el şi, ezitant, dar foarte posesiv, îşi arcui mîna peste curba uşoară a abdomenului ei.

– Eşti?

Chelsea dădu din cap afirmativ, cu chipul palid brăzdat de un zîmbet larg.

– În nouă săptămîni.

El o luă în brațe, jurînd:

– Atunci, o să-l facem potrivit, mititico! O să-l facem timpul nostru.

Craig o urmă cînd ea se năpusti în baie, puțin mai tîrziu. După ce ea se simți mai bine, el îi șterse fruntea cu un prosop umed, răcoros, o băgă în pat și coborî la bucătărie să facă un ceai slab și pîine prăjită. În timp ce se pregătea să aibă grijă de femeia aceasta, femeia care o să-i poarte copilul și pe alții pe care îi vor avea în anii viitori, Craig Wilder înțelese că i se dăduse o a doua șansă la fericire cu Chelsea. Și n-avea intenția s-o piardă.

Sfîrșit